

ဝန်ကြီးဌာန

BURMESE
CLASSIC
.com

မယ်ခိုင်

ကဗျာလွတ်ပွဲတော်

(၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်၊ ဧပြီလ ၁၀ ရက်)

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ကဗျာလွတ်ပွဲတော်

BURMESE
CLASSIC
COM

ကဗျာဆိုရင်လည်း

စာသားပဲ့ ရွတ်ချင်ရွတ်

သီချင်းဆိုရင်လည်း

သံစဉ်ပဲ့ ညည်းချင်ညည်း

ပုံပြင်ဆိုရင်လည်း

အလွမ်းပဲ့ ရေးချင်ရေး

ဒီပေပဲ့

စကားကိုတော့

အသံပဲ့ မပြောလိုက်ပါနဲ့

နှလုံးသားက ယုံယုံလေးဆိုပါ။

အခန်း (၁)

ဟိုမရောက်ဒီမကျသံစဉ်နှင့်အတူ သာယာနာပျော်ဖွယ်မကောင်း
တဲ့တီးလုံးသံက ခြောက်ကပ်ကပ်အသံအက်အက်နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ ဆို
ပေမယ့် အားပေးတဲ့လူတွေကတော့အများသားပင်။

“အခုတစ်ဖန်အလှည့်ကျလာသူကတော့ ကြယ်စင်ကြူဖြစ်ပါ
တယ်ရှင်”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေက စည်ဝေညံ့ပွက်သွားရသည်။

“ကြယ်စင်ကြူက ဧည့်ပရိသတ်များအတွက် အက၊ အဆိုများ

နှင့် လှလှပပဖျော်ဖြေမှာဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ထိုအခါမှာတော့ ပရိသတ်များကြားမှာ ကြွက်ကြွက်ညံသွားရပါ
တော့သည်။ မတ်တတ်ရပ်ရလွန်း၍ ညောင်းညာပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ
သူတွေတောင် ထရပ်လာကြသည်။ အားလုံးက ကြယ်စင်ကြူးဟာ ဘယ်
လိုအဆန်းထွင်ပြန်ဦးမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေကြတာတော့အမှန်ပင်။

ကြယ်စင်ကြူးကလည်း တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးတော့ ဟုတ်သည်
ရှိ မဟုတ်သည်ရှိ အမြဲဆန်းပြားနေခဲ့သောကြောင့်ပင်။ အချို့တွေကတော့
သူ့မကို ဂေါက်တယ်ဟုပြောကြသော်လည်း သူမက သူမလုပ်ချင်ရာသာ
လုပ်နေရရင် ကျေနပ်နေလှပါသည်။

“ဝိုး... အိုး... အိုး... အိုး... အိုး”

ဆွဲဆွဲငင်ငင်ထွက်ပေါ်လာသောသီချင်းစာသားအဆန်းက ပွဲဦး
ထွက်။

သံစဉ်တို့က ဟိုတစ်ချက်ဒီတစ်ချက်မို့ တချို့တွေက လှောင်နေကြ
ပေမယ့် တချို့တွေကတော့ သဘောအကျကြီးကျနေကြသည်။ ပရိသတ်
တွေ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားရင်လည်းကွဲစရာပင်။ ထို‘အိုး’ဆိုသောစာသားအဆုံး
မှာတော့ ဗုံသံတွေ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟ၊ ကြယ်စင်ကြူးတို့လုပ်လိုက်ရင်တော့ အဆန်းကြီးပဲ။ ခေတ်

ဟောင်းတေးလား၊ ကာလပေါ်တေးလားကိုမသိတော့ဘူး”

ထိုသို့ဝေဖန်ကြ၍ပင် မဆုံးလိုက်သေး။ အင်္ကျီလိုးလိုးလက်လက်
နှင့် မျက်နှာကို ပေါ်အုပ်ကာ ကကွက်တစ်မျိုးနှင့်ထွက်လာသော ကြယ်စင်
ကြူးရဲ့ပုံစံခပ်ဆန်းဆန်းကြောင့်...

“ဝေး...”

အော်သံတွေ သောသောညံသွားရပါတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ
ကြယ်စင်ကြူးရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်သော မြရည်လိမ်းက စင်ပေါ်သို့ ငြိမ့်
ငြိမ့်လေးမပြေးတက်လာကာ ကြယ်စင်ကြူးရဲ့မျက်နှာမှဇာပေါက်ကို ဆွဲယမ်း
လိုက်သည်တွင် ထူးဆန်းစွာပဲ အင်္ကျီလိုးလိုးလက်လက်များပါ ပေါ်စနှင့်
အတူ ပါသွားရသည်။

ထိုအခါမှာတော့ ပရိသတ်ထူကြီးထဲမှ လက်ခုပ်သံတို့က ဆူဝေညံ
ပွက်လာရတော့သည်။

အင်္ကျီလိုးလိုးလက်လက်ကြီးများအောက်မှာ ဂျင်းရှော့ပင်နီတို့နှင့်
စပို့ရှပ်ခပ်ကြပ်ကြပ်ကိုဝတ်ထားသေးသောကြောင့် ထိုအင်္ကျီလက်လက်
တွေကို တမင်စတိုင်လ်လုပ်ထားမှန်း အခုမှသိရှိသွားကြပုံပေါ်သည်။

“ကြယ်စင်ကြူးလုပ်လိုက်ရင်တော့ အဆန်းကြီးပဲကွာ”

ကြယ်စင်ကြူးရဲ့ကဟန်ဆိုဟန်တွေက ပါရင့်အဆိုတော်ကြီးတွေရဲ့

မတိုင်လျှိုးဆိုပေမယ့် ဆရာမကူ ပင်ကိုသိသနာလေးနဲ့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်ထားခဲ့တာမို့ အကောင်းကြီးတွေ့မရှိလှ။ ကယျက်ကချော် ကမောက်ကမလေးတွေနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေလှပေမယ့် ပရိသတ်ထုအတွက်တော့ အပျင်းပြေသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ ဝေဖန်သံတွေ ကစဉ့်ကလျားနှင့် စိတ်မဝင်စား၍ ဂုတ်တုတ်ထိုင်နေသူဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတော်ကြောင့် မြို့လေးရဲ့အမှတ်တရရှိပွဲမို့ တစ်မြို့လုံးနီးပါး လာရောက်အားပေးမှုကြောင့် ရှိပွဲလေးမှာ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်စည်ကားလှသည်။

ထိုရှိပွဲမဖြစ်ခင် တစ်ပတ်အလိုကပင် ကြယ်စင်ကြူရဲ့အဆန်းအပြားလုပ်ရပ်က တစ်မြို့လုံးနီးပါး နာမည်ကြီးနေပြီမို့ အချို့အချို့တွေက ဒီစတိတ်ရှိုးကိုလာကြည့်ကြသည်မှာ ကြယ်စင်ကြူရဲ့သတင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုပရိသတ်ထုကြီးထဲမှာ ကြယ်စင်ကြူကို အကောင်းမြင်ချီးကျူးကြသူတွေပါနေပေမယ့်လည်း ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်သူတွေကလည်း အများသားပင်ဖြစ်သည်။

နံရံတိုင်းမှာ နားရှိသည်ဆိုတဲ့အတိုင်း ထိုသို့ပြောဆိုသံကို ကြယ်စင်ကြူက ပြန်ကြားရတိုင်း စကားတစ်ခွန်းကိုအမြဲပြောလေ့ရှိသည်။

“လှင်ငန်းကြီးလှင်မယ့်လူက ကောလာဟလလောက်တော့ ခံနိုင်

ရည်ရှိရမှာပေါ့။ ဒီမြို့သေးသေးလေးက တစ်ဝက်တိတ်လူထုရဲ့ အပြောအဆိုကိုမှမခံနိုင်ခဲ့ရင် တစ်နိုင်ငံလုံးနဲ့ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

ဟု မိမိကိုယ်ကိုမိမိဆုံးမသလို အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါတိုင်းမှာလည်း သူမရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက်ဟု လူတိုင်းကခေါ်ကြသော သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း မြရည်လိမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဆက်ကြိုးစား။ နင်နားမှာ ငါအမြဲရှိတယ်”

ဟုအားတက်သရောနှစ်သိမ့်တတ်ပြန်ပါသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးက လိုက်ဖက်ညီညီနှင့်သိပ်ချစ်ကြသူတွေအဖြစ် တစ်မြို့လုံးက လူများက သိထားကြသည်။

ဒါကြောင့် မြရည်လိမ်းရဲ့ရှေ့မှာဆို ကြယ်စင်ကြူရဲ့အတင်းကို မည်သူမှမဆိုခွဲကြ။ မြရည်လိမ်းနဲ့ ကြယ်စင်ကြူက အင်မတန်လိုက်ဖက်ညီပြီး အင်မတန်စိတ်ချင်းအကြိုက်ချင်းတူညီလွန်းကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာကျပ်ချင်းမျက်ခုံးမျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း၊ နှာခေါင်းတို့မှလွဲ၍ ကျန်တာအားလုံးဆင်တူကြသည်။ ဥပမာ - အင်္ကျီပုံစံအတူတူဝတ်ဖြစ်တာတို့ အရပ်အမောင်းတို့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့ ဆံပင်ပုံစံတို့လို အစရှိသဖြင့်။

မြရည်လိမ်းက ခေတ်မျက်စိနည်းနည်းအမြင်ရှိသူမို့ ဒီခိုင်းအမျိုးမျိုးဆွဲကာ စက်ချင်ဆိုင်သွားပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်ဝတ်ဖို့အင်္ကျီကို မဟုတ်သည်ရှိ ဟုတ်သည်ရှိ အထူးအဆန်းပုံမျိုးကိုသာ အပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း အဆင်ပြေပြီးကြည့်ကောင်းသွားတာရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း လွှင့်ပစ်ချင်လောက်အောင် အဆင်မပြေတာမျိုးလည်းရှိသည်။

သို့သော် ခဲရာခဲဆစ်ဆွဲထားရတဲ့ဒီခိုင်းတွေမို့ လွှင့်မပစ်ရက်ဘဲ ကျိတ်မှိတ်ဝတ်ပစ်တာမျိုးလည်းရှိသည်။ ကြယ်စင်ကြူကတော့ မြရည်လိမ်းလို ဒီခိုင်းဆွဲတာမျိုး ဝါသနာမပါဘဲ။ အဆို၊ အတီး၊ အက၊ မူရာမာယာလုပ်သည်ဘက်သို့အားသန်လှသည်။ အမြဲတစေ သူမက မှန်ရှေ့မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အမျိုးမျိုးပုံဖော်နေတတ်သူပါ။

သူမရဲ့အိပ်မက်က နာမည်ကျော်အဆိုတော်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရန်ဖြစ်ပြီး သူမ မင်းသမီးဖြစ်သွားရင် မြရည်လိမ်းက သူမရဲ့ပင်တိုင် ဒီခိုင်းနာလုပ်မည်ဟု အတတ်သိ၊ အဟုတ်မှတ်ပြောဆိုနေကြသည်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်၏ရှုထောင့်ပုံဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် တစ်မူထူးခြားလှတဲ့သူမတို့သုဇာတ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တစ်မြို့လုံးက ဂေါက်မလေးတွေ ဟုသတ်မှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အခုလည်း ကြည့်လော၊ မြို့လေးရဲ့ ဘာမှမဟုတ်သော ခပ်ရိုးရိုး

ပိုးပွဲလေးတစ်ခုမှာပင် ဝါရင့်အဆိုတော်တစ်ယောက်ပုံနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အဆန်းထွင်နေလိုက်ကြပုံများတော့ လူတွေအားလုံးက ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် ဝှေးဝါးတိုက်ချင်စရာ။

သို့သော် သူမတို့သုဇာတ်ချင်းမနှစ်ယောက်ကတော့ သူမတို့အနုပညာအတွက် ဘာကိုမှမမူဘဲ အောင်မြင်မှုဟု ယူဆထားဆဲဖြစ်၏။ ဆိုတာကတော့ ခက်ခက်ခဲခဲ မောပန်းတကြီးလုပ်ပြီးချိန်မှာတော့ သူမက မောပန်း၍နေခဲ့ပါပြီ။

သူမရဲ့သီချင်းပြီးဆုံးချိန်မှာတော့ ပရိသတ်ထုထဲမှ လက်ခုပ်သံကို တစ်ခဲနက်ကြားရ၍ သူမမှာ မောလို့မောရမုန်းပင်မသိနိုင်တော့။ သို့သော် စင်ပေါ်ကဆင်းလာသောသူမကို မြရည်လိမ်းက လက်ခုပ်တီးကြိုဆိုကာ ရေတစ်ခွက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

- “လေ့ကျင့်ထားတာထက် အများကြီးပိုကောင်းသွားတယ်”
- “တခြား ဘယ်သူပဲ ဘာပြောပြော၊ စောစောက လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ နင် အဲ့ဒီလိုပြောပေးရင်ပဲရပြီ”
- “နင် သူများဆိုတာတွေကို ဆက်ကြည့်ဦးမလား”
- “အစီအစဉ်က ရှည်ဦးမယ်ထင်တယ်”
- “ကပေါက်တိကပေါက်ရှာနဲ့ပါဟာ။ နင့်လောက် ဘယ်သူမှအဆင်

မပြောဘူး”

“ပရော်ဖက်ရှင်နယ်မှမဟုတ်တာ၊ ရပ်ကွက်ပွဲပဲ။ ဒီလောက်ပဲပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နှင် ငါ့ကို အားတက်အောင်ပြောမှန်း ငါသိပါတယ်။ လာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်သွားကြမယ်။ လရောင်ကိုခံစားပြီး အနာဂတ်အကြောင်း ပြောကြမယ်”

“အဲ့ဒီလိုလုပ်စမ်းပါဟာ။ ဟဲ့ဟဲ့... ငါတို့ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

“ဘုရားကုန်းမှာလည်း လူတွေအများကြီး။ အသုပ်ဆိုင်တွေမှာလည်း လူတွေပြည့်နေလောက်ပြီ။ ဒါဆို ချောင်းကမ်းဘေးမှာရော”

“ဒီနေ့ လပြည့်နေ့လေ၊ ဆီမီးတစ်ထောင်လွှတ်လိမ့်မယ်”

“ဒါဆို အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာ ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“ဟာ... သိပ္ပံ၊ ဂေါက်ကွင်း၊ အဲ့ဒီမှာဆို ကောင်းတယ်။ လရောင်ရော မြက်ခင်းပြင်ရောပဲ”

“အတွဲတွေများတယ်ဆိုပေမယ့် ကောင်းပါတယ်။ အဲ့ဒီကဲ့သို့ သွားကြတာပေါ့”

ဟု သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီညီပင်။ စက်ဘီးတွေကို ကိုယ်စီထုတ်လာကြပြန်သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်က လမ်းပေါ်မှရောင်စုံမီးပုံးတွေကိုခံစားရင်း နင်းခဲ့ကြရာ မကြာခင်မှာပဲ ဂေါက်ကွင်းသို့

ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး မြက်ခင်းပြင်မှာ အိပ်ချပစ်ကာ၊ လရောင်ကိုမော့ကြည့်ပစ်ကြသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေက တစ်ခဏတာ မင်းမူသွားပြီးနောက်...

“မြရည်လိမ့်... ငါလေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝိုးက ရင့်သန်လာပြီ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ငါ ရန်ကုန်သွားပြီး လှုပ်ရှားကြည့်ချင်တယ်”

“မရှုပါနဲ့ဟယ်။ ငါတို့ကို ရန်ကုန်ကို ဘယ်သူကလွှတ်မှာတဲ့လဲ”

“ကြိုးစားရင် ရနိုင်တာပဲ”

“နောက် (၅)နှစ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခုက (၂၁)နှစ်၊ နောက် (၅)နှစ်ဆို (၂၆)နှစ်၊ အသက်ကကြီးသွားရင် ဘောင်မဝင်တော့ဘူး”

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါ အခုစတင်လှုပ်ရှားနေတာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူးဟယ်။ လူကြီးတွေ လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ ငါ အနောက်နိုင်ငံသားဖြစ်ချင်မိတယ်။ ငါတို့အသက် (၂၁)နှစ်ပဲရှိနေပြီ။ ငါတို့က ကလေးလား။ ငါ ရန်ကုန်သူ၊ သိပ်

ဖြစ်ချင်တာပဲ။ အချို့တွေဆို (၁၈)၊ (၁၉)လေးနဲ့ နာမည်ကျော်ကုန်ပြီ”

“အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ လူကြိုက် ထရုံတောင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလဲ”

“ငါကတော့ ကြိုးစားမယ်။ ရန်ကုန်ကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့သွား ကိုသွားမယ်”

“တကယ်လား၊ ကြယ်စင်”

“ငါနောက်နေတယ်ထင်လို့လား”

“နင်သွားမှတော့ ငါလည်း ဒီမှာကျန်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

“မင်းက ခေါင်းသိပ်ကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ ကြံစမ်းပါဦး”

“ဟားဟား... ထုံးစံအတိုင်း အစာငတ်ရေငတ်ခံပြီး မအိမသာနဲ့

မရမချင်းဆန္ဒပြရုံပေါ့”

“ရန်ကုန်မရောက်ခင် ဂန့်သွားရင်ရော”

“တုံးလိုက်တာ၊ ဟန်ပြပါတယ်ဆိုကာမှ တကယ်အငတ်ခံတာ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆိုရင်”

“အေး၊ အဲ့ဒါပဲ။ ပေါင်မုန့်တွေ၊ ဘီစကွတ်တွေ အများကြီးရိက္ခာ စုမယ်။ ရေသန့်ဘူးပါ တော်တော်များပြီဆိုမှ ဆန္ဒပြလုပ်ငန်းစမယ်။

ဆန္ဒပြမှတော့ နည်းနည်းတော့ သည်းခံရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ငါတို့က အစားတွေစားထားတော့ အလေးတွေအပေါ့တွေ သွား ချင်လာရင်ရော”

“အိမ်သားတွေ မရိပ်မိခင်သွားပေါ့ဟဲ့။ အဲ့လောက်မှ မလည်ရင် လည်း ဒီလိုတော့မှာသာ နေလိုက်တော့”

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါ မတွေ့ကြရဘူးပေါ့”

“နောက်ဆို ငါတို့က အနုပညာသမားတွေဖြစ်တော့မှာပဲ။ အချိန် တွေက ပိုတယ်မရှိပါဘူးဟယ်။ နင်လည်း ဒီခိုင်းအသစ်တွေ အများကြီး ပုံကြမ်းဆွဲထား။ ငါလည်း အိုကေပါတယ်ဟာ”

“ဒါဆို အိုကေ”

“အိုးကေ”

“ဖြောင်!”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အားတက်သရော လက်ငါးချင်းရိုက်ပစ် ကြသည်တွင် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှအတွဲမှာတော့ လန့်ဖျပ်ကာ သူမတို့ ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်လာကြကုန်သည်။

သူမတို့က ထိုအခါမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိပြုမိသွားရကား...

“မြရည်လိမ်း”

“ငါတို့ကို ကြည့်ကုန်ပြီ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် အတွဲချောင်းကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ရှက်စရာကြီး”

“ကုန်ကြမ်းဟဲ့။ ငါတို့က ရည်းစားမှမထားပူးကြတာ”

“ဟုတ်တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်သွားရင် ငါတို့အညာမိနိုင်တယ်။”

ဒီလိုစကားမျိုးယဉ်ပါးအောင် နားထောင်ထားဦးမှ”

ဟု အတိုင်အဖောက်ညီညီပင် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးနောက် သူများပြောနေကြသော တီးတိုးစကားနုနုများကိုလျှောင့်ပြောင်ကာ ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့်။

သူမတို့က အချိန်ညဉ့်နက်လောက်မှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ငါ့ဘီးကိုနင်းလာကြစဉ် လမ်းမပေါ်မှာ တည့်တည့်ကြီးရပ်ထားသောစက်ဘီးအသစ်လေးက မီးရောင်အောက်မှာ စိန်ခေါ်နေသည့်အလား။

“လမ်းမပေါ်မှာ ဒီလောက်အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ရပ်ထားရအောင် ဘယ်အလေ့နာတာလဲ”

“ဒါ မလေးမစားလုပ်တာဘဲ”

“ငါ ဘယ်လိုစိတ်ရင်ချက်ချလိုက်ရမလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ အမှိုက်ဆို ရှင်းပစ်။ ကန်သာလဲ့ပစ်လိုက်”

မြရည်လိမ်းစကားပင် မဆုံးလိုက်သေး။ ကြယ်စင်ကြူးက ခြေထောက်ကိုဆန့်ထုတ်ကာ ရွယ်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဘုန်း!”

စက်ဘီးနင်းနေရင်းနှင့်ပင် ထိုစက်ဘီးကိုကန်လဲ့ပစ်တော့၏။

“ဘယ်သူလဲကွ”

အိမ်ထဲမှထွက်ပေါ်လာသော အသံနက်ကြီးကြောင့်...

“နင်းပြေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး စက်ဘီးကိုအားသွန်နင်းချစ်တော့သည်။

“ည (၁၂)နာရီထိုးနေပြီ။ ပြဿနာရနဲ့တော့ ရနေပြီ”

“စတိတ်ရှိုးပြီးသွားတာ ကြာပြီထင်တယ်”

“အဲ့ဒါမှ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ကို ငြိလ်ဆိုစင်တာ။ ဘယ်လိုလိမ်ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

“ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူမှမသိအောင် တိတ်တဆိတ်ဝင်အိပ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဗျူဟာကိုမေ့တော့မလို့၊ ခြံကျော်ကုန်နေပြီပဲ”

၂၀ မယ်ခိုင်

“တုတ်နဲ့ခြံဝမှာ ဂုတ်တုတ်ကြီးမစောင့်နေရင်တော့ လွတ်တယ်”

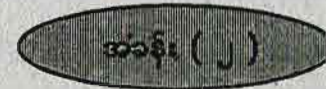
“လေးဖြူရဲ့ ဒီကစောင့်နေသူဆိုရင်တော့ နားကားဦ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ဆုန်သင်းပါရုံလို တိမ်မိမိခိုတက် ကလိုက်ပေါ့။

ပြေးရင် လွတ်ပါတယ်”

“အိုကေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ပြောဖြစ်ကြသည်။
သူမတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အမြဲဒီလိုပါပဲ။ ပြဿနာကိုဖန်တီး
တတ်ပြီး ကလီကမန် မဟုတ်တရုတ်နည်းတွေနဲ့ပဲ ပေါ့ပေါ့လေး ကလေး
ကလားဆန်ဆန်ဖြေရှင်းတတ်သူပါ။ အရာရာကို ပေါ့ပေါ့လေးတွေ့တတ်
တဲ့သူမတို့နှစ်ယောက်က အားသန်ရာ ဝါသနာလေးတွေကိုတော့ လေး
လေးနက်နက်ခံစားစိတ်တတ်တာလေးတွေလည်း တူညီတဲ့စရိုက်တစ်ခု
ပင်ဖြစ်တော့၏။

“ဟေ့! ဟိုမှာ၊ မော်ဒယ်လ် လျှပ်ရောင်မဟုတ်လား”

“အေးဟယ်... ချောလိုက်တာ”

“လက်မှတ်သွားထိုးခိုင်းရအောင်”

ဟုဆိုကာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြေးကပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုက လျှပ်ရောင်ပါနော်”

သူအသိအမှတ်ပြုသလို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုက ခွေထဲမှာထက် အပြင်မှာပိုချောတယ်နော်”

“ညီမတို့က အစ်ကိုနဲ့ပဲသတိပါ။ ညီမတို့တစ်ဖွဲ့လုံးက အစ်ကိုကို

crazy သိပ်ဖြစ်တာ။ အစ်ကို့၊ ညီမတို့ကိုလက်မှတ်ထိုးပေးပါလားဟင်”

ဟုဆိုကာ စာအုပ်နှင့် ဘောပင်နံကို ထိုးပေးလာသည်။ သူက ထိုမိန်းကလေးများအား အပြုံးတစ်ပွင့်လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပြီး ကမ်းပေးသောစာအုပ်များကို လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

သူနှုတ်ခမ်းက အေးစက်စွာပြုံးနေခဲ့ပေမယ့် သူ့ညီနောက်ကတော့ လွတ်လမ်းကိုရှာဖွေနေခဲ့ပါသည်။ မကြာခင် လူတွေအုံ့လာနိုင်သည်မို့ ပြေးပေါက်ရှာရပေလိမ့်မည်။

သူက ထိုသို့လူထုအုံ့ကြွလာမည်ကိုလန့်၍ တမင်ပင် မျက်မှန်နက် အဝိုင်းကြီးကိုတစ်၍ ရပ်ဖျက်လာကာမှ မှတ်မိတဲ့လူက မှတ်မိဖြစ်အောင် မှတ်မိလိုက်သေးသည်။

ဒါကို သူစိတ်ပျက်မိပေမယ့်လည်း လူသိများသော အနုပညာသမားဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ အားလုံးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဆက်ဆံရပေတော့မည်ဆိုတာ ဧကန်ပင်။ မနှစ်သက်ရင်လည်း နှစ်သက်သည့်အမှုအရာ၊ မကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်သည့်အမှုအရာ၊ စိတ်ပျက်မိပေမယ့် ဒါက သူ့ရဲ့အလုပ်တစ်ခုမို့ မလွဲမသွေရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့်စုပြုံလာသောလူထုကို သူဘယ်လိုရှောင်လွှဲရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့။ နိုင်စစ်ကို သူဒေါသထွက်နေရပါ၏။

ထိုးပေးလာသောစာအုပ်များကိုသာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးနေရပေမယ့် မျက်လုံးကတော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ သူ့သူငယ်ချင်းကြီး နိုင်စစ်ကိုရှာနေဆဲ။

ခဏလေးဆိုပြီးပျောက်သွားလိုက်တာ ပေါ်မလာနိုင်တော့။ လူအုပ်ကြီးကြားမှာ ပူလောင်နေလွန်း၍ သူ ဇောရွေးများပင် ပျံ့ချင်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုပလာဇာတို့၊ စင်တာတို့လိုဟာမျိုးကို မလာချင်ပါဘူးဆိုနေမှ သူငယ်ချင်းစုတ် နိုင်စစ်ကြောင့် ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူ ဒုက္ခတွေ့နေရပြီး ကယ်တင်ရှင်ကို မှန်းဆမရနိုင်ဖြစ်နေ၍ ဇောရွေးများပင် ပျံ့တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် နိုင်စစ်ဆိုသောသူ့သူငယ်ချင်းက နောက်နားဆီမှ သူ့ပရံကိုပုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မင်း ငါ့ကိုလိုအပ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ပြဿနာတက်နေပြီ”

“သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းပေါ့ကွာ”

“မင်း ငါ့ကိုကူညီဦး”

“အိုကေ၊ မင်း ငါ့လက်ကိုဆွဲထားလိုက်”

သူတို့က အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေကြခြင်းဖြစ်၍ အချို့ပရိသတ်များက နားမလည်လိုက်ပါ။ သူက နိုင်စစ်ပြောသလိုပင် နိုင်စစ်ရဲ့လက်ကို ဆတ် ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်သည်တွင်...

“အစ်ကိုပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာကြာပြီ၊ တိတ်တိတ်လေးထွက် သွားတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

“ဟားကွာ”

“ရဘူး၊ ရဘူး... လိုက်ရမယ်”

ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော နိုင်စစ်၏ပုံစံကြောင့် သူပင်လျှင် အံ့သြသွားရပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့။ သူ့ကိုဝိုင်းအုံနေ ကြသောပရိသတ်ထုကြီးမှာ ပြက်လုံးတစ်ပုဒ်ကိုကြားလိုက်ရသည့်နယ် တဝါးဝါးနှင့်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

နိုင်စစ်ရဲ့အကူအညီနဲ့ လူထုကြားမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်ဆိုပေ မယ့်လည်း မအိမလည်ကြီးပင်။ လူတော်တော်ရှင်းသောနေရာတစ်ခု ရောက်မှ နိုင်စစ်ဆွဲခေါ်လာသောလက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲရုန်းချလိုက် သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ပီတယ်မဟုတ်လား”

“တကယ်တော့ မင်းက လေယာဉ်မှူးဖြစ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ သရုပ်

ဆောင်သာဆိုရင် အကယ်ဒမီတန်းချိတ်မှာ”

“လူ့ဘဝက အဲ့လိုပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်တာမျိုး လည်းရှိတယ်။ ငါက မင်းကို မော်ဒယ်လ်လုပ်မယ်လို့မထင်ထားခဲ့သလို ပေါ့”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်း ခုနတုန်းက ဘယ်မဒီနဲ့သွားချိတ်နေတာလဲ”

“ပြောရင်လည်း မင်းသိမှာမှမဟုတ်တာဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့တကယ့်ချစ်သူကိုတော့ ငါသိချင်တယ်”

“တကယ့်ချစ်သူ...”

“အင်းလေ”

“မရှိနိုင်ပါဘူးကွာ”

“တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ အချစ်ကိုတွေ့ရစမြဲပဲ”

“မထင်ဘူး၊ ဒါဆိုရင်တော့ လောကမှာ အပျိုကြီးလူပျိုကြီးက

ရှိနေဖို့မကောင်းတော့ဘူး”

“အသည်းကွဲတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတာကို”

“ငါသာဆိုရင်တော့ ချစ်ရင် ရအောင်ယူမယ်”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ ရှိနေသေးတာပဲလေ”

“အဲ့ဒါတွေကိုသာ စာရင်းထဲထည့်နေရင် လူဖြစ်ရကျိုးစီးမှာ

မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကိုတွေ့ရင် ချစ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့။ နမ်းချင်ရင်လည်း ဆွဲသာနမ်းပစ်လိုက်”

“ပါး၊ ရောင်သွားမှာပေါ့”

“ခံလိုက်ပေါ့ကွာ၊ အဓိကက ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ရဦးပဲ။ တကယ်လို့ မင်းက တစ်ခုခုကိုဆန္ဒရှိနေပါရက်နဲ့ မလုပ်လိုက်ရရင် မနက်ဖြန် မင်းသေသွားခဲ့ရင် နောင်တတွေတစ်လျှောက်နဲ့ ဘဝကူးတောင် လှပမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုကျတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိသား။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်သေးဘူး။ အချိန်အ...”

“တော်ပြီ ဟေ့ကောင်၊ တော်ပြီ။ မင်းမှာလည်း ဒီလိုမော်ဒယ်လ် ဖြစ်လာတော့မှ ချင့်ချိန်စဉ်းစားတာတွေများလာပြီ”

“မင်းကလည်း ငါ့ကိုမှန်မှန်ဖြေ။ အခုလိုချစ်ကြိုက်ခဲ့ရင်ဆိုတာမျိုး ကိုတောင် ရှင်းတမ်းထုတ်နိုင်နေမှတော့ မင်းမှာ တကယ့်ချစ်သူမရှိဘူး ဆိုတာ သိပ်သဘာဝမကျဘူး”

“ငါလိမ်ရမယ့်လူတွေထဲမှာ မင်းမပါဘူး လျှပ်ရောင်၊ ငါကလည်း မင်းကိုမေဦးမယ်။ ငါ့ကိုသာ အစ်ထုတ်နေတာ။ မင်းကရော အချစ်ဆိုတာကြီးကိုယုံနေလို့လား”

“ငါက အများကြီးချစ်နေရတာပဲ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာတွေလေ။ Ready ဆိုရင် စချစ်ရတယ်။ ကတ်ဆိုရင် တခြားလူဖြစ်သွားပြီ။ ဒီလိုပဲ ပေါ့ ချစ်ရတာတွေများလာတော့ ပျင်းတောင်နေပြီ”

“အိုကေ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့။ ရော့၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ထားလိုက်။ မင်း မော်ဒယ်လ်လုပ်မှပဲ ငါက ဘော်ဒီဂတ်ဖြစ်လာရတော့တယ်”

“ပြည်သူချစ်ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာပဲ။ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ”

“ခွေးနာ၊ ပြောရင်း ဖောက်လာပြီ”

“နိုင်စစ် ငါတို့ပြန်ကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ငါက နှစ်ရက်ပဲအချိန်ရတာကွ။ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ တိမ်နီရောင်ကို တွေ့ပြီးရင် ဖြစ်တယ်”

“တိမ်နီရောင်၊ ခြောက်... ဒီကောင် ခေါင်မိုးပေါ်မှာရှိမယ်”

“ဒါမှန်းသိရင် အစတည်းကပြောရောပေါ့ကွာ”

“ရိုက်ကွင်းရှိတယ်လေ”

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုကတော့ အံ့တစ်ပါးပဲ လုံးဝမထင်ရဘူး။ အစ်ကိုက ဒါရိုက်တာ၊ ညီက မော်ဒယ်လ်။ မင်းတို့မိဘတွေ ရင်မထူနေကြဘူးလား”

“ကြိုက်ရာလုပ်ခွင့်ပေးထားမှတော့ လုပ်ချင်ရာလုပ်ရမှာပေါ့”

“တိမ်နီရောင်ဆီ ဂိုးစို့။ ကြာလာရင် မဒီတွေအုံလာမှဖြင့် ခရီးမရောက်ဘဲနေဦးမယ်”

“ဟ၊ မဖြစ်ဘူးကွာ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ငါနဲ့တိမ်ရောင်က တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ငါတို့ကို ညီအစ်ကိုမှန်းသိကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... မရဘူးကွာ”

ဟုဆိုကာ နိုင်စစ်က လျှပ်ရောင်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လိုက်သည်တွင် လျှပ်ရောင်မှာ မလူးသာမလွန်သာ အီလည်လည်ကြီးပါလာပြန်သည်။

ဒီလိုပါပဲလေ။ နိုင်စစ်ဆိုသူက လျှပ်ရောင်ကိုအနိုင်ကျင့်နေကျပါ။ လျှပ်ရောင်က သဘောကောင်းသူမို့ပါ။ နိုင်စစ်က တိမ်နီရောင်ကိုတော့ ဒီလိုမလုပ်ဝံ့ပါ။ တိမ်နီရောင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး တည်ကြည်သူဖြစ်၍ဖြစ်ပါသည်။

တိမ်နီရောင်နှင့် လျှပ်ရောင်တို့ရဲ့ဘဝမှာ နိုင်စစ်သာလျှင် တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး

က နိုင်စစ်ကို ခင်သလို နိုင်စစ်ကလည်း တစ်သားတည်းကျ ညီရင်းအစ်ကိုများပမာ။ အိမ်မှာအမြဲအဝင်အထွက်ရှိနေတတ်သည်။

တိမ်နီရောင်နှင့် လျှပ်ရောင်က (၁၅)မိနစ်ခြား အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်ပေမယ့် စရိုက်က အတော်ခြားနားကြသည်။ တိမ်နီရောင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး တိကျသူ။ လျှပ်ရောင်က အမြဲအရာရာနှင့်အကြောင်းကြောင်း ကမောက်ကမ။ နှစ်ယောက်လုံးက အမြှာတွေဆိုတော့ အရပ်အမောင်းကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်များ တူညီကြသော်လည်း တိမ်နီရောင်က အဖေတူသားဖြစ်ပြီး လျှပ်ရောင်ကတော့ အမေတူသားမို့ ရုပ်ချင်းဆင်ဆင်တူရုံမှအပ ညီအစ်ကိုဆိုတာမျိုးကြီးနှင့်သိပ်မတူပေ။

ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာကျင့်ချင်းမတူကြတဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြောင့် မိခင်ကို ဖခင်က လှောင်ပြောင်လေ့ရှိသည်။

“အကြီးကောင်ကိုမွေးတဲ့အခါ မင်းက ငါ့ကိုသတိရနေပြီး အငယ်ကောင်မွေးတော့ မင်းက ငါ့ကိုမေ့သွားတာထင်တယ်” တဲ့လေ။

အဖေနောက်ရင်လည်း နောက်ချင်စရာပင်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကွဲပြားခြားနားတာတွေက များလွန်းလှသည်။ သို့သော် တူညီတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲ့ဒါကတော့ ဝါသနာပါပဲ။ နှစ်ယောက်လုံးက အနုပညာဘက်ဝါသနာရှိနေကြသည်မို့ အရွယ်ရောက်လာတော့ အားစုနရာဘက်

သို့ ကိုယ်စီကူးပြောင်းလာရသည်။

အခုဆို တိမ်နီရောင်ကလည်း အသင့်အတင့်နာမည်ရလာနေတဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်နေသလို၊ လျှပ်ရောင်ကလည်း နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်မင်းသားအဖြစ် အနုပညာလောကထဲမှာ အခြေချလျက်။

“ကတ်. . .”

ထိုအသံကိုကြားရဖို့အတွက် သူနှင့်နိုင်စစ် အကြာကြီးစောင့်လိုက်ရတာပါ။ ကတ်ဆိုတာနှင့် လူတွေအားလုံး မာန်တစ်မျိုးကိုလျော့ချလိုက်ရလို့ သက်တောင့်သက်သာရှိလာပုံမျိုးနှင့် ဖရိုဖရဲလေးအနားယူကြကုန်သည်။

“တိမ်ရောင်”

“ဪ၊ နိုင်စစ်၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ”

“ငါက အမြဲရောက်လိုက်ပျောက်လိုက်ပဲ။ နားရက်ရှိလို့ မင်းတို့ နှစ်ကောင်ကို အေးဆေးလာတွေ့တာ”

“လျှပ်ရောင်နဲ့တွေ့ပြီးပြီလား”

“ပါလာတယ်။ ဟော့! ဒီကောင်ဘယ်ပျောက်သွားပြန်ပြီလဲ”

ပြောရင်း ဘောဘီဝဲယာကိုရှာဖွေလိုက်တော့ တိမ်နီရောင်ရဲ့ကား အနီကြီးနောက်မှာ ပုန်းနေသောလျှပ်ရောင်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ သူတို့

နှစ်ယောက် ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။

“ဒီကောင် ဘာကြောင့် ဂေါက်သွားရလဲမသိဘူး”

“သူက လူများတဲ့နေရာကို မသွားချင်ဘူးလေ။ သူ့ကိုအံ့ခဲပြီး လက်မှတ်လာထိုးခိုင်းရင် သူများချင်တယ်တဲ့”

“ဒါနဲ့များ လူသိများတဲ့မော်ဒယ်လ်လုပ်နေရသေးတယ်”

“ဒါက ငါသနာလေ၊ ထိန်းထားလို့မှမရတာ။ ငါသနာကြောင့် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ လူငယ်တစ်ယောက်လိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်။ ငါ သူ့ကိုနားလည်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ မင်းတို့ညီအစ်ကို့ကို ငါလိုက်မမိပါဘူး။ နားလည်ပြန်ရင်လည်း အတော်နားလည်ကြတာ။ နားမလည်ပြန်ရင်လည်း တစ်ယောက်က တုတ်ဆို တစ်ယောက်က၊ ဓား။ ကဲလုပ်ကွာ။ ငါတို့ မင်းကို ဝင်ခေါ်တာ။ စင်တင်သွားမလို့။ မအားတာတွေဘာတွေမလိုချင်ဘူးဟေ့ကောင်။ ငါက နားရတဲ့ရက်ရှားတယ်။ ညနေလည်း စောင်းနေပြီ အချိန်ကိုက်ပဲ”

“မင်းကလည်း မိန်းမကြီးလိုပဲ။ ငါ မင်းကိုဘာမှမပြောရသေးပါဘူးကွာ။ လိုက်မှာပါ”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုလစ်မယ်၊ ဟိုကောင် တော်တော်အခက်တွေ့

နေပြီ။ ငါမှမကယ်ရင် သေဖွယ်ရှိတော့မယ်”

ဟု နိုင်စစ်က ကားအနီးကြီးနောက်မှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးရင်နေ
သောလျှပ်ရောင်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးပြောချပစ်တော့သည်။

တိမ်နီရောင်မှာ ဒါကို ပြုံးစိပ်နှင့်။

အခန်း (၃)

ရထားကြီးဆိုက်ရောက်လာသောအချိန်မှာ ရထားပေါ်မှလူများ
အားလုံးလိုရာကို အလျှိုလျှိုခရီးဆက်သွားကြပေမယ့် အိတ်ကြီးအိတ်
ငယ်တို့ဖြင့် ဟိုသွားရမလို ဒီသွားရမလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေ
သောသူမတို့နှစ်ယောက်မှာ အတွေးတွေက ကစဉ်ကလျား။

ညကလည်း တော်တော်နက်နေပြီမို့ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်မျှသာ
ရောက်ဖူးသော ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ဘယ်ဆီမှ မသွားတတ်မလာတတ်။

ကားငှားမလားဟု မေးလာပြန်ရင်လည်း လူလိမ်တွေကများသလို
ခပ်တင်းတင်းပင်နေလိုက်ပြန်သည်။ ဘယ်သို့ညာသို့လို့အော်နေသော

လိုင်းကားတွေပေါ် တတ်ယောင်ကားနှင့် လိုက်စီးပြန်မယ်ဆိုလည်း ဘာ
မသိပြန်။ အခက်တွေ့ရပေမယ့်လည်း အားတက် ချမ်းမြေ့သည်။

“မြရည်လိမ်း၊ ငါတို့ ဒီညဘယ်မှာအိပ်မလဲ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကိုလည်း သွားလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ညည့်
နက်နေပြီ။ တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်မယ်ဆိုလည်း ကားသမားက ငါတို့ကို
မအူမလည်နဲ့လိမ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ငါတို့ပုံတွေက တောကတက်လာမှန်း သိသာ
နေမှာ”

“ဒီလိုလုပ်ဟာ၊ ဒီဘူတာရုံမှာပဲ အိပ်မယ်။ အဲ့ဒါအလိုခြံဆုံးပဲ”

“ငါတို့ကို မောင်းထုတ်မှာပေါ့”

“ငါ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ”

“ငါလည်းအိပ်ချင်တာပဲ။ ဘယ်မှာမှမသွားတတ်တာ”

“ဒါလေးတောင်ခက်ခဲနေရင် အလှမ်းဝေးတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်က
ဘယ်လိုစရာမလဲနော်။ အိမ်မှာတော့ အပြောကြီးထားကြပြီး”

“ပြဿနာတစ်ခုဆို အဖြေက ရှိကိုရှိရမယ်”

“မင်းမှာအကြံရှိလို့လား”

“ကြယ်စင်ကြူပါကွ၊ ယုံစမ်းပါ”

“နင်ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဟိုးမှာကြည့်စမ်း။ လူရည်သန့်လေး လာနေပြီ။ တက္ကစီသမား
ဖြစ်မှာပါ။ သူက နည်းနည်းရိုးသားပုံပေါ်တယ်ကွ။ သူ့ကားကိုငှားစီးရ
အောင်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ်။ သူပုံက နည်းနည်းရိုးသားတယ်။ မြရည်လိမ်း၊
ရှင်ငှားထားလိုက်ဦးနော်။ ငါမအောင်နိုင်တော့ဘူး။ သန့်စင်ခန်းမြန်မြန်
ရှာမှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက မအောင်နိုင်မအီးနိုင်ပုံနှင့် အန္တရာယ်လွယ်
ထားရသူလို တနင့်တပိုးကြီးဆိုလိုက်တော့ သူမထက်နည်းနည်းနဲ့တဲ့ မြ
ရည်လိမ်းက ကြောင်လယ်လယ်နှင့်ပင် ပုတ်သင်ညှိမလေးဖြစ်သွားရပြန်
သည်။

“နင် ငှားဖြစ်အောင် ငှားထားလိုက်နော်”

“အေးပါ။ သွားသွား... ထွက်ကျနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်လေထု
ညစ်ညမ်းနေဦးမယ်”

မိုက်ကြီးကိုနှိပ်၍ ထောင့်ထောင့်နှင့် ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွား
ခဲ့သော ကြယ်စင်ကြူကို ပြောနေရတာနှင့် ထိုလူရည်သန့်စင် အနား

၃၆ မယ်ခိုင်

ရောက်လာလို့ ရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်နိုင်။ ထိုလူက သူမရင်နေရာ
ဘက်သို့ နည်းနည်းလေးကျော်သွားတော့မှ သူမကငြိမ့်သွားကာ...

“ဟိုလူ”

ထိုလူက လှည့်မကြည့်ပါ။ သူမစိတ်ထဲမှာတော့ ကိန်းကြီးတဲ့
ကားသမားဟုပြောပစ်မိသည်။

“ဟိတ်! ဟိုလူ”

ဒီတစ်ခါလည်း လှည့်မကြည့်လာပြန်ပါ။ သူမ စိတ်မရှည်ချင်လာ
တော့။ Customer ကို ဒီလောက်အလေးထားတဲ့ကားသမား စီးပွား
တက်ဦးမယ်ဟုသာ ပြောပစ်ချင်သည်။

“ဟိတ်... ဟိုလူ၊ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ”

ဟုသာ ဖြစ်ဖြစ်နစ်နစ်ကြီးခေါ်သူ့စိတ်လိုက်တော့မှ ထိုလူက သူမကို
တရိုက်တစောင်းလေးကြည့်လာဖော်ရတော့သည်။

“ကားငှားမယ်”

နိုင်စစ် တကယ်ပဲရယ်ချင်သွားရပါသည်။ သူ့ပုံစံက တကယ်ပဲ
တက္ကစီဒရိုင်ဘာရုပ်ပေါက်သွားပြီလား။ ထိုခေါက်တောက်တောက်မိန်း
ကလေးကြောင့် သူ့ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့ဘဲ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်
ကာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်မည်အပြု...

“ဘယ်လိုလူလဲ။ ကားငှားမယ်လို့ပြောနေတယ်လေ”

ထိုအသံကြည်ကြည်ကြောင့် သူမစိတ်ဆိုးသွားမိတာအမှန်ပါပဲ။
မေမေကြိုခိုင်းလိုက်တဲ့ မေမေသူငယ်ချင်းဆိုသူကို မတွေ့ရတဲ့ကြားထဲ
ဒီတော့သူမက တစ်မှောင့်မို့ပါ။

မြရည်လိမ်းကလည်း ဒေါသထွက်နေမိသည်။ ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီး
မှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာတွေက ဒီလိုပဲ၊ ပဲများတတ်ကြသလား။ ကားငှားပါ
မယ်လို့ပြောနေတာကို ဟိတ်နဲ့ထရိုက်နဲ့။ သူ့ကားလေးစီးရဖို့ကို ဒူး
ထောက်တောင်းပန်ရမယ့်စင်တိုင်လဲမျိုးပါလား။

သူမကိုကရုမစိုက်ဘဲ သွားလိုက်တဲ့ထိုလူကိုသာ ဒေါသအလိတ်
လိုက်ထွက်နေမိပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်သာ ပြန်ကွေ့လာလို့ကတော့
‘ဟွန့်’ဟု စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

တကယ်ပဲ ထိုလူက နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်၍ဖြတ်လျှောက်
လာစဉ်မှာတော့ သူမက ခပ်တည်တည်ပပ် ထိုလူရှေ့ ပိတ်ရပ်ပစ်တော့
သည်။

“ရှင်က ကိန်းကြီးလှချည်လား”

“အမိ... မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုစော်ကားတာ များနေပြီ”

“ရှင်တို့ရန်ကုန်သားတွေက ဒီလိုပဲ စကားလုံးသေးသေးတွေကို

ပုံကြီးချဲ့စကားနာထိုးနေကျလား”

“ကျွတ်!”

“ကျွန်မတို့ကလည်း ဘယ်မှမသွားတတ်မလာတတ်မို့ တက္ကစီ
ငှားတာပါနော်။ သွားတတ်လို့ကတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ကိုယ် သွားပြီး
ပြီ”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့အံ့သြသွားရသည်။ တကယ်ပဲ သူမက မသွား
တတ်ဘူးလား။ မသွားတတ်လို့ပဲ ရထားဆိုက်သွားတာ ဒီလောက်ကြာ
နေပြီ။ ဒီနေရာမှာ ရှိနေတာပေါ့။

မိန်းကလေးပုံကိုကြည့်လိုက်တော့ အထုပ်တွေအများကြီးနှင့် ဆိုက်
မကျိုက်မကျသို့ သူတွက်ဆမိလိုက်ပါသည်။ ကေနံ ရွာသူဖြစ်မှာပဲလို့။

“မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ”

သူ အဲ့ဒီလိုမေးလိုက်ပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးက အိုးတိုးအင်း
တင်းနှင့် မျက်လုံးကြီးဝိုင်းပြီးသာ နေလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို
ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေး ဝင်သွားရသည်။ သူ့သာ ဒီမိန်းကလေးကို မကူညီ
ခဲ့လျှင် ဒီမိန်းကလေးဒုက္ခရောက်နိုင်သည်ဆိုတာ သူသိလိုက်ပါပြီ။

ထိုမိန်းကလေးက မအူမလည်နဲ့လေ။ သူလိုအကောင်းစားချည်း
ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သားနား သန့်ပြန့်သောလူကိုတောင် တက္ကစီဒရိုင်ဘာ

နှင့် မှားနေသေးတာပဲ။

“ရှင် ကားငှားမှာလား”

“ရတယ်လေ။ မင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲသာပြောပါ”

“ဟို အဲ၊ အိမ်... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘုန်းကြီး... မဟုတ်
သေးဘူး။ အိပ်လို့ရမယ့် လုံခြုံတဲ့နေရာ ရှင်သိပါတယ်။ အဲ့ဒီကိုသာပို့”

သူနေရာမှာသာ တကယ်တက္ကစီဒရိုင်ဘာသာဆို ရိုက်စားချချင်
စရာကြီးပါလား။ ရိုးသားပုံရသော သူမရဲ့စကားအသွားအလာများကြောင့်
သူတကယ်ပဲ ပြုံးမိသွားပါသည်။

“ဒါဆို သွားမယ်”

“ခဏစောင့် ခဏ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါသေးတယ်”

ဟု ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလာပြန်သည်။ ထိုအခါကျတော့ မူရာ
ဟန်ပန်များတဲ့ကြယ်စင်ကြူက အကွယ်လေးတစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်နေ
ရာမှ အဆောတလျင်ပုံစံမျိုးနှင့် ရုတ်တရက်ပြေးထွက်လာကာ...

“မြရည်လိမ်း၊ ကားငှားလို့ရပြီလား”

“အင်း... လာ၊ ပစ္စည်းတွေလာ၊ မ။ ကားပေါ်တင်ရအောင်”

ဟု ပြုံးတူးပျာတာနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ ပစ္စည်းပုံကြီးကို
လက်နှင့်ဆွဲတာက ဆွဲ၊ ချိုင်းကြားထဲညှပ်တာက ညှပ်၊ လည်ပတ်မှာပင်

ချိတ်တာကချိတ်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ နေရာလွတ်ကျန်အောင်ပင် သယ်
လိုက်သည်။

ဆိုက်မရှိကိုက်မရှိနှင့် မိုးရှင်းလှသည့် ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်
ကို သူရယ်ချင်သွားရပါသည်။

“ဟိုလူ... ဒါက မနိုင်တော့ဘူး။ မ, ကူညီ”

ဟုဆိုကာ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို သူထံသို့ပစ်ပေးလာ၍ သူ့မှာ
ကြောင်တောင်တောင်ပင် မ,ယူလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါကျတော့ မြရည်
လိမ်းက ကြယ်စင်ကြူနားကပ်ကာ...

“မဆိုးဘူးဟ။ သဘောကောင်းပုံတော့ရတယ်”

“သူပုံက မသက်မသာကြီး”

“ငါတို့အထုပ် သူလက်ထဲပါသွားမယ်၊ လိုက်”

“ခြေလှမ်းမြန်မြန်ကြီး ကားနေပုံထောက်ရင် လိမ်ညာချင်တာ
လားမသိဘူး။ လာ,မြန်မြန်”

ဟုပင် မြရည်လိမ်းကို ဆော်သြလိုက်သေးသည်။

ထိုလူက PRADO ကားနားရင်လိုက်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်
လုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး ကြောင်တောင်တောင်ပင် ရပ်နေမိကြသည်။

“မင်းတို့ မလေးဘူးလား”

“ဪ... ဪ”

ထိုအခါကျမှ နှစ်ယောက်လုံးအပြေးအလွှားနှင့်အထုပ်အပိုးများ
ကို နောက်ဖုံးထဲထည့်လိုက်သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးက ထိုလူနည်း
တူ ကားတံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်ကြပြီး...

“မြရည်လိမ်း၊ တို့တော့ မှားပြီထင်တယ်။ တက္ကစီပြေးဆွဲတာ
မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“သူဌေးသားတွေလည်း ဘေးပေါက်ဝင်ငွေရှာတတ်တာပဲ။ သုံး
စရာပြတ်သွားလို့နေမှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒါမှမဟုတ် လူလိမ်များလား”

“ဟိုက်! သွားပြီ”

“လူအထင်ကြီးအောင် ဒါမျိုးကားကိုစီးပြီး အခုလိုညတွေမှာ
မိန်းကလေးတွေကိုခေါ်...”

မြရည်လိမ်းရဲ့စကားက တွေးစရာတွေ တစ်သီကြီးဖြစ်သွားသည်။

“အား...”

အမျိုးမျိုးတွေးကြည့်ကာ ဘယ်လိုမှအဆင်ပြေမနေ၍ အာခေါင်
ကြီးခြစ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အော်ပစ်ကြ၏။

ထိုအော်သံစူးစူးကြောင့် သူ့မှာလန်ဖျပ်ကာ ယောင်ရမ်းပြီး ဘရိုက်
ပင်ဆောင်နင်းပစ်ပါတော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လန်လိုက်တာ”

“ရှင်... ရှင်”

သူ့ကိုသရဲတစ္ဆေတွေသလို မျက်လုံးကြီးပြီး တုန်ယင်စွာကြည့်
နေကြသော သူမတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် သူ့မှာကြောင်တက်တက်နဲ့။

“မင်းတို့တည်းခိုခန်းမှာအိပ်မှာလား... ဘုန်းကြီးကျောင်းလ-
ပြော၊ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ”

ထိုအမေးစကားမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်စီသက်ပြင်း
ချသွားရပြန်သည်။ ဒါဆို လူလိမ်တော့ မဖြစ်လောက်တော့ဘူးပေါ့။ ထို
လူက အဲ့လိုကြီးမေးလာပြန်တော့လည်း သူမတို့မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိ
ပြန်ပါ။

“ဒီလိုလုပ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းတို့ကိုကြည့်ရတာ တည်းခိုခန်းလည်း တည်းခိုခန်းလည်း
ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း အခုချိန်ကြီး အဆင်မပြေ... ဒါနဲ့အတူတူ
ငါ့အိမ်ကိုပဲနောက်လိုက်မလား”

“ရှင်!... ရှင်!”

“အဲ... ဆော့နီနီ၊ ဒီလိုပါ။ ငါ့မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။ ငါ
အခု အိမ်မှာနေတော့ လွတ်နေတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ခဏတော့ တည်းခိုရ
တယ်။ မနေချင်ရင်လည်း သဘောပဲ”

ထိုအခါကျတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး...

“နေမယ်၊ နေမယ်...”

ဟု အားတက်သရောပြောပစ်ကြတော့သည်။

အခန်း (၄)

“အခန်းက ရယ်ပဲ၊ အပျိုစားပဲနော်”

“ဒီလိုအခန်းမှာပဲနေရရင်တော့ ဘာမှမလိုဘူး၊ အဆင်ပြေပြီ”

“ရှင်ဘကြီးက ပြောသွားတယ်လေ၊ နှစ်ရက်တော့ နေခွင့်ပြုမယ်
တဲ့”

“မဆိုးတော့ မဆိုးဘူးဟာ၊ ကားငှားမယူသေးတဲ့အပြင် နေစရာ
တောင် ပေးလိုက်သေး၊ ရန်ကုန်သားတွေက လူညာလူကောက်တွေလို
ရွာကပြောလိုက်တာ အကြီးအကျယ်ကိုမှားသွားပြီ”

“အသားလိုလို့ အစိုးကျွေးတာဆိုရင်ရော၊ သဘောကောင်းချင်

ယောင်ဆောင်ပြီးမှ”

“နောက်ပြဿနာ နောင်ရှင်းကြတာပေါ့ကွာ။ အခုအိပ်ချင်နေပြီ”

“တံမြက်စည်း မလှည်းတော့ဘူးလား”

“ရှင်လှည်းချင်ရင်တော့ လှည်းလေ”

“ငါလည်း အိပ်ချင်နေပြီ”

“အိမ်ခန်းက လူမနေတာကြာပြီထင်တယ်။ ဖုန်တွေထူထဲနေတာပဲ။ ပင့်ကူမျှင်တွေတောင် တက်နေသေး။ နည်းနည်းတော့ ရှင်းဦးမှနဲ့ တူတယ်”

“အမျိုးမျိုးပဲ။ ဒီနေ့အိပ်ရပါဦးမလား”

“လုပ်ရမယ့်တူတူတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ လုပ်လိုက်ရအောင်။

ဒီပုံစံအတိုင်းကြီး နေလို့မှမရတာ”

“မနက် (၃)နာရီလောက်ဆိုရင်တော့ ပြီးနိုင်ကောင်းရဲ့”

“(၃)နာရီမှပြီးလည်း အဲ့ဒီချိန်မှအိပ်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဘယ်အချိန်ပဲထထ၊ ငါတို့ကိုဆူပူမယ့်သူမှ ရှိမနေတာဘဲကို”

“အိုကေ ဒါဆို စလိုက်ကြရအောင်”

ဟု အားကျိုးမာန်တက်ပြောကာ အကျီလက်တွေကိုပင့်လိုက်ကြပြီး လုံချည်ကိုတိုတိုထက်ကာ ဆံပင်တွေကိုစည်းလိုက်ကြသည်။

ဖုန်အလိမ့်လိုက်တက်နေတာကြောင့် တံမြက်စည်းကိုအကြမ်းဖျင်း

လှည်းလိုက်ကြပြီး ဖုန်တင်နေသောနံရံနှင့်ပြတင်းတွေကို မွေးပွအဝတ်ကြီးနှင့် မြေညလိမ်းကာ ပြောင်စင်အောင်တိုက်နေပြီး ညစ်ပေပေကြမ်းခင်းကိုတော့ ကြယ်စင်ကြူက ရေစိုအဝတ်ကတစ်ဖက်၊ အဝတ်ခြောက်က တစ်ဖက်ကိုင်ကာ အားရှိအားကုန်တိုက်ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

မီးဖိုခန်း အိပ်ခန်းပါမကျန် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပစ်လိုက်ရာ မကြာခင်ပင် သူမတို့နှစ်ယောက်လက်စွမ်းကြောင့် တစ်အိမ်လုံးတောက်ပြောင်လှပလာရသည်။ ထိုအခါကျမှ သူမတို့က ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ စီရံထားကာ ဆံကံတီခုံပေါ် ဘုန်းခနဲပစ်လှဲပြီး အမောဖြေလိုက်ကြသည်။

“ဗိုက်တောင် ဆာလာပြီ”

“ငါလည်း ဆာတယ်”

“ဒါဆို ချက်စားရအောင်”

“ဟုတ်သားပဲ။ ငါတို့မှာ ယာယီစားဖို့ ဆန်ထုပ်နဲ့အသားခြောက်တွေ ပါလာတာကို”

“အိုကေပဲ။ မီးဖိုလည်းရှိတယ်။ ဒီလိုလုပ်၊ မင်း ထမင်းချက်ထားလိုက်။ ငါအရင် ငရေမျိုးလိုက်မယ်။ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေတာပင်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းချိုးပြီးရင် ငါချိုးမယ်။ မင်းက အသားခြောက်ကို
မကြက်လိုက်။ အဲ့ဒါဆိုရင် ရေချိုးပြီး စား၊ စားပြီး အိပ်ရုံပဲပေါ့”

“ဒီလောက်အဆင်ပြေတာ လောကမှာ ရှိပါဦးမလား။ ငါတို့ရွာ
ကထွက်လာတာ မှန်သွားပြီ ဖြစ်လိမ့်”

“ဟုတ်တယ်။ သဘောကောင်းတဲ့တက္ကစီဒီရိုင်ဘာနဲ့လည်း ဆုံ
ရတယ်။ စည်းစိမ်ပြည့်လည်း ခံစားရတယ်။ ဟားဟားဟား...”

“ရန်ကုန်ကလူတွေက ဗိုက်တယ်နော်၊ တက္ကစီမောင်းပြီးမှတောင်
ဒီလိုတိုက်ခန်းချိုးကိုဝယ်နိုင်တယ်”

“သူတက္ကစီက သူများနဲ့တော့ မတူဘူးနော်”

“သူဌေးတွေကိုပဲ သီးသန့်မောင်းပို့ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့။ ငါတို့နှစ်
ယောက်ကိုလည်း သူဌေးမှတ်လို့လားမသိဘူး။ တော်ကြာ ဘောလ်ဖွင့်ခဲ့
မှဖြင့် အခန်းခရောက်ကားပေါ့ တနင့်တပိုးပေါင်းရှင်းနေရမှဖြင့် နားကား
သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဖိမ်ရှိရှိသာနေရတယ်၊ ခေါင်းကတော့ ခပ်ကျိန်းကျိန်းပဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ အဝေးကြီးမတွေ့နဲ့ ရုပ်အိုတယ်။ ဖြစ်သလိုပဲဖြေ
ရှင်းကြတာပေါ့။ သူပုံက နည်းနည်းပါးပါးကောင်းပုံရပါတယ်”

ဟုသာ လျော့ပေါ့တွေးကာ လုပ်စရာရှိသည်များကို အစီအစဉ်

တိုင်း ဆက်လုပ်နေလိုက်ကြသည်။

ဒီလိုပါပဲ သူမတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အမြဲတမ်းလိုက်လျော
ညီထွေရှိတတ်ကြတာပါ။

အခန်း (၅)

သူမတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာမှနိုးလာကြတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။ နာရီကိုကြည့်မိတော့ (၁၁)
နာရီတိတိရှိနေပါပြီ။

“အခုမှပဲ အိပ်ရေးဝတော့တယ်”

“အခုလိုစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အကြာကြီးအိပ်ရလိမ့်မယ်လို့
အိပ်မက်တောင်မမက်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပေါ့။ မနက်(၇)နာရီဝင်လေးများအိပ်မိလိုက်ရင် တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် တံခါးလာထုလို့မဆုံးနိုင်ဘူး။ အခုတော့ ငါတို့ကုန်ကွ

ပေးမယ့်လူလည်းမရှိဘူး၊ အေးဆေးပဲ”

“အဲ့ဒါတွေထားပါတော့၊ အခု ငါတို့ ဘာက ဘာလို့ စလုပ်ကြမလဲ”

“ရန်ကုန်လမ်းညွှန်ကိုကြည့်ပြီး သွားတတ်လာတတ်အောင် အရင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“အဲ့ဒါက ခဏထားပါဦး၊ နေစရာ၊ နေစရာကို ဘယ်လိုဖန်တီးမလဲ”

“အိမ်မှာတော့ ကျောင်းတုန်းကသူငယ်ချင်းဆီနေမယ်လို့ လိမ်ခဲ့တာပဲ။ အခုမှ ပြဿနာက စတာ။ ဒီလိုမြို့ကြီးမှာ ငါတို့ဘယ်မှာမေးပြီး ဘယ်မှာအိမ်ငှားရှာရမှာတုန်း။ တကယ်လေတယ်”

“ဟာ! အကြံရပြီ၊ ငါတို့ သူ့ဆီမှာ ဒီအခန်းကိုငှားလိုက်ရင် ဘယ်လိုလဲ”

“သူ့အခန်းရော ဟုတ်လို့လားဟယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အဖြေတော့ထွက်လာမှာပဲ”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက် အလကားနေရတာထင်တယ်၊ မိုက်တယ်ကွာ”

“ကဲ၊ မင်းသမီးဖြစ်ချင်တဲ့အစ်မကြီး ရင် ဘယ်လိုစလုပ်ရှားမလဲ”

“ဟဲဟဲ... လူကြိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“မော်ဒယ်လ်သင်တန်း အရင်စတင်မလား၊ မြန်မြန်လှုပ်ရှားနေရဲ့၊ ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံကုန်ရင် ပြန်တောင်းဖို့မလွယ်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်ဟာ... နင်ပြောသလို မော်ဒယ်လ်သင်တန်းက အရင်စတင်တော့ နီးစပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက မသွားတတ်၊ မလာတတ်”

“ကြော်ငြာတွေဖတ်၊ မေးမြန်းစူးစမ်းပြီး သွားပေါ့ဟယ်”

“အဲ့ဒါကြီးက နည်းနည်းတော့ခက်တယ်၊ ဒီနိုင်တာတစ်ယောက် ယောက်နဲ့သာ ခင်မင်ရင်းနှီးမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်လွယ်သွားပြီ”

“အဲ့ဒါတော့ မိုးပေါ်ကနတ်မင်း ဆင်းလာမှပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်”

“မြရည်လိမ်း၊ ငါတို့ငယ်တုန်းက မက်ခဲ့ကြတဲ့အိပ်မက်ကို နင်မှတ်မိသေးလား”

“ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး နှစ်လလောက် နေခွင့်ရရင်ဆိုတာလား”

“အင်းပေါ့၊ ငါ့မင်းသမီးမလုပ်ရလည်း ဘာအရေးလဲ၊ ငယ်တုန်းက အိပ်မက်က ပြည့်ဝသွားတာပေါ့”

“အဲ့ဒီထက်ဆန္ဒပြည့်ဝသွားအောင် ထ၊ ပြင်ဆင်ပြီး ဂိုးမယ်”

“ဟိုလူ ပေါ်လာရင်ရော”

“ငါတို့ကိုမတွေ့မချင်း သူ့ဆွဲချလို့မရပါဘူး။ သူ့နဲ့မတွေ့လေ
ကောင်းလေပေါ့။ အလကားကြာကြာတောင် နေရသေး”

“ဒီအစီအစဉ်က အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ လက်ဖဝါးချင်း ရိုက်ပစ်ကြသည်။ ပြီးနောက် အဝတ်
အိတ်အကြီးကြီးထဲမှ ခေတ်အမီဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးအင်္ကျီများကို ကိုယ်
စီထုတ်ကာ ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ အခုကျပြန်တော့လည်း သူမတို့နှစ်
ယောက်က မြို့ကြီးသူမိန်းမငယ်လေးလို ခေတ်မီကာ ကော့ပွဲနေလေရဲ့။

“ပြင်တော့ပြင်ပြီးပြီ။ ငါတို့ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ဟဲ့ဟဲ့... သိဘူး။ ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ခြေဦးတည့်ရာသွားမယ်။ မပြန်
တတ်ရင် တက္ကစီကိုခပ်တည်တည်နဲ့ငှားပြီးပြန်မယ်”

“ထားပါဦး။ အခုငါတို့ရောက်နေတဲ့လိပ်စာကိုရော ရှင်သိလို့လား”

“အလိုက်တဲ့ ငတုန်းလေး မြရည်လိမ်းရယ်။ ဟိုးမှာ မတွေ့ဘူး
လား။ ဖုန်းဆိုင်လေး။ အဲ့ဒီမှာ မေးမှာပေါ့ဟဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း
ဟန်ဆောင်တာက သိပ်အသုံးမဝင်ဘူးဟ”

“ဒါဆိုလည်း ဂိုးမယ်”

ဟုဆိုကာ သွက်လက်ဖြူကြွစွာ ထွက်လာကြပြန်သည်။

ဖုန်းဆိုင်လေးမှာ သူမတို့နေတဲ့လိပ်စာက ဘာလဲလို့မေးတော့
ထိုင်ပူက သူမတို့ကို ပြီးစိစိနဲ့ကြည့်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အမှန်အတိုင်း
ပြောပြခဲ့ပါသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က အခုတော့ လူတွေရွှံ့ထွေးသောလမ်းမကြီး
ပေါ်မှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် မျက်စိမညောင်းနိုင်ဘဲ သွားလာနေကြသူများ
ကို ငေးမောမဆုံးဖြစ်နေကြပြန်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က မမောနိုင်မပန်းနိုင်သွားလာနေကြပြီး ဗိုက်
ဆာရင် တွေ့ကရာမှန်းများနှင့်ပြည့်တင်းကာ မက်ခဲ့ဖူးသောအိပ်မက်
များကို ပြည့်ပြည့်ဝဝအကောင်အထည်ဖော်မိနေကြသည်။

လမ်းမှာတွေ့သမျှကျာနယ်တွေမှန်သမျှဝယ်ကာ သိပ်နာမည်ကြီး
သော ကန်တော်ကြီးသို့ တက္ကစီငှားပြီး လာခဲ့လိုက်သည်။

“တက္ကစီခ သုံးထောင့်ငါးရာတောင် ကုန်သွားပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို
ကြာကြာနေရင် မွဲနိုင်တယ်”

“ငါတို့လည်ဝယ်သွားရင် လိုင်းကားတိုးစီးလို့ရပါတယ်”

“ဟွန်း! ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာပါလာတော့ အရမ်းမိုက်နေသလို
နဲ့ တကယ်တမ်းတော့ ကန်တော်ကြီးကလည်း ရေနဲ့တံတားပဲ့စိတ်ယ်”

“ဟဲ့! ဒါ့အပြင် ဘာရှိရဦးမှာလဲ”

ဟု ဂျာနယ်ကိုလှန်လှော၍ပြောလိုက်သည်တွင် ဂျာနယ်ထဲမှမြင်
ကွင်းလေးတစ်ခုကြောင့်...

“ဟဲ့... မြရည်လိမ့်၊ ဒီမှာ ရှင့်အတွက်လမ်း၊ လမ်းကိုတွေ့ပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာလေ၊ သင်တန်းသူများ လက်ခံနေပြီတဲ့။ ရှင်ပဲ စက်ချုပ်တို့
ဘာတို့သင်ချင်နေတာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါအကြံပြု၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ကြိမ်မရဘူးနော်။ ရှင်
အချုပ်အလုပ်သင်တန်းတက်လိုက်၊ ဒီမှာ စုံစမ်းရန်လိပ်စာလည်းပေးထား
တာပဲ မခက်ပါဘူး။ ရှင် တက်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်တော့၊ မင်းသမီး
ကြယ်စင်ကြူ့ရဲ့ဒီဇိုင်းနာက အချုပ်အလုပ်တော့ တတ်ရမယ်လေ”

“အင်း... ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးပဲ”

“ကောင်းကိုကောင်းနေတာ၊ ဒီကပြန်ရင် သွားစုံစမ်းမယ်၊ မနက်
ဖြန်ပဲ ရှင် သင်တန်းသွားတော့။ အချိန်က နှုတ်ပြန်ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို ရှင့်ကိစ္စတွေကို ဘယ်သူအဖော်လိုက်ပေးမလဲ”

“ကြယ်စင်ကြူ့ပါ၊ ရပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ဂျာနယ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့... ကြယ်စင်ကြူ့။ အခုတလော မင်းသားလျှပ်ရောင်က
တော်တော်အလုပ်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဂျာနယ်တိုင်းမှာ သူပုံချည်းပဲ”

“အင်း... ငါလည်း အဲ့ဒါပဲပြောမလို့။ နာမည်ကြီးမှာပေါ့လေ။
ငါတို့မြန်မာမင်းသားတွေထဲမှာ လျှပ်ရောင်လောက် အဆင်ပြေ စမတ်ကျ
သူမှမရှိတာ။ လျှပ်ရောင်က ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ကြွက်သားအဖုအထစ်
တွေနဲ့ ကြည့်ကောင်း၊ ဒေါင်ကလည်း စံချိန်မီ ပြောစရာကိုမရှိဘူး။
မျက်နှာလေးကလည်း နုနုငယ်ငယ်လေ။ အပြင်မှာ ပိုကြည့်ကောင်း
တယ်လို့ပြောကြတာပဲ။ အသားအရည် အရမ်းလှတာတဲ့။ ငါလည်း
မော်ဒယ်လ်လျှပ်ရောင်ကို အပြင်မှာ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ”

“မြင်ဖူးရမှာပေါ့ဟဲ့။ နောက်ဆို ရှင်တို့က အတူတူတောင်အလုပ်
တွဲလုပ်ရဦးမှာပဲ”

“အဲတော့... ဒီမှာလည်း မော်ဒယ်လ်လျှပ်ရောင်ရဲ့ပဲ။ ဘာတဲ့
ခေါင်းစဉ်ကြီးက ဂျယ်ဖြစ်နေတဲ့ လျှပ်ရောင်တဲ့”

“ဟားဟား... ဒါဆို သူက အခြောက်ကြီးလား”

“ဒီမှာပုံကြီးမတွေ့ဘူးလား။ ယောက်ျားချင်း ဒီလောက်ထိ

ကိုဆွဲထားမှတော့”

၅၀ နီဗီ မယ်ခိုင်

“ဟယ်! သေချာကြည့်စမ်း။ လျှပ်ရောင်ကို လက်ဆွဲနေတဲ့လူက
ငါတို့ရဲ့တက္ကစီဒရိုင်ဘာနဲ့တူလိုက်တာ”

“အင်း... တူတော့တူတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါတို့
ရဲ့တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ကျားကျားလျားလျားကြီးပါ”

“အင်း... လျှပ်ရောင်ပုံစံက ကျားကိုစီးစားမကုန်တဲ့ပုံနဲ့ မထင်
ရဘူးနော်”

ဟုလိုရာကိုဆွဲတွေးကာ အပျင်းပြေပြောရင်း ဂျာနယ်ကိုဆက်
ဖတ်နေလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူစုစုစုကို မြေညှိ
လိမ်းက သတိပြုမိသွားသည်။

“ကြယ်စင်ကြူ... ဟိုးမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲမသိဘူး”

“လူကတော့ အများသားပဲ။ သွားကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တက်ညီလက်ညီပင် ထရပ်
လာကြသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်ချင်ဖေနှင့် ပြေးလွှားလာခဲ့သည်တွင်
တစ်ဖက်မှပေါ်လာသောခဲပုပ်ရောင်ကားကြောင့် ကိုးရီးကားရားဖြစ်သွား
ရသည်။

“ကားသမားက တော်တော်လောကြီးနေပုံရတယ်”

ဟုပင် ပါးစပ်မှ ပွတ်တွပ်ပွတ်တွပ်လေးပြောမိလိုက်သေး။

သို့သော် ထိုကားက လူအုပ်ကြီးနားမှာ ထိုးရပ်ကာ ကားပေါ်မှ
လူဆင်းခဲ့ချိန်မှာတော့...

“ဟဲ့... ကြယ်စင်ကြူ။ လျှပ်ရောင်တော့”

“အိ... ချောလိုက်တာ”

“ရှုတင်နဲ့တိုးပြီ”

“ဒါမှန်းသိရင် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သွားအောင် ကားတိုက်မိဟန်ဆောင်
ပြီး ခွင့်ဖန်လိုက်သေး။ ဒါဆို သူဆင်းကြည့်လာပြီး အနီးကပ်မြင်ရမယ်
လေ”

“လာ... မြန်မြန်လေး။ သွားကြည့်မယ်”

ဟုဆိုကာ လက်ချင်းတွဲပြေးပစ်ကြပြန်သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်
လုံးက တစ်နေကုန် ထိုရိုက်ကွင်းပေါ်မှာပင် အချိန်ကုန်သွားကြပြန်သည်။

ရိုက်ကွင်းနားတော့ သက်တောင့်သက်သာပုံနှင့် အပန်းဖြေနေ
သောလျှပ်ရောင်ကို သူမက ပေစောင်းစောင်းနှင့်ကြည့်ကာ...

“မင်းသားနဲ့ခပ်ရင်လည်း မင်းသမီးဖြစ်ဖို့က လွယ်သလောက်
နီးတယ်”

“အင်း၊ မဆိုးဘူးဘဲ၊ ကြယ်စင်ကြူ... လျှပ်ရောင်က အော်
တိုတွေဘာတွေရေးခိုင်းပြီး အတင်းဝင်ပူးပါလား”

“မင်း၊ တော်စပြုလာပြီ မြရည်လိမ့်။ ငါတို့မှာက စာအုပ်တွေလည်း ပါမလာကြဘူး”

“ဟာ... လွယ်ပါတယ်၊ ဘောပင်ပါသားပဲ၊ လက်ဖက်ရည်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ငါ့လက်နဲ့သူ့လက်က ထိသွားမှာပေါ့”

“ဘာရှုံးပြန်ပြီလဲ”

“ဟာ... တွေးရင်းတောင် ရင်တွေ့ရန်လာပြီ”

“ပြေးတော့ သူများတွေမလာခင်”

“သူ့အနောက်ကလူက ကိုယ်ရံတော်လားမသိဘူး။ ရှင်ဆိုးဆိုးနဲ့ အသတ်အပတ်ကျွမ်းကျင်မယ့်ပုံမျိုးနဲ့ ကြောက်စရာကြီး”

“အားတင်းထားစမ်းပါ”

ဟုမြရည်လိမ့်ရဲ့အားပေးသံက ကြယ်စင်ကြူအတွက် အင်အားတွေ များစွာဖြစ်ထွန်းသွားရသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်အလုပ်မို့ ရင်တုန်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ သူမသွားမိတ်ဆက်ရမှာကလည်း နယ်နယ်ရရတော့

မဟုတ်၊ နာမည်ကြီးနေတဲ့မော်ဒယ်လ်မင်းသား။ သူမတုန်တုန်ယင်ယင် နှင့်ပင့် လျှပ်ရောင်နား တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

ဘယ်ကဘယ်လိုစပြောရမှန်းမသိ၍ နဖူးစပ်မှာ ချွေးတို့ပင်စိုတာက လာရသည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိအားပေးကာ မရဲတရဲဖြစ်နေသည့်စိတ်ကိုအရဲကိုးသည့်အနေနှင့် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်လိုက်ပြီး လျှပ်ရောင်ရှေ့သို့ လက်ကိုထိုးပေးကာ...

“လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

အဲ့ဒီလက်မှတ်ထိုးပေးဆိုတာကိုသိပ်ကြောက်သော လျှပ်ရောင်က သောက်လက်စရေပင် သီးသွားရသည်။ ဒီမိန်းကလေးကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့နား လူတွေဝိုင်းအုံလာလျှင်ဆိုသောအတွေးမျိုးကြောင့် သူဖျားချင်သွားပါသည်။

“လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

ဟု ဒုတိယအကြိမ်ဆိုလာပြီး သူ့မျက်နှာနား ကပ်လာသည့် သူမရဲ့ လက်ဖဝါးကြောင့် သူလန့်ဖျပ်ကာ ကိုယ်ကိုနောက်တွန့်လိုက်သည်တွင် သူမရဲ့လက်က ပိုတိုးခဲ့၍ ပြန်နောက်ဆုတ်လိုက်ရပြန်သည်။ သည်တွင် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခုံကြီးက နောက်ပြန်လှန်သွားတော့၏။

“ဟယ်တော့”

သူမကြောင့် ကိုးရီးကားရားဖြစ်သွားသောသူပုံကြောင့် သူမမှာ ရယ်ရမလို့ရမလို့ဖြစ်သွားရသည်။ ကူညီရှင်းပင်းတတ်တဲ့သူမက လဲကျ သွားသောသူကိုဆွဲထူရန်အံ့ထမှာတော့ အခြေအနေက ပိုဆိုးကုန်ရသည်။

ဘယ်ကတည်းနဲ့ ချိုင့်ဝင်နေမှန်းမသိတဲ့တွင်းလေးထဲ ခြေတစ် ဖက်ကျုံ့ဝင်သွားကာ လဲကျနေသောသူအပေါ် ဖိချပစ်လိုက်တော့သည်။

အရှိန်ကြောင့် သူမမှာ အင့်ခနဲပင် မြည်သွားရသည်ထင်။

“ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဆောရီးပါ။ တကယ်မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်သွားတာပါ။ ရှင်ဘယ်နှား နာသွားသေးလဲ”

“မင်းကိုယ်ကြီးက ငါ့ပေါ်က မဖယ်သေးသရွေ့တော့ ငါဆက်နာ နေဦးမှာပဲ”

“အဲ... ဆောရီး၊ ထပ်မှားပြန်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ကယျာကယာထလိုက်သည်တွင် သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်နှင့်ထောက်ဖြစ်ရက်သား သွားပြန်သည်။

“အား”

“အိ... ဆောရီး”

“မင်းဆောရီးက ပြီးနိုင်ဦးမလား”

“မင်းသား အဆင်ပြေရဲ့လား”

နောက်နားဆီမှပေါ်လာသော ရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့လူကြောင့် သူမ ပိုလန့် သွားရသည်။

“ဒီပုံက အဆင်ပြေနေတဲ့ပုံဖြစ်နေလို့လား”

ထိုသူကို သူမက ကြောက်နေပေမယ့် လျှပ်ရောင်ကတော့ ငေါက် ပစ်လိုက်သေး၏။

“အစောတည်းက ရှင်၊ ကျွန်မကို အေးအေးဆေးဆေးလက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်ပြီးနေတာကို”

“ကျွတ်”

သူမကိုပေစောင်းစောင်းနဲ့ကြည့်ကာ ထိုသို့စုတ်သပ်သံက သူမ ကိုယ်လေးကို ကျုံ့ဝင်သွားစေပါသည်။

“ဒီနေ့ရိုက်ကွင်းနားမယ်လို့ ဒါရိုက်တာကိုသွားပြောလိုက်။ ကျွတ်! ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာမှ လာဖြစ်ရတယ်လို့၊ တကယ့်လေပွေပဲ”

သူမကို ပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ကြီးအပြစ်တင်သွားသော ထိုအသံကြောင့် သူမမှာ အမှားမကင်းသူမို့ ဝိုင်းကျသွားရသည်။ ကားခဲပုင်ရောင်လေးမြင် ကွင်းမှပျောက်သွားသည်ထိ သူမမှာဝိုင်းနေဆဲ။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဟာ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဲ့ဒီလိုပဲ အဆင်

မပြောဖြစ်တတ်ပါတယ်။ တောင်းပန်လိုက်ရင်တော့ ကျေးအေးသွားမှာပါ။”

“တောင်းပန်ရမယ်။ နောက်ရော တွေ့နိုင်ဦးမှာလား”

“ငါစုံစမ်းပြီးပါပြီဟာ။ မနက်ဖြန် ယုဒနပလာဇာခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရိုက်ကွင်းရှိတယ်။ နင် အဲဒီကိုသွားပြီး သေသေချာချာသာ တောင်းပန် လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပြီ။ သူမကျေနပ်မချင်း တောင်းပန်မယ်။ ငါက ကြယ်စင် ကြူးပဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“သူက ဒေါသဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုလှမ်းပေါက်ရင်ရော”

“ငါ့ကြောင့် သူ အရှက်ကွဲသွားတာနဲ့စာရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဆက်လုပ်”

အားတက်သရောပြောပစ်လိုက်သည်။ သူမတို့သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်က အမြဲဒီလိုပါပဲ။ အရာရာကို လွယ်လွယ်နဲ့အနားပေးတတ်ကြသူ များမဟုတ်ပါ။

အခန်း (၆)

ဒီနေ့တော့ မြေညီလိမ်းက သင်တန်းစတင်ပြန်ပြီ။ သူမတစ်ယောက် တည်း ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေခဲ့သည်။ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး စကားပြော ကျင့်နေတာလည်း ကြာလာတော့ ပျင်းတောင်လာပါပြီ။ ဒါဆို အင်္ကျီတွေ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်ဝတ်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ ယိမ်းနေရမှာလား။ ဒါက ပို၍ ပျင်းစရာကောင်းနေပါပြီ။

ဒါကြောင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ဝရန်တာမှာ ထွက်ရင်ထွက် သည်။ ပျင်းစရာတွေနေရောင်ခြည်က ဖြာခနဲ မျက်နှာပေါ် ထွက်ခိုက်ထိုး

ကျလာတာတောကြောင့် သူမက အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့ပြန်သည်။

“ကံမကောင်းပုံများတော့ ဘာလုပ်လုပ် ~ သင်ကျမပြေဘူး”

ဟုဆိုကာ ကော်ဖီကို ငွတ်ခနဲသောက်ချုပ်လိုက်သည်တွင် အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသောကော်ဖီက ဒုက္ခပေးပြန်ပါသည်။

“အားလားလား... ပူလိုက်တာ။ လည်ချောင်တွေရာ၊ အူရောပါ ပူသွားတာပဲ။ အေးသွားအောင် ရေခဲတုံးမျိုလိုက်ဦးမှပဲ”

ဟုဆိုကာ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ချလိုက်ပြန်ကာ ရေခဲတုံးအသေးလေးတစ်တုံးကိုကောက်စားလိုက်သည်။

“ငါတို့ရေခဲသေတ္တာကလည်း ဘာမှူးမှမရှိပါလား။ မဖြစ်ဘူး။ သွားဝယ်ဦးမှပဲ”

ဟုဆိုကာ ငိုက်ဆံအိတ်လေးထဲကကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ပုလွန်းတာကြောင့် လိုင်းကားတိုးစီးရမှာ စိတ်ပျက်မိသဖြင့် တက္ကစိဌာပြီး ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ယုဒနပလာစာအရှေ့သို့အရောက်မှာတော့ သူမက တစ်ခုခုကိုသတိရသွားဟန်နှင့်...

“ကားဆရာ ဒီမှာပဲဆင်းတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ကားခရုင်းပြီး ဆင်းချလာပြန်သည်။ ကားပေါ်ကသာ ဆင်းခဲ့ပေမယ့် သူမဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးပါ။

နောက်ဆုံးမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်မိသည်စိတ်ကြောင့် ဈေးဝယ်ပြီးပဲပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလိုက်ပါသည်။

သို့သော် မနက်တည်းက ဘာမှမစားရသေးတဲ့ခိုက်က တပို့ခိုက်နှင့် မြည်လာ၍ မုန့်ဟင်းခါးအရင်စားမယ်ဟုတွေးကာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို အရင်ရှာလိုက်မိသည်။

သို့သော် ဂျာနယ်တွေရောင်းနေသောကောင်လေးက သူမမျက်စိထဲတန်းဝင်လာ၍ သူမက အပျင်းပြေဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုဝယ်ကာ လှန်လှော့ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သည်တွင် ရှုထောင့်ဆိုသောခေါင်းစဉ်ကိုတော့ သူမစိတ်ဝင်စားသွားမိ၍ ဆက်ဖတ်လိုက်ရာ ရှင်ရှင်မင်းသမီးမင်းသားတွေရဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်ကို မှန်မှန်ကန်ကန်ကြီးဝေဖန်ထားသောကြောင့် သူမစိတ်ဝင်စားနှင့်ဖတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမက ကစ်ခုခုကိုစိတ်ဝင်စားနေလျှင် ဘယ်အရာကိုမှသတိမရှိတော့သူမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမမှမေ့လျော့လျော့ပင်။ သူမက ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့်စာဖတ်ရင်း ပလက်ဖောင်းအတိုင်းလမ်းလျှောက်နေစဉ်တွင်...

“ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့”

ထိုအသံကိုကြားပါရုံနှင့်လည်း သူမက သတိမမူပေ။

၆၈ *** မယ်ခိုင်

“ဟေ့... ဟိတ်! မိန်းကလေး”

ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ သူမက ဘေးဘီလ်က... ကြည့်လိုက်ရာ လူအနည်းငယ်ရှင်းနေတာကြောင့် အံ့သြမည်ကြိုစိုက် သူမမျက်နှာတည့်တည့်ချိန်ထားသောဗွီဒီယိုကင်မရာကြီးကြောင့်...

“ဗုဒ္ဓေါ...”

သူမ အံ့သြသွားရသည်။ ဒါ အိပ်မက်များမက်နေတာလား။ သူမ တကယ်ပဲ ဗွီဒီယိုအစိုက်ခံနေရတာလား။ ဘယ်တုန်းက သူမ ဗွီဒီယိုမင်းသမီးဖြစ်သွားတာလဲ။

ဪ... သိပြီ။ အစမ်းရွေးချယ်နေတာလား။ စောစောက ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတာပဲ။ ဒါရိုက်တာက ငါ့ကိုမင်းသမီးတင်ချင်နေတာလား။

ဟား... ကံတောတာတက်လာပြီ။ အခွင့်အရေးရတုန်း အပီအပြင် ကြမ်းလိုက်ပြီးမှပဲဟုတွေးမိကာ ဖတ်လက်စဂျာနယ်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး အင်္ကျီရော ဆံပင်ပုံစာလန်ကျဲကိုပါပြင်ဆင်ကာ ကင်မရာရှေ့မှာပင် တည့်တည့် ကြီးရပ်ကာ ပြုံးပြလိုက်၊ ဘေးဘာစောင်းကြည့်လိုက်၊ တည့်တည့်ကြည့်လိုက်၊ မျက်လုံးလေးပြူးလိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးဟန်ပန်တွေကို မရိုးရအောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

တော်တော်ထူးဆန်းနေသောမိန်းကလေးကြောင့် ကင်မရာမဲန်းမှာ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ထိုမိန်းကလေးက ရှေးနေတာလားဟု တွေးကောင်းတွေးနေလိမ့်မည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး”

“ဆိုက်ဂိုက်မကျသေးဘူးလား။ ကျွန်မကြိုးစားပါမယ်။ ဒီလိုလေးဆိုရင်ရော”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းလေးကိုမော့ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကိုကော့ထားလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ သွက်သွက်ခါကြီးတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်”

“ရှင်!”

“ဒီလိုလူများတဲ့နေရာမှာရိုက်ရတာ ငါတို့အတွက် အခက်အခဲရှိတယ်။ လူတွေတော်တော်များများမခိုင်မိခင် ငါတို့က အပြီးရိုက်ရမှာမင်းလမ်းမင်းသွားတာကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ရှင်... ရှင်ပဲ”

ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့် ဘာကိုမှသိပ်နားလည်ပုံမရတဲ့ထိုမိန်းကလေးကြောင့် တိမ်နီရောင်မှာ မနေသာတော့ဘဲ...

“မိန်းမလေး”

ခေါ်ရာဘက်သို့ သူမကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ တဒင်္ဂမျှ သူမ မှုးနေသွား
ချင်မိသည်။ ချောလိုက်တာ။ ဟန်ပန်လုပ်နေရတာနှင့်ပဲ ထိုကိုလူချောကို
စောစောက သတိမပြုမိလိုက်တာကို သူမနောင်တရချင်သွားပါ၏။

မှတ်တက်နေသော ထိုမိန်းမလေး၏အကြည့်ကြည်ကြည်ကြောင့်
သူက တစ်ခုခုကိုပြောဖို့အားနာသွားရသလိုပင်။

“ဆရာသမား အချိန်တွေလင့်ကုန်ပြီ။ မင်းသမီးကိုအားနာဖို့
ကောင်းနေပြီ”

ကင်မရာမဲ့နက သတိပေးလိုက်သောအခါမှ သူက သတိရှိသွားရ
ပုံနှင့်...

“ဟို၊ ကိုယ်တို့ခွဲဒီယိုရိုက်နေတာ။ အဲ့ဒါ နည်းနည်းဖယ်ပေး။
ကျေးဇူးပြု၍ပါ”

“ရှင်!”

သူမ တကယ်ပဲအံ့သြသွားရတာပါ။ ထိုအခါမှ သူမရဲနောက်ကျော
တည့်တည့်ကိုလှည့်ကာကြည့်လိုက်သည်တွင် စိတ်ရှုပ်နေသောပုံနှင့် မင်း
သမီးချစ်စနိုးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမရှက်လည်း ရှက်သွားမိသလို
အားလည်းနာသွားမိသည်။ ဒါကြောင့် ကင်မရာရှေ့မှ ချက်ချင်း ဆတ်ခနဲ

ဖယ်ကာ ဆရာသမားဆိုသော ထိုကိုလူချောကိုတောင်းပန်သလို မပုံမရဲ
လေးကြည့်မိလိုက်သည်။

“ကျွန်မဝင်ရှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်မသိလို့ပါ”

“ရပါတယ်”

ဟုသာ ဝတ်ကျောတန်းကျောပြောကာ အလုပ်ဆက်လုပ်နေသော
ထိုဆရာသမားကြောင့် သူမမှာ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်
ပင်လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မြင်ရခဲ့သည့်ချစ်စနိုးကိုပင် ဖြူသလား။
မည်းသလား။ ပြုံးပြုံးကြည့်မနေဖြစ်တော့။ သူမရင်ထဲမှာ အားနာတာရော၊
ရှက်တာရော၊ ဆန္ဒမပြည့်တာတွေရောပါပေါင်းပြီး စိတ်မကောင်းခြင်းများ
စွာတို့ မင်းမူနေခဲ့ပါပြီ။

ခပ်ငိုငိုလေးထွက်သွားသော ထိုမိန်းမလေးကို သူပြန်လှည့်
ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူတစ်ခုခုပြောချင်မိသော်လည်း ဘာမှမပြောဖြစ်
လိုက်ပါ။

သို့သော် ထွက်သွားသောသူမလေးမှ ဆတ်ခနဲဆို ပြန်လှည့်လာ
ခဲ့ပြန်သည်။ သူက ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲကာ အလုပ်ကိုစိတ်ဝင်စားနေပုံမျိုး
လုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် အာရုံကတော့ သူမထံပါးမှာ ရစ်ဝဲလျက်ပင်။
သူမက မခိုတရို့လေး သူနားသို့ မသိမသာနှင့်ကပ်လာပြန်သည်။

သူမဘာပြောမလို့လဲဆိုတာမျိုးကို သူစိတ်ဝင်စားသွားမိ၍ နားစွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့နားမှာရပ်ပြီး ငြိမ်နေပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ရိုက်ကွင်းမှာလာငမ်းတာပဲဟုထင်မှတ်ကာ မေ့မေ့လျော့လျော့နေလိုက်သည်။ ကတ်ဆိုသောအချိန်မှာမှ သူကထိုမိန်းကလေးကိုသတိရသွားကာရှာဖွေလိုက်တော့ သူ့ဘေးမှာ အခုချိန်ထိရပ်နေဆဲပင်။

သူ့အကြည့်က ထိုမိန်းကလေးကို အနည်းငယ်ပြီးယောင်သမ်းမိသွား၍လားမသိ။ ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကိုလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ပြီး ပြေးပြလာပြန်ပါသည်။ ထိုအပြေးကြောင့် သူကလည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ပြီးပဲ ပြေးရမလို ခပ်တည်တည်ပဲနေပစ်ရမလိုဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်က ဆရာသမားဆိုတော့ ဒါရိုက်တာပေါ့နော်”

သူကပြန်မဖြေဘဲ ပြေးနေလိုက်သည်။ အံ့သြစရာကောင်းတာက ထိုမိန်းကလေးကိုမှ အရောတဝင်စကားပြောမိနေခြင်းပါပဲ။

သိတာဖြင့် နာရီပိုင်းပဲရှိသေး။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရရတွေ့ကြခြင်းလည်းမဟုတ်။ ကမောက်ကမမှ တကယ့်အလွဲလွဲအချော်ချော်ကြီးပင်။ သို့သော် ရိုးရှင်းသည့်သူမမျက်နှာကို သူသဘောကျသည်။

“ဒါရိုက်တာကြီးကိုမေးရဦးမယ်။ မင်းသမီးဖြစ်ချင်ရင် ဘယ်က

ဘယ်လိုစလုပ်ရတာလဲ”

“ဟမ်...”

ထူးဆန်းသောအမေးစကားကြောင့် သူပင် ကြောင်နသွားရသည်။

“ထုတ်လုပ်ရေးတွေမှာ လျှောက်လွှာတွေတင်ရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မော်ဒယ်လ်သင်တန်း စတက်ရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပိုက်ဆံတွေအများကြီးပေးပြီး ဒါရိုက်တာငှားရတာလား”

“ဟမ်...”

ထိုမိန်းကလေး၏ အူကြောင်ကြောင်အမေးကြောင့် သူပင်လျှင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက သူအဖြေကို ငဲ့လင့်တကြီးစောင့်စားနေပုံမျိုးပါ။

ထိုမိန်းကလေးရဲ့ အဲ့ဒီမျက်လုံးကြည်ကြည်လေးများကို လစ်လျူရှုထားနိုင်တာကိုလည်း သူ့ဝန်ခံရပေမည်။ သို့ပါသော်လည်း ထိုမိန်းကလေး၏အမေးစကားကိုလည်း သူ ဘယ်ကဘယ်လိုစပြီး ဖြေရမှာပါလဲဆိုတာမျိုးက မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှလိပ်စာကတ်ကိုထုတ်ပြီး သူ့ထံလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ကိုယ့်ရဲ့လိပ်စာကတ်ပဲ။ မင်းအကူအညီလိုရင် ကိုယ့်ကိုဆက်

သွယ်နိုင်တယ်ဟုတ်လား။ ကိုယ် မင်းကိုကူညီနိုင်မှာပါ။"

ဟုသာတိုတိတိပြောကာ ထွက်ခွာသွားသောထိုကိုလူချောကို သူမ မျက်စိတစ်ဆုံးငေးမောနေလိုက်သည်။ ထိုကိုလူချောက ကားအနီးကြီး ပေါ်တက်ပြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းထွက်သွားသည်ထိ သူမက ငေးမောမိနေ ဆဲပါ။

သူမသတိရတော့ သူပေးသွားသောကတ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ မျက် ဝန်းအိမ်ကြီးက အဆုံးစွန်ပြုံးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရသည်။

"တိမ်နီရောင်"

ပါးစပ်မှလည်း ရေရွတ်မိလိုက်ပါသည်။

"ဒါဆို သူက ဒါရိုက်တာတိမ်နီရောင်ပေါ့"

ဟု မယုံနိုင်စွာ တမ်းတမိပြန်သည်။

"ဝေ့ ပျော်စရာကြီး၊ ငါ ဒါရိုက်တာနဲ့ဆင်ပြီး မင်းသမီးဖြစ်တော့မယ်။

ဝေ့"

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် တစ်ယောက်တည်းစကားတွေ ပြောကာ ပျော်နေသောသူမကို လူအများက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့်။

သို့သော် သူမက ဂရုမစိုက်ပါ။ နောက်ဆို သူတို့တွေက သူမကို တိဗ္ဗိဖန်သားပြင်မှာ အလုံးလိုက်အရင်းလိုက် ငေးမောကြည့်ကြရတော့မှာ

ပဲဟု ဘဝင်မြင့်စွာပင် တွေးပစ်မိသည်။

ဘဝင်မြင့်သွားမိသည်စိတ်ကြောင့်ပဲထင်သည်။ သူမရဲ့ခြေလှမ်းတို့ ကလည်း ပုံမှန်မဟုတ် ဆောင့်ကြားကြားကြီးတွေပင်။

ကူညီနိုင်မှာပါဆိုသော ဒါရိုက်တာကြီးစကားကြောင့် သူမတကယ် ပဲမင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားရသလိုပင်။ သူမဘဝက အခုတော့လည်း ပြည့်စုံလှချည်လားဟုပင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးတွေပစ်မိတော့၏။ ပျော်ရွှင် နေမိသောစိတ်ကြောင့်ပင် သူမ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ခြေဦးတည်ရာ ရွက်လွင့် ပစ်မိတော့မှာ ကေနပ်ပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် သူမက အခုတော့ ဦးတည်ချက်တစ်ခုနှင့်အတူရှိနေပြီမို့ အသားအရေကိုထိန်းသိမ်းရတော့မှာကြောင့် အဆောင်းမပါဘဲ လျှောက် မသွားချင်တော့၍ ထီးတစ်လက်ကိုအမြန်ဆုံးပြေးဝယ်လိုက်သည်။ ပြီး နောက် အာလူး သခွားသီးနှင့် အခြားအသီးအနှံများနှင့် အချိုရည်ဘူး အချို့ကိုဝယ်၍ တက္ကစီငှားကာ ပြန်လာခဲ့တော့ သုံးချက်တိတိထိုးနေပါပြီ။

ဒီလိုပဲ သူမက ပျော်လွန်း၍ လမ်းတကာလျှောက်သွားနေမည့် အစား အသားအရေလှလှစေရန် အရည်ရွှမ်းသောအသီးအနှံများနှင့် ဟင်းရွက်စိမ်းများကိုသာ အကျိုးရှိရှိလည်းဖြစ်၊ ဗိုက်လည်းပြည့်အောင် ချက်ပြုတ်စားသောက်မည်ဟု ရည်ရွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နယ်မှာနေတုန်းကတော့ ပျော်လျှင် လျှောက်သွားနေကျအကျင့်
ကို အခုလိုမင်းသမီးဖြစ်ခါနီးအချိန်မှာတော့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲသင့်ပြီဟု
ဘဝမြင့်မြင့်ပင် ယူဆမိလိုက်သည်။

သူမက အထုပ်တွေကိုဆွဲကာ ဒုတိယအလွှာမှာရှိသည့် သူမတို့
အခန်းရှေ့ကိုရောက်ချိန်မှာတော့ သူမရဲ့အတွေးတို့က ကြက်ပျောက်ငှက်
ပျောက်လွင့်စင်ကုန်ရသည်။

“ဟင်!”

သူမ မှတ်တက်စွာရပ်နေမိသည်မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ။ ဆွဲ
လာခဲ့သောအချို့ရည်ဘူးများ ထည့်ထားသောဒီဇိုက်ပင်လျှင် လွတ်ကျလု
လွတ်ကျချင်။

စိတ်စွဲ၍ မျက်စိအမြင်များ မှားသွားလေရောသလားဟု မျက်စိကို
ပြန်၍ဖွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မမှားပါဘူးဆိုတာ သေချာနေပါပြီ။ သူမတို့
အခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသူက မော်ဒယ်လ်လျှပ်ရောင်အစစ်ပါပဲ။ သူမ မှတ်
တက်နေရာမှ လျှပ်ရောင်နုပြေးသွားကာ...

“ရှင်၊ လျှပ်ရောင် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ထိုအသံကြောင့် လျှပ်ရောင်မှာ စိတ်ပျက်သွားရသည်။ ဦးထုပ်
ဆောင်းပြီး ရုပ်ဖျက်ထားပါတယ်ဆိုကာမှ မိတ်ဆက်မည့်လူက ပက်ပင်။

ဒီ. နိုင်စစ်လုပ်လိုက်ရင်တော့ အမြဲ သူ့အတွက်ဆိုကောင်းတာ
မရှိပါဘူး။ အမြဲ သူ့ကိုအနေရောက်စေပါသည်။ အခုလည်း ဒီမှာခဏစောင့်
ဆိုပြီး ဘယ်ပျောက်သွားပြန်မှန်းမသိ။

အခန်းထဲဝင်ရအောင်လည်း သော့က ပေးမသွား။ သူတကာယ်
စိတ်ညစ်မိပါသည်။ သူက လာနှုတ်ဆက်လာသူမိန်းကလေးကို ဂရုစိုက်
ပြန်လျှင်လည်း မာနကြီးလိုက်တာဟု သမုတ်ကြတော့မည်။ အကယ်၍
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဂရုစိုက်ပြန်လျှင်လည်း ငါ့ကိုအရေးမေးတယ်ဆိုပြီး
ရောက်တက်တတ်ပြန်ရော။ ပြီးတော့ သူက ထိုမိန်းကလေးတွေနှင့်အရော
တဝင်မနေတတ်ပါ။

သို့ပါသော်လည်း အနုပညာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီမို့ မနှစ်
သက်လျှင်လည်း နှစ်သက်ဟန်ပြရတော့မည့် သမိုင်းပေးတာဝန်ကြောင့်
သူ့ကိုပြုံးပြကြည့်နေသောထိုမိန်းကလေးကို ဝတ်ကျောတန်းကျောကြည့်မိ
လိုက်စဉ်မှာတော့...

“ဟိုက်!”

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ နံရံဘက် ပိုတိုးကပ်သွားရသည်။ ထိုမိန်း
ကလေးကို သူကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးကြောင့်
တင်မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။

“ရှင် ကျွန်မကိုမှတ်မိသလား”

မှတ်မိပါတယ်ဟုပြောလျှင် ဘဝင်မြင့်သွားမည်စိုး၍ သူခေါင်းခါပြဲ
လိုက်သည်။

သည်တွင် ပိုဆိုးသွားသည်က ထိုမိန်းကလေးက သူ့အနားသို့
တစ်လှမ်းတိုးကပ်လာပြီး...

“ရှင်နဲ့ ရှုတင်မှာဆုံဖူးတယ်လေ။ ရှင်ကိုလက်မှတ်ထိုးခိုင်းတော့
ရှင်က လန့်ပြီးနောက်ဆုတ်လိုက်တာ နောက်ပြန်လဲကျသွားတယ်လေ။
ကျွန်မတောင် ရှင်ကိုမိမိလိုက်သေး”

အဲ့ဒီလောက်ခိုင်မာနေတဲ့အပြောမှာတော့ သူက ဖွတ်မသိဘူးဟု
ငြင်းလို့ရတော့မှာတဲ့လား။

“ဪ... သိပြီ၊ မှတ်မိပြီ”

“အဲ့လိုမှပေါ့။ ရှင်ကလည်း ခိုင်ယာလော့ခ်တွေ ဒီလောက်မှတ်
နေရပြီး ဒါလေးတောင်မမှတ်နိုင်ရင် ရှင် နာမည်ကြီးမင်းသား ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

သူ့ကို နှိပ်ချသလိုပြောလာသည့် ထိုမိန်းကလေးကို နှစ်ချက်တိတိ
လောက် ခေါင်းခေါက်ချင်မိပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ပရိသတ်နှင့်အန
ပညာသမားမို့ သည်းခံလိုက်ရသည်။

“ရှင်က ဦးဒီယိုထဲမှာလည်း ချောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာပိုချော
တယ်”

ထိုစကားမှာတော့ သူက ရင်ထဲမှကျိတ်ပြီးမိလိုက်ပြန်သည်။ သူ
ကိုချိုးမွမ်းနေတာကိုး။

“ဒါပေမဲ့”

ဟင်! အဲ့လောက်ထိပဲ ရင်ထားလိုက်တော့လေ။ ဒါပေမဲ့က ဘာ
ဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

“ဟိုကားထဲမှာ ရှင်မချောဘူး”

“ဘယ်... ဘယ်ကားလဲ”

“ဟိုလေ ချောင်းသာမှာရိုက်တဲ့ကား။ အဲ့ဒီမှာ ရှင့်အသားက
နဂိုမည်းသလိုပဲ။ ပြီးတော့ သရုပ်ဆောင်ထားတာလည်း ပေါကြောင်
ကြောင်နဲ့။ ဒီကြားထဲ ဝါရှိတဲ့မင်းသမီး အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့တွဲလိုက်တော့
ရှင့်ရဲ့လိုအပ်တဲ့သရုပ်ဆောင်ကွက်က ထင်စနဲ့လင်းစနဲ့ပဲ။ တကယ်တော့
ရှင်က ရှုပါလေးသာရှိပေမယ့် ပိုးက သိပ်မရင့်ဘူး။ ခွေးတို့ဘာတို့
သရုပ်ဆောင်လိုက်မှ မျက်လုံးရော၊ ဟန်ပန်တွေရော၊ ရင်ဘတ်ထဲကို
ဒက်ထိဝင်တာ။ ရှင်၊ ခွေးရဲ့ခြေဖျားကိုမိဖို့ အတော်ကြိုးစားရဦးမယ်။
ဟင်း... ပြောရင်းဆိုရင်း ခွေးကိုနှမြောလိုက်တာ”

“ခြေဖျား၊ ဟုတ်လား”

သူ ဒေါသတို့ အလုံးလိုက်အရင်းလိုက်ထွက်လာမိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရှင့်ကို အမှန်အတိုင်းဝေဖန်တာပါ။ ဘာလဲ ရှင်က လက်မခံဘူးလား။ အနုပညာသမားတွေက ဝေဖန်တာကိုတော့ ခံနိုင်ရမယ်လေ”

သူမှာ အောင့်သက်သက်ကြီးပင် ငြိမ်နေလိုက်ပြန်သည်။ စိတ် ထဲမှာတော့ ထိုမိန်းကလေး၏ ထူကြွရွပ်ပွနေသောဆံပင်အုံကြီးကို တစ် မျှင်ချင်း နှုတ်ချွတ်ပစ်မိပါသည်။

“ပထမတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကိုတောင်းပန်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု တော့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ တောင်းပန်စရာမလိုတော့ဘူးနော်။ နောက် ဆို ရှင်နဲ့ ကျွန်မက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တောင်ဖြစ်နိုင်သေးတယ်”

ထိုမိန်းကလေးက ဂေါက်နေတာပါဟုပင် စိတ်ထဲ၌ ဖျစ်ဖျစ်နှစ် နှစ်တွေးပစ်ပါ၏။

“ရှင်နဲ့မိတ်ဆက်ချင်တယ်။ အခုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ လွန်ခဲ့ တဲ့နှစ်ရက်လောက်က ကိန်းကြီးတဲ့ရှင့်ကို အခုတော့ မခင်ချင်တော့ ဘူး။ ကဲ... အခု ရှင်ကျွန်မအခန်းရှေ့က ဖယ်ပေးပါဦး။ ဒီမှာ လေး လံနေပြီ”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ထိုဂေါက်မလေးကို သူရယ်ချင်သွားမိပါသည်။

“ဒီမှာမိန်းကလေး၊ မင်းရဲ့လုပ်ငတ်တွေက သိပ်ဟန်မကျပါဘူး။ လိမ်ရင်လည်း ယုတ္တိရှိရှိလိမ်မှ ယုံကြည်ရမှာပေါ့။ ဒီအထာတွေရိုးနေ ပြီ”

“ရှင်က ကိန်းကြီးတာတောင်မကဘူး ရင့်ရောင့်တာပါလား”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မတွေ့ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်သားနှစ်ယောက်လုံးက သဘောမဆိုး ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ နယ်ကလူတွေပြောပြတဲ့ ရန်ကုန်သားပုံပြင် နဲ့ ကိုက်ညီလွန်းနေတယ်”

ထိမထင်နဲ့ မှင်တေတေမျက်နှာကြောင့် သူ ဒေါသအလုံးလိုက် ထွက်သွားရသည်။

“မင်း ငါ့ကိုစော်ကားတာများနေပြီ။ ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မက ရဲနဲ့အချိန်မရွေးတိုင်လိုက်လို့ရတယ် နော်။ အခန်းရှေ့မှာ ယောင်တောင်တောင်နဲ့ အမှုကြီးသွားမယ်။ ဂျယ် ဖြစ်သွားတဲ့ လျှပ်ရောင်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးနောက်မှာ အချုပ်ခန်းရောက် လျှပ်ရောင်ဆိုတာ ထပ်ပါသွားမယ်”

“မင်း...”

“အဲ့တော့ ရှင်အရှက်မကွဲရခင် လစ်တော့။ ဪ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရိုက်ကွင်းမှာ တွေ့နိုင်သေးတာပဲ။ နောက်မှပြန်... ဘိုင်”

ဟုပင် လက်ပြကာ သော့ဖွင့်၍ ခပ်တည်တည်ပင် နိုင်စစ်ရဲ့အခန်း ထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ့အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှပင်မပြောလိုက်နိုင်တော့။

ဒီမိန်းကလေးက ဂေါက်တောက်တောက်နဲ့ အကယ်၍ သော့ အတုလုပ်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာနေတာဆိုရင်ရော...

သွားပြီ... နိုင်စစ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါကုန်ပါပြီ။

အဲ့ဒါဆိုလည်း နိုင်စစ်က အဲ့လောက်ထိ အလိုလား။

ဒါဆိုရင် ဒီအခန်းကို နိုင်စစ်က ရောင်းလိုက်ပြီလား။ ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ရောင်းလိုက်ရင် နိုင်စစ်ပြောမှာပေါ့။ ဒီအခန်းက နိုင်စစ် နာမည်နှင့်ဆိုပေမယ့် သူ့ရော၊ တိမ်းရှင်ပါ သုံးယောက်စပ်တူဝယ် ထားကြတာပဲ။ အပျင်းပြေအနားယူသည့်အခန်းဖြစ်သည်။

ဒါဆို ဘာလဲ... ထိုမိန်းကလေးက နေခင်းကြောင်တောင် ခပ် တည်တည်နဲ့ ဖောက်ထွင်းနေတာလား။ အဲ့ဒီလိုဖောက်ထွင်းရအောင် လည်း ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ ကြီးကြီးမားမားမရှိတာ သူ့အသိ ဆို။ သူတွေ့ရင်း အတွေ့မရှိနိုင်၍ ပိုစိတ်ပူလာရသည်။

ဒါကြောင့် တံခါးကိုတဘုန်းဘုန်းပြည်အောင် ထုခိုက်ပစ်ပါတော့

သည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲကို ဖျော်ရည်ဘူးတွေ တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူးစီထည့် နေသောကြယ်စင်ကြူးမှာ ဆူညံလှသောတံခါးထုသံကြောင့် လန့်ဖျပ် သွားရသည်။

“အဲ့ဒီမြေရည်လိမ်းလုပ်လိုက်ရင်တော့ အသည်းအသန်ပဲ။ သူ့ဆီ က သော့နဲ့ဖွင့်ဝင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ လာပြီဟေ့... လာပြီ”

ဟုဆိုကာ လုပ်လက်စများကို ရပ်ထားပြီး တံခါးပြေးဖွင့်လိုက် သည်တွင်...

“ဟင်! ရှင်မပြန်သေးဘူးလား”

“တံခါးဖွင့်ပါ”

“မဖွင့်ပါဘူး”

“ဖွင့်”

“အိုး... ရှင်က လူဆိုးမှန်းမသိဘာမှန်းမသိနဲ့။ ဗန်းပြအလုပ် က မော်ဒယ်လ်မင်းသား။ တကယ့်အလုပ်က လုယက်ဓားပြတိုက်ဆို ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း”

“ဘာ၊ ဘာပြောတယ်။ သူ့ခိုးက လူကိုဟစ်ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေပြီ။ ဟား... မင်းက တော်တော်ရယ်ရတာပဲ”

“ရယ်ချင်ရင် ရင်ဟာရင် တခြားမှာ သွားရယ်။ ကြယ်စင်ကြူး”

၈၄ နန်း မယ်ပိုင်

တို့အခန်းရှေ့မှာ လာမရယ်နဲ့”

“ဂျိမ်း”

တံခါးကို တမင်တကာပင် ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟိတ်... ဘုန်း... ဘုန်း... ခုန်း... ဟေ့”

သူဒေါသဖြစ်လာ၍ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆူပူထူထွက်ပစ်လိုက်၏။ သူမကလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တံခါးကိုဝှန်းခနဲပြန်ဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ...

“ရှင်ပြန်မှာလား၊ မပြန်ဘူးလား”

“မင်းကို ငါ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့တရားစွဲမယ်”

“ဗွီဒီယိုထဲမှာပဲ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးရိုက်နော်၊ ကြယ်စင်ကြူးရှေ့မှာတော့ လာမပေါ်နဲ့၊ ဘာလဲ၊ ရှင်က ဘုန်းမကို ဟိုနေ့တုန်းကတည်းက စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား”

“မင်းရှူးနေပြီ၊ ဂေါက်သွားပြီ”

“ရတယ်၊ ရှင် ခဏစောင့်”

ဘုဆိုကာ အခန်းထဲဆောင့်အောင့်ဝင်သွားသည်။ ပြီးမကြာခင် မှာပင် ရေဖလုံကြီးနှင့်ပေါ်လာကာ...

“ဗွမ်း...”

ထိုအသံကြီးနှင့်အတူ သူတစ်ကိုယ်လုံးရွှဲရွှဲသွားခဲ့ပါပြီ။

“မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှစ်တဲ့လူကို ပညာပေးလိုက်တာလေ။ သူ့ကိုယ်သူ မင်းသားဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့လူ”

“မင်း... အား...”

“ဘုန်း!... ခုန်း!”

သူစိတ်တိုတိုနှင့် သံတံခါးကိုတဂျိမ်းဂျိမ်းဆွဲပစ်ပြီးမှ...

“ရတယ်၊ မင်း နောက်ထပ် (၁၅)မိနစ်ပဲစောင့်လိုက်၊ အချုပ်ခန်းရောက်စေရမယ်”

“ရတယ်၊ ရှင်ကလည်း နောက်နာရီဝက်ကြာရင် အချုပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့သာပြင်”

ဟုဆိုပြီး တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စကားကြီးစကား ကျယ်ပြောသွားသည့် အဲ့ဒီလျှပ်ရောင်ဆိုသူကို နယ်မှာတုန်းက အသည်းစွဲနှစ်သက်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ အမုန်းကြီးမုန်းသွားမိသည်။

ဒီလောက်ထိဘဝင်မြင့်ပြီး လူလိမ်မှန်းသိရင် သူမအစောကြီးထဲက မကြိုက်ခဲ့ပါဘူးဟုပင် တွေးပစ်မိသည်ထိ။

“ဘုန်း!... ဘုန်း!”

တံခါးထုသံကြောင့် တံခါးရှက်ကုန်ရင်နေသော သူမကျောလေး တုန်ခါသွားရသည်။ ထိုလူက စကားကြီးစကားကျယ်ပြောပြီး မပြန်နိုင်သေးပါလားဟုပင် လိုရာဆွဲတွေးပြီး အပြတ်ရန်လုပ်လွှတ်ပစ်ဦးမည်ဟု ရည်ရွယ်ကာ တံမြက်စည်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည် တွင် သူမကို မှင်တက်စွာကြည့်နေကြသော မြရည်လိမ်းနှင့် တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြောင့် ကိုင်မြှောက်ထားသောတံမြက်စည်းကိုပဲ လွှတ်ချရတော့မလို့၊ ထိုတံမြက်စည်းနှင့်ပဲ ကြမ်းခင်းကို လှည်းကျင်းရတော့မလိုလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်သွားရသည်။

“ကြယ်စင်ကြူး၊ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲ့... အော့၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကြွက်ပေါလို ကြွက်ရိုက်နေတာ”

“အခန်းပြင်မှာ ရေတွေလည်း စိုရွဲလို့၊ ရှင် အရူးထထားပြန်ပြီလား”

“ဟဲဟဲ... အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနေရအောင်လို့ လက်စွမ်းပြထားတာ။ ဒါနဲ့ ရှင်နဲ့သူက ဘယ်ကဘယ်လို”

“အောက်မှာတွေ့တာဟာ။ သူ ငါတို့ဆီလာတာ”

“မောင်းထုတ်တော့မလို့လား”

“ကိုယ်မောင်းထုတ်လိုက်ရင်ရော မင်းတို့မှာ နေစရာကရှိနေပြီလား”

“ရှာပြီးရင်တော့ ရွှေပေးပါမယ်”

သူစကားကြောင့် မျက်နှာလေးတွေ ညှိုးကျသွားသော ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သူကရုဏာသက်မိသွားသည်။

“မင်းတို့ တကယ်ပဲ ဒီမြို့ပေါ်ကို အသိမရှိဘာမရှိနဲ့ ဘာမှမသိဘဲ ထွက်လာခဲ့ကြတာလား”

ထိုအခါမှာတော့ ကြယ်စင်ကြူးက မြရည်လိမ်းကို မျက်စောင်းစွေကာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူမတို့ရာဇဝင်ကို တခြားလူဆီ မပြောကြေးဆိုပြီး တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြတာလေ။

မြရည်လိမ်းက ကြယ်စင်ကြူးရဲ့အကြည့်ကိုသဘောပေါက်သွားကာ...

“နည်းနည်းလေးပြောပြလိုက်တာပါ”

ဟု မဆိုတရီလေး ပြောလာပြန်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်လိုတော့ မပြောချင်ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မိသားစု၊ နီးမဟုတ်ရင် မင်းတို့ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

ထိုစကားမှာတော့ သူမရော၊ မြရည်လိမ်းပါ နှာခေါင်းရှုံ့မလိုက်

ကြသည်။ ဒီတက္ကစီဒရိုင်ဘာကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဆိုသော
အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြစ်၏။

“ဒီအခန်းက ရှင့်အခန်းလား။ သူများအခန်းလား။”

“နာမည်ကတော့ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းမပိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို အမွေဆိုင်လား”

“ဘာ အမွေဆိုင်း ဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား... မဆန်းပါဘူး။
မင်းတို့က ဒီလိုပေါက်ကရလေးတွေပဲဟာ”

“အလကားနေရလို့ အဲ့လောက်ထိသည်းခံနေတာနော်။ ဟင်း!
လက်တွေ့ယားလှပြီ”

ဟုပင် ကြယ်စင်ကြူက မကြားတကြားမာန်လိုက်သေးသည်။

“ထားပါတော့။ ဒါ ကိုယ့်အခန်းဆိုရင် မင်းတို့က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒါ လူနေပုံလည်း မရပါဘူး။ ရှင့်တို့မနေကြဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့နေတယ်။ အိမ်နဲ့စိတ်ဆိုးတဲ့အခါတို့
လိုမျိုးအခါပေါ့”

“အိမ်နဲ့တည့်အောင် နေကြလေ။ ဒါဆို ဒီအခန်းက လွတ်နေပြီ။
ငါတို့နေလို့ရပြီပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလားမြရည်လိမ်း”

“အေး... ကောင်းတယ်။ ဒီအခန်း ကျွန်မတို့ကိုငှားလိုက်ပါလား။

မကျွမ်းကျင်တော့ အခန်းရှာရလည်းမလွယ်ဘူး”

“မင်းတို့ခက်ခဲနေရင်တော့နေလေ။ ကိုယ်တို့က ကူညီတတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခန်းရှာလို့ရရင်တော့ ရွှေပေးရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်ကတော့ လူကောင်းပါပဲ။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကတော့ လူကောင်း
ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသားကတော့ ဘာကြောင့်လူလိမ်ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဗျာ!”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ခဏနော်၊ ရှင့်ကို အအေးဖျော်ပေးမယ်။
ခဏပဲ”

ဟုဆိုကာ ကြယ်စင်ကြူက လှစ်ခနဲထသွားပြန်သည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မတို့က ဖိတ်မဆက်ရသေးဘူး။ ကျွန်မက မြရည်
လိမ်းပါ။ သူကတော့ ကြယ်စင်ကြူ။ ကျွန်မတို့က အူဝဲကတည်းက
သုငယ်ချင်းတွေ”

“ကိုယ်က နိုင်စစ်ပါ။ မင်းတို့သိနဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ဒရိုင်ဘာလိုသာ
မှတ်ထားလိုက်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ရှင့်သုငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပါလာတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင့်ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားတာ။ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဒီကောင်က လူကြောက်တယ်လေ။ အမြဲအဲ့ဒီလိုပဲ စိတ်မရှည်ရင် ပျောက်သွားနေကျပါ။ ပြန်သွားပြီနေမှာပေါ့”

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် စကားအဆက်ပြတ်သွားရသည်။

ထူးဆန်းတဲ့တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဖျော်ရည်ဗန်း မှော်ထွက်လာသော ကြယ်စင်ကြူ သည်လည်းကောင်း၊ ဆက်တီပေါ်ထိုင်နေကြသော မြရည်လိမ်းနှင့်နိုင်စစ်တို့သည်လည်းကောင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကုန်ကြသည်။

“ရှင်ဧည့်သည်ထင်တယ်”

“ဒီကိုလာနိုင်တာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ယောက်က မစောင့်နိုင်လို့ပြန်သွားပြီ ပြန်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ဒီနေ့လုံးဝနားချိန်မရှိဘူး။ မင်းတို့ဧည့်သည်”

“ရောက်တာက တစ်ခါတလောက်ရှိသေးတာကို ဘယ်ကဧည့်သည် လာရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဒီတံခါးက သရဲခေါက်တာလား”

“နေခင်းကြောင်တောင်”

“ဘာလဲ၊ ရှင်တို့က ဒီအခန်းထဲမှာ သရဲမွေးမြူရေးလုပ်ထားကြလို့လား”

“သရဲတော့ ငါမသိဘူး။ ကြွက်တော့ မွေးထားတာသေချာတယ်”

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

“ဟော့... ထပ်ထွက်လာပြန်ပြီ၊ ရှင်တို့မှာ အကြွေးတောင်းမယ့် လူတွေတော့ ရှင်းရဲ့လား”

“ဟား... ပြဿနာပဲ”

“တံခါးသွားဖွင့်မယ်။ ဘယ်သူ့အရှုပ်လဲဆိုတာ ရှင်းသွားအောင်”

ဟုဆိုကာ ကြယ်စင်ကြူက ပြောပြောဆိုဆိုပင်ထကာ တံခါးရှက်ကိုဖွင့်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်! ရှင်”

“သူပဲ ဆရာတို့၊ သူ့ကိုဖမ်းပါ”

ရဲတွေနှင့် ရိုးရုန်းရိုးရုန်းဖြစ်နေ၍ နိုင်စစ်နှင့်မြရည်လိမ်းမှာ ထိုင်မနေသာတော့ဘဲ ထလာခဲ့ကြသည်တွင်...

“ဟင်... လျှပ်ရောင်”

“မင်း... နိုင်စစ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေခဲသေလို့”

“တရားခံက သူလေ။ ရဲအရာရှိတွေ သူ့ကိုဖမ်းပါ”

“နေပါဦးကွာ။ သူက ငါ့မိတ်ဆွေပါ။ ငါနဲ့သိတယ်။ သူ့ကို ဘာ
ကြောင့်ဖမ်းရမှာလဲ”

“ဘာ... မင်းမိတ်ဆွေ၊ မင်းနဲ့သိတယ်ဟုတ်လား”

“ရဲအရာရှိတွေကိုတောင်မနပ်ပါတယ်ဗျာ။ အချင်းချင်းအထင်လွှဲ
ကြတာပါ။ အားလုံးက သူငယ်ချင်းတွေပါ”

လျှပ်ရောင်မှာ ဖြေရှင်းနေသောနိုင်စစ်ရဲစကားကို မကျေမနပ်
ပင် နှာတမူတ်မူတ်နှင့် နားထောင်နေရပါသည်။

သူက ခံလိုက်ရတဲ့သူကိုး။

အခန်း (၇)

“ဟား...ဟား...ဟား...အဲ့တော့ နင်က ဘာမသိညာမသိ
မမေးမမြန်းဘဲ ရေနဲ့ပက်ပစ်ရောပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ချထည့်ပစ်တာ၊ ဟွန့် အဖျက်သမား
တွေ၊ ကြည်နူးနေတဲ့စိတ်ကလေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ
ဘူး”

“ရှင်က ဘာတွေကြည်နူးနေလို့တုန်း”

“အဲ့... အဲ့ဒီကိုဘဝင်အကြောင်းပြောနေတာနဲ့ပဲ ရွှေမင်းသားနဲ့
လေးရဲ့အကြောင်းက ပျောက်ချင်ချင်”

“ရှေ့မင်းသားလေး”

“နင် ဒါရိုက်တာတိမ်နီရောင်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နာမည်တော့ကြီးသား”

“အရူးမကလည်း အကြောင်လာရိုက်နေပြန်ပြီ။ ငါ အဲ့ဒီတိမ်နီရောင်အကြောင်းပြောမလို့”

“ဘာလဲ။ မင်းသားမလောက်လို့ ဒါရိုက်တာနဲ့ပါ ပြဿနာတက်လာပြန်ပြီလား”

“ဟီး... နင်ကလည်း အထင်စမောလိုက်တာ။ ဒါရိုက်တာတိမ်နီရောင်ဆိုတာကလေ မသိတဲ့လူက မင်းသားလို့ထင်ရတယ်နော်။ အရမ်းချောတာ။ လျှပ်ရောင်ထက် အများကြီးသာတယ်”

“ဟုတ်လို့လားဟယ်”

“ရှင်တောင်မယုံဘူးမဟုတ်လား။ ဒီထက်ဆန်းတာရှိသေးတယ်။ သူက ငါ့ကိုကူညီနိုင်တယ်တဲ့။ လိပ်စာကတ်တောင်ပေးလိုက်သေး”

“နားရှိလို့သာကြားရတယ်”

“ရှင်မယုံရင် ငါသက်သေပြမယ်။ ခဏလေး”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုလှန်လှောရှာဖွေလိုက်သည်။

“ငါ ဒီအထဲမှာထည့်ထားတာပါ။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဟုပါးစပ်မှလည်းပြောကာ အိတ်တစ်လုံးကိုမူးနောက်အောင်ရှာဖွေလိုက်သည်။ နောက်တော့မှ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားမိသွားဟန်နှင့်...

“သွားပါပြီ။ ငါပိုက်ဆံရှင်းတဲ့ဆီမှာ ကျကျနဲ့ခဲ့ပြီထင်တယ်”

ဟု နဖူးကိုလက်ဝါးနှင့်ရိုက်ချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချပစ်ပါတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ မြေညီလိမ်းက ကြယ်စင်ကြူးလိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာရ၏။

“နင်နဲ့ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ”

“ရှုတင်မှာ”

“နင် လိပ်စာကို မှတ်မထားလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲ့ဒါ ဆိုပြီးပြီပေါ့”

“အဲ့ဒါဆို ငါမင်းသမီးလုပ်ဖို့ဝေးပြီပေါ့”

“အားမလျော့ပါနဲ့ဟာ။ စုံစမ်းရင် ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ စုံစမ်းရင် ရနိုင်တာပဲ။ သူက နာမည်ကြီးပဲဟာကို”

“ဒါရိုက်တာတိမ်နီရောင်က တကယ်ပဲချောသလား”

“ရှင်တွေ့ထင်ထားတာထက် အများကြီးပိုချောတယ်”

“ရှင်အမွှမ်းတင်တာနဲ့ပဲ တွေ့ဖူးချင်လာပြီ”

“ငါကချောတယ်ဆိုရင် နင်လည်းချောလိုက်တော့ဟာ”

ဟုပြုံးပြီးကြီးပြောချလိုက်တော့သည်။ တကယ်ပဲ ဒါရိုက်တာတိမ်
နီရောင်က လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ မြေညှပ်လိမ်း ယုံကြည်
လိုက်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ကိုရှုကြည့်နေတာတစ်
တွဲကြယ်စင်ကြူအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေ၍ပါ။

“ရှင်နဲ့ဒရိုင်ဘာက ရိုးရာရိုးရဲ့လား”

“တွေ့ဖူးတာဖြင့် နှစ်ကြိမ်ပဲရှိသေးတယ်။ ရှင်စကားက ဘာကြီး
တုန်း”

“သိနိုင်ဘူးလေ။ ရှင်တို့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံရာက ကော်ဖီ
တောင် အတူသောက်ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတော့၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ယောက်
က သူငယ်ချင်းကိုတောင် မေ့လို့”

“နိုင်စစ်က သဘောကောင်းပါတယ်။ လျှပ်ရောင်ကလည်း ရှင်ထင်
သလောက်မဆိုးပါဘူး”

“ဒါဆို ငါကပဲ ဆိုးနေတာပေါ့”

“အဲ့ဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူးလေဟာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းကို အဲ့ဒီလိုတယ်
လိုလုပ်ပြောရက်ပါ့မလဲ”

“ဒါပဲနော် မိန်းမ၊ ရှင်သတိထား။ ရန်ကုန်သားတွေက လူလည်

တွေ။ အဲ့ဒီဒရိုင်ဘာကိုကြည့်ရတာ နင့်ကိုရိုးနေသလိုပဲ”

• “ဟယ်! မဟုတ်တာတွေ”

“နေစမ်းပါဦး။ နင်က သူ့နာမည် နိုင်စစ်မှန်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူပြောတာလေ။ သူက ဒရိုင်ဘာသာဆိုတယ်။ သန့်သားပဲ”

“ဒါဆို ငါတို့ထင်သလိုပဲ သူက တက္ကစီဒရိုင်ဘာအစစ်ပေါ့”

“အင်း... ပြောတာပဲ။ သူက ဒရိုင်ဘာတဲ့”

“ဒါကြောင့် ကြယ်စင်ကြူတို့ထင်ရင် လွဲခဲ့ပါတယ်လို့”

ဟု ခပ်နှိမ့်နှိမ့်ပြောချင်ရာ ပြောချပစ်ပါသည်။

ကြယ်စင်ကြူက အဲ့ဒီလိုပါပဲ။ အမြဲတမ်းထင်ရာကိုသာ ဇွတ်
ပြောနေကျပါ။

အခန်း (၈)

“လျှပ်ရောင်၊ အိမ်သွားမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မင်းသတ်ရင် အသေခံလိုက်မယ် ဟုကောင်း။ အဲ့ဒီ စွာစိမ
ဇတ်ဇတ်ကျရှိတဲ့နေရာကိုတော့ ခြေဦးတောင်မလှည့်ဘူး”

“မုန်းလှချည်လား”

“အင်္ဂလိပ်စာကိုသာ၊ မုန်းလား။ မုန်းလက်စိုရင် မုန်းလက်စိ
ပဲကွာ”

“အဲ့ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီဂရီက ပြင်းထန်နေပြီ”

“ဒီလောက်စွာလန်ကျတဲ့မိန်းကလေးမျိုး တကယ်မတွေ့ဖူးဘူး”

“တွေ့ဖူးတာပေါ့ကွာ။ သူတို့နှစ်ယောက်က နည်းနည်းစွာစွာလေး
တွေ့ဆိုပေမယ့် ရိုးသားပါတယ်ကွာ။ ခင်ဖို့ကောင်း ယ။ ပြီးတော့ ပေါ
တောတောလေးတွေ”

“မှန်တယ်၊ အဲ့ဒါတော့ ငါလက်ခံတယ်။ တကယ်ပေါ့တဲ့မိန်းကလေး
တွေ”

“ရိုးသားတော့ ပေါသလိုဖြစ်သွားတာပါကွာ။ မင်းပဲ ရိုးသားတဲ့လူ
တွေကိုတွေ့ဖူးချင်တယ်ဆို။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတာကို
ကောင်းကောင်းကြိုဆိုသင့်တယ်”

“ထားပါတော့၊ မင်းပြောသလိုပဲ။ သူက နည်းနည်းတော့ ဘဝင်
မြင့်တယ်နော်။ ဘာတဲ့၊ ငါနဲ့တောင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်လာဦးမယ်
ဆိုလားပဲ။ သူကလည်း အရူးတစ်မျိုးပင်တယ်”

“လူတိုင်းကိုယ်စီ ရူးကြတာချည်းပဲ။ အရူးလေးနဲ့ အရူးကြီးပဲ
ကွာတယ်”

“နေစမ်းပါဦး နိုင်စစ်။ မင်းက သူ့ကိုကာကွယ်လှချည်လား။ ကော့နွဲ့
မင်း သူ့ကိုကြိုက်နေပြီလား”

“ကြိုက်တော့ကြိုက်ချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့စွာလန်ကျလေး
တော့မဟုတ်ဘူး။ ပြူးကြောင်ကြောင်လေးနဲ့ မြေညီလိမ်းကိုလေ”

“ဒါကြောင့် မင်းက အခန်းကို အလကားနေစေထားတာပေါ့”

“အဲ့လိုကြီးတော့ အထင်မလွဲပစ်လိုက်နဲ့လေ။ သူတို့ကိုကူညီထား
တဲ့အဆင့်က ရိုးသားပါတယ်”

“မင်းကိုတက္ကစီဒီရိုင်ဘာလို့ထင်နေတဲ့သူတို့ကို မင်း ဘာကြောင့်
သဘောကောင်းသွားတာလဲ”

“ငါကလည်း... ဒီရိုင်ဘာပဲ။ ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လဲ။ ကားနဲ့
လေယာဉ်ပဲကွာတယ်။ သဘောကောင်းသွားတာက ရိုးသားတဲ့ သူတို့ရဲ့
မျက်လုံးနဲ့ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေတဲ့သူတို့ရဲ့ပုံစံကြောင့်ပဲ။ သူတို့ကိုယ်
သူတို့တော့ သတိကြီးကြပုံနဲ့ တကယ်တော့ သူတို့ကို လူလိမ်တွေ တစ်
ခါပတ်စာလောက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့က နယ်ကမှန်း သိသာတယ်။ ဒါ
ကြောင့် အခက်မတွေ့ရအောင် ရိုးရိုးလေးကူညီလိုက်တာပဲ။ ကူညီတဲ့
အခါတုန်းကတော့ ငါ့အတွက်လည်း အပမ်းမကြီးဘူး။ ပြီးတော့ အိပ်ချင်
နေကြတဲ့သူတို့ပုံကို ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ အိပ်စရာပေးလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့
ငါနောက်တစ်ရက်တော့ လေယာဉ်တက်သွားရတယ်။ ပြန်ရောက်လာ
တော့ ငါတို့အခန်းရဲ့တောက်ပြောင်မှုကို မင်းလည်းမြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။
ငါတို့အတွက်မှမလိုတာ။ တခြားတစ်ယောက်ဖို့ အသုံးဝင်နေတော့လည်း
မုဒိတာပွားရုံပေါ့”

“မင်းတော်တော်စကားများလာတာပဲ နိုင်စစ်။ ဆင်ခြေကို အကန့် လိုက်နဲ့ သိပ်စမတ်ကျနေပါလား”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ထင်ထားတာထက် ကြံ့ခိုင်တယ်ကွ။ တစ် ပတ်အတွင်း မြေညှိလိမ်းကလည်း သင်တန်းနဲ့ဘာနဲ့ဖြစ်သွားပြီး ကျန် တစ်ယောက်ကလည်း သွားတတ်လာတတ်နဲ့တိုးတက်နေတယ်။ မင်းနဲ့ တောင် အမှတ်တရတွေဘာတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ကြသေး”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းစကားက ဘာကြီးလဲ”

“ကြယ်စင်ကြူးကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ မင်းချစ်ကြည့် လိုက်ပါလား။ မင်းနဲ့ကြယ်စင်ကြူးက ရေစက်ရှိပုံရတယ်။ အဆင်ပြေနိုင် တယ်။ ချစ်ပစ်လိုက်”

“နံရံနဲ့ခေါင်းနဲ့ပဲ ပြေးတိုက်ပစ်လိုက်တော့မယ်။ တစ်ချက်တည်း မသေရင် နှစ်ချက်ကွာ”

“ချစ်တာ၊ ချစ်တာ။ နောက်မှကြယ်စင်ကြူးမှကြယ်စင်ကြူးပဲ ဖြစ်မနေနဲ့နော်။ သူများနောက်ပါသွားရင် ရင်ထုပြီးပိုနေလည်း ငါက သနားမှာမဟုတ်ဘူး”

“အထုပ်ဆွဲပြီးမှတောင် လိုက်ဖို့လိုက်ဦးမှာ”

“ဟား...ဟား...မဆိုးဘူးပဲ။ ကစားပွဲက ပျော်စရာလေး။

ငါတော့ ဒီမှာနေတုန်း ခဏအပျင်းပြေ မြေညှိလိမ်းနဲ့စကားသွားများလိုက် ဦးမယ်”

“အပျင်းပြေ၊ အပျင်းဆိုပြီး အပြေပျင်းသွားဦးမှာ မြင်မယောင် သေးတယ်”

“လျှပ်ရောင်၊ မင်း ဒီနေ့ ရှုတင်မရှိဘူးလား”

“ဒီနေ့နားတယ်”

“လိုက်ခဲ့ပါလား။ အသစ်ဖြစ်တာပေါ့”

“တော်ပါပြီကွာ။ မေတ္တာသုဉ်းလွန်းလို့ ငါဟာငါ ဂိမ်းဆော့နေတာ ကမှ လန်းသေးတယ်”

ဟုတ်ပြောကာ စက်ကိုဖွင့်ပြီး ဂိမ်းဆလုတ်ကိုကိုင်ကာ သီချင်းသံကို မြှင့်လိုက်တော့ နိုင်စစ်မှာ လုံးဝခေါ်မရတော့မှန်းသိလိုက်၍ ထွက်သွားခဲ့ ပါသည်။

သူ နှစ်နာဂိမ်းဆော့နေရာ မျက်စိများ ညောင်းကိုက်လာရသည်။ အားကစားလေ့ကျင့်ခန်းပဲလုပ်ရတော့မလို့ အပြင်ပဲထွက်ရတော့မလို့နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေမိသည်။

ခါတိုင်းဆို ရှုတင်သွားရင်သွား၊ မသွားရင်လည်း သူကစားက အခုလို ပျင်းဖို့မကောင်းပါ။ အမြဲတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်နေကျ။ အခု

တော့ သူဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိတော့။ နိုင်စစ်ထဲပဲ စိတ်ရောက်နေမိသည်။

နိုင်စစ်ရှိရာသွားဖို့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်းလည်း ထိုစွာလန်ကျဲမလေး
၏မျက်နှာက ဖွေးခနဲပေါ်လာတာမို့ ခေါင်းကို ချက်ချင်းပင် ခါယမ်းပစ်
လိုက်ပြန်သည်။

သူ့ကို ရေတစ်လေ့နှင့်နှိပ်စက်တဲ့မိန်းကလေး 'တွေ့မယ်' ဟုပင်
ကြုံးဝါးနေမိပါသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးရှိတဲ့နေရာကိုသွားဖို့ တန်
နေမိတဲ့သူ့ခြေထောက်တွေကိုတော့ ဒေါသဖြစ်မိသားပင်။

“ဒီတော့သူမဆီ ဘာကြောင့်မသွားရဲရမှာလဲ။ သူက တောသူ၊
ငါက မြို့သားပဲ။ ဟား... ဟား... သူ့ကို ဘာကြောင့်ကြောက်နေရ
မှာလဲ။ အဲ့ဒီအခန်းက ငါတို့အခန်းပဲ။ ငါတို့အခန်းမှာလည်း အလကား
လည်းနေသေး။ ဟုတ်တယ်။ ငါတို့အခန်းပဲ။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်သွား
တာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟု ကိုယ်ဖာသာကိုယ် သတိပေးကာ အဝတ်လဲခန်းထဲဝင်ပြီး
စုမတ်အကျဆုံးအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ အရေးထဲ ဘာ
အင်္ကျီဝတ်ရမှန်း မသိနိုင်ပြန်ပါ။

သို့သော် အနီစင်းကြားများပါသော တီရှပ်တစ်ထည်ကို ဂျင်းပင်နီ
အပြာရောင်နှင့်တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ပစ်သည်။

သူ့အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာတာတွင် အခန်းဝမှာ တိမ်နီရောင်နှင့်
ပက်ပင်းတိုးမိသွား၍ လန့်သွားရသည်။

“အသံလေးဘာလေးပေးပါကွ။ လန့်သွားတာပဲ”

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ။ ဒီနေ့ မင်း ရှုတင်မရှိတာ ငါသိတယ်။
ပလာဇာလည်း ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဝတ်စုံကိုရွေးချယ်ထားမှတော့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီကိုဆိုရအောင်လည်း မင်းသတင်းက ငြိမ်
နေတယ်”

“မင်းရော ဒီနေ့ရှုတင်မရှိဘူးလား”

“ခဏပြန်နားတာ။ ညနေပိုင်းမှ ပြန်ရှိတယ်။ ဟေ့ကောင်၊ စကား
ကို လွှဲမချပစ်နဲ့လေ။ မင်းဘယ်သွားမှာလဲ”

“အလကားပါကွ။ နိုင်စစ်ဆီသွားမလို့ မင်းရောလိုက်ဦးမလား”

“ငါမအားဘူး။ အားရင်တော့ လာခဲ့မယ်။ မင်းတို့ဘယ်မှာရှိလဲ”

“အိမ်မှာ၊ မင်းကို နိုင်စစ်ပြောထားပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ၊ မင်းက နှစ်ယောက်ထဲကတစ်ယောက်ကို သွားရှိတ်
မလို့လား”

“အာပြဲခြောက်မလေးတွေပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲ့ဒါဆို နိုင်စစ် ရှိုးမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုဆို ပိုပြီး

တောင်မဖြစ်နိုင်သေး။ အဲ့ဒီအိမ်က မင်းကိုပါ ဆွဲဆောင်ထားပြီလေ”

“ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ။ ငါက သူ့ဆီသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်စစ်ကို ပြောစရာရှိလို့။ ဘာလုပ်ရအောင်လဲ။ ဒီတောသုမ စွာလန်ကျဲတွေကို အပျော်တွဲဖို့တောင် အာရုံမလာဘူး”

“အဲ့လိုပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တောသုနဲ့တွဲနေတဲ့ လျှပ်ရောင်တို့ ကြွက်စုတ်လေးဖြစ်သွားတဲ့လျှပ်ရောင်လို့ဆိုပြီး စာလုံးမည်း ကြီးနဲ့ ဂျာနယ်ထဲပါနေဦးမယ်”

“အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို အစိမ်းလိုက်ကိုဝါးပြီး ထွေးပစ်လိုက်ချင်တာ”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို မင်းတော်တော်မုန်းနေတာပဲ”

“တော်တော်ထက် ပိုမုန်းတယ်”

“အင်း... မင်းမုန်းတာက ကြောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ မင်းသွား စရာရှိရာ သွားလေ”

“အေး... အဲ၊ ဒါဆိုငါသွားပြီ”

“အကျီအပို ယူမသွားတော့ဘူးလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရေနဲ့အပက်ခံနေရရင် လဲဝတ်ဖို့လေ”

“ခွေးနာ”

ဟုပင် ထောပနာပြုလိုက်သေး၏။

တဟင်းဟင်းနှင့်ရယ်ပြီး ကျန်ရစ်နေသော တိမ်နီရောင်၏ရယ်သံ က သူ့ကိုသရော်လှောင်ပြောင်နေသယောင်။ သူမကြောင့် သူ လှောင် ပြောင်ခံနေရပြီ။ ရောက်တော့မှတွေ့မယ်ဟုပင် ကြိုးဝါးမိလိုက်ပါသည်။

သူကားရပ်ထားသည်မှာ ကြာနေပါပြီ။ သို့သော် ကားပေါ်ကတော့ အခုချိန်ထိ မဆင်းဖြစ်သေးပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု မခိုင်မာသေး၍ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်အသက်သွင်းကာ အားယူ ပြီးဆင်းမည်အပြုမှာတော့ မြင်လိုက်ရတဲ့နိုင်စစ်ကြောင့် ကားတံခါးကို ချက်ချင်းဆွဲပိတ်ပစ်ပြန်သည်။

နိုင်စစ်က ယင်ကောင်ဥ၊ ဥရလောက်အောင် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ် ပြုရည်လိမ်းထိုင်ဖို့ပင် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သေး။ သူ့ကားကိုပင် ဂရုမပြုနိုင်လောက်အောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့နေသောနိုင်စစ်ကို ဒေါသဖြစ်ရပေမယ့် သူ့ကိုယ်၌ကလည်း နိုင်စစ်မမြင်အောင် ပုန်းနေမိ လျက်သားပင်။

“ဒီကောင် ဘာတွေမှိုင်းမိသွားသလဲမသိဘူး။ တောသုမတော့မိမိ တယ်စွမ်းပါလား”

ဟုပင် ပါးစပ်မှပြောမိလိုက်သေး။

နိုင်စစ်နှင့်မြရည်လိမ်းက အတူထွက်သွားကြရာ အခန်းထဲမှာ ကြယ်စင်ကြူဆိုသော စွာလန်ကျဲမလေးကရော ရှိနေပါ့မလားဟု တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။

မရှိနေလည်း ဘာအရေးလဲ။ ဒါသူတို့အခန်းပဲ။ သူတို့ကြိုက်သလို နေခွင့်ရှိတယ်ဟု တွေးပစ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အခန်းသော့အပို တစ်ချောင်းရော ရှိနေတာပဲ။ လူမရှိတာ ပိုလို့တောင် ကောင်းသေးဟုပင် တွေးမိလိုက်သေးသည်။

သူ အခန်းရှေ့ကိုရောက်တော့ တကယ်ပဲ သော့က ခတ်ထားလျက် သားပင်။ သူက တံခါးကိုအထွေအထူးခေါက်မနေတော့ပါဘဲ သူ့မှာရှိတဲ့ သော့နှင့်ပင် ခပ်တည်တည်ဖွင့်ဝင်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ သူမများရှိနှင့်လေပြီးမလားဟု မသိမသာ မှတစ်ဆင့် သိသိသာသာပင် ရှာဖွေမိပါသော်လည်း သူမက ရှိမနေပါ။ သို့သော် စားပွဲပေါ်မှအုပ်ဆောင်းလေးကတော့ သူ့ကိုစိန်ခေါ်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုအုပ်ဆောင်းလေးကိုမြင်မှပဲ ဗိုက်က တစို့စို့နှင့် ပိုဆာလာရ သလို။ သို့သော်လည်း သူများပိုင်ဆိုတာသိနေ၍ သွားမဖွင့်ဝံ့ပါ။

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါ ငါတို့အခန်းပဲ။ အခန်းထဲကစုည်းလည်း

ငါတို့ပိုင်တာပဲ”

ဟုပါးစပ်မှလည်းရွတ်ကာ အုပ်ဆောင်းကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် ပူပူနွေးနွေးလေးရှိသေးသောအစားအစာများက သူ့ကိုစိန်ခေါ်နေခဲ့ပါပြီ။

“ဘာကြီးတွေလဲ”

ဟုပင် ဇွန်းနှင့်လှန်လှောမိလိုက်သေး၏။ သို့သော် သင်းထုံသော မွှေးရနံ့လေးက သူ့ဗိုက်ကိုတစို့စို့မြည်လာစေပါသည်။ ဒီတော့သူမတွေ က တောစာတွေချက်ထားပြန်ပြီထင်တယ်ဟုတွေးကာ အုပ်ဆောင်းကို ပြန်အုပ်လိုက်သည်တွင် နောင်တရချင်သွားသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ထမင်းကို အလုံးအလုံးလေးတွေလုပ်ထား သည်ကို သူ ဘယ်လိုအရသာမျိုးနဲ့ဟု စားပစ်ချင်မိပါသည်။ ပြီးတော့ နီရဲရဲလေးတွေနဲ့ တုန်တုန်လေးတွေ ဘာတွေချက်ထားတာလဲ။ သူ့ကိုဆွဲ ဆောင်ထားသော ထိုစားပွဲပိုင်းနားက သူ မခွာချင်တော့ပါ။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာ ထိန်းမရနိုင်သောစိတ်ကြောင့်ပင် ထိုင်ခုံ တစ်လုံးကိုအကျအနဆွဲထုတ်ကာ အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ အလုံးအလုံးလေးတွေနှင့် ပန်းကန်ပြားပေါ်စီထားသော ထမင်းလုံးလေး များကို ဇွန်းဖြင့်ကော်ကာ စားကြည့်လိုက်သည်။ အချို့အငန်အရသာလေး နဲ့မို့ ခံတွင်းတွေသွားသည်။

“ဒီတစ်လုံးလောက် ကောက်စားတာတော့ မသိသာလောက်ပါဘူး”

ဟုပင်ပြောမိလိုက်သေး။ သို့သော် အုပ်ဆောင်းကို ပြန်မအုပ်လိုက်ပါဘဲ နီရဲရဲနှင့်စိုရွှဲလေးလုပ်ထားသောအရာကို ဖွန်းဖြင့်နှိုက်စားမိလိုက် ပြန်သည်။

“ဟ! ဒါလည်းစားကောင်းတာပဲ”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ဖွန်း ပြန်နှိုက်စားလိုက်သေး၏။ ပြီးနောက် နွေးနေသေးသည့်ဟင်းရည်ပန်းကန်ကို ဖွန်းနှင့်ခပ်သောက်လိုက်ပြန်သည်။ လျှာဖျားပေါ်မှာ အရသာတွေ့သွားတာကြောင့်...

“ဗိုက်တောင်ဆာလာပြီ”

သို့သော် သူမုန်းပိုင်ပစ္စည်းမို့ သခင်မသိဘဲ မစားတတ်ပြန်ပါ။ သို့သော် ထိန်းမရတော့သည့်စိတ်ကြောင့် ထမင်းလုံးလေးကို နောက်တစ်လုံးကောက်စားမိရာမှ...

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ စားတယ်ကွာ”

ဟု ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး နီရွှဲဟင်းကိုရော ဟင်းရည်ကိုရော ထမင်းလုံးလေးတွေကိုပါ ကိုယ့်ပစ္စည်းဟုယူဆပြီး စားသောက်ပစ်လိုက်သည်။

အစားမကြီးတဲ့သူက ခဏအတွင်းမှာပင် အားလုံးပြောင်သွားရသည်။

“အခုမှပဲ ဗိုက်ပြည့်သွားတော့တယ်”

ဟုလည်းပြောကာ အုပ်ဆောင်းကိုနေရာတကျအုပ်ထားပြီး ရေခဲသေတ္တာကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် ပင်မှည့်သီးဖျော်ရည်ကို အစေ့လေးများနှင့်ဖျော်ထားသောဖျော်ရည်ခွက်ကို တန်းမြင်လိုက်သည်။

သူဘာမှတွေ့မနေတော့ဘဲ ထိုခွက်ကိုသာယူပြီး မော့ချပစ်လိုက်တော့၏။ အတော်ကြီးဗိုက်ပြည့်သွားတာကြောင့် သူ့မှာ အနေရပင် ခက်လာပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပင် ဆက်တီပေါ်ကျကျနနလဲ့အိပ်ကာ ရီမုတ်ခံနှင့် တီဗွီကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ဗိုက်ပြည့်နေတာကြောင့် မျက်စိများက တဖြည်းဖြည်းမှေးစင်လာ၍ ခဏတွင်းပင် အိပ်ပျော်သွားရသည်။

“အား...”

အိပ်ပျော်ခါစမှာ စူးစူးငါးငါးကြားလိုက်ရတဲ့အော်သံကြောင့် သူ့မှာလန့်သွား၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်မိသည်ထိပင်။ တဒိန်းဒိန်းတုန်နေသောရင်ကို လက်ဖဝါးနှင့်ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ သူ့ရဲစွာလန့်ကျမလေး အခန်းထဲကိုရေဖျော်နေပေပြီ။

ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ကာ သူ့ကိုမျက်စောင်းကြီးခဲနေသော သူမ
ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မလုံလာတော့ပါ။

သူမက ရေခဲသေတ္တာကိုကြမ်းကြမ်းကြီးဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး စားခွံပေါ်
မှအုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်ပြန်ပြီး သူ့ကိုစွေခနဲကြည့်လာပြန်သည်။ သူက
ခိုးကြည့်နေရာမှ မျက်နှာကိုချက်ချင်းလွှဲကာ တိဗ္ဗိကို သဲသဲမဲမဲကြည့်ပြ
နေလိုက်ပြန်သည်။

သူမက သူ့ကို ဂြိုဟ်ကြည့်ကြည့်ကာ ခါးကြီးထောက်ပြီး သူ့ဆီ
တန်းလာခဲ့တော့ သူ့ခေါင်းတွေထူပူသွားအောင် စဉ်းစားလိုက်ရသည်။
သူမကိုပေးဖို့ ဆင်ခြေတော်တော်များများကို ရှာဖွေလိုက်ရပါသည်။

“ဒီမှာ”

သူက သူမကိုဂရုပင်မစိုက်ဘဲ တိဗ္ဗိကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ”

သူ မကြည့်ပါ။ တိဗ္ဗိကိုသာကြည့်ဆဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူက
စိတ်မရှည်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ နီမုတ်စိကိုကိုင်ကာ ပိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“ပိတ်ပစ်လိုက်တာလေ”

“ကျွတ်”

သူက စိတ်တိုတဲ့ပုံမျိုးကိုဖမ်းကာ နီမုတ်စိနှင့်ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြန်
သည်။ သည်တွင် သူမက တိဗ္ဗိနားသို့သွားကာ မီးခလုတ်ကိုပါ ပိတ်ချ
ပစ်တော့ သည်။

“မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်ကရော ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ရေခဲသေတ္တာထဲက ပင်မှည့်ဖျော်ရည်က ရှင်သောက်တာမဟုတ်
လား”

“ဒီအိမ်မှာ ငါ့အပြင် အခြားလူမရှိတော့ဘူးလား”

“အုပ်ဆောင်းထဲက ထမင်းလုံးတွေရော ရှင်စားပစ်တာမဟုတ်
လား”

“စွပ်စွပ်လှချည်လား။ လောကမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ပါးစပ်ပါ
သလား”

“ပါးစပ်ကတော့ လူတိုင်းပါတယ်။ မြေရည်လိမ်းက စားပြီးသား
ပန်းကန်ကို ချက်ချင်းဆေးနေကျ။ ရှင် ညာဖို့မကြိုးစားနဲ့”

ထိုအခါမှာတော့ သူ မငြင်းသာတော့ဘဲ...

“နည်းနည်းလေး စားလိုက်တာပါ”

“ရှင်က ဆင်လား”

“ဘာ!”

“ရှင်က ဆင်မို့ အကုန်ပြောင်အောင် စားလိုက်တာကို နည်းနည်း လေးလို့ပြောတာပေါ့”

“ဒါလေးစားတာကို အဲ့လောက်ထိဖြစ်နေရသလား။ ပြန်လျော်ပေးမယ်”

“ပြန်လျော်”

“မင်းကို အပြင်စာအကောင်းစား ကျွေးနိုင်တယ်”

“မစားချင်ဘူး။ ထမင်းလုံးပဲ”

“ထမင်းလုံးက ဘာအရသာရှိလို့လဲ။ ပျင်းထုံထုံနဲ့။ ဒီရန်ကုန်မြို့ ပေါ်မှာ အဲ့ထက်ကောင်းတာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ကျွန်မသာ ဆင်တစ်ကောင်လောက်အားရှိရင် ရှင်ကိုကိုင်ပေါက်ပစ်တာကြာပြီ”

“မင်းကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တစ်ကောင်သာဆိုရင် လုံးချေပြီး လွှင့်ပစ်မိတာကြာပြီ”

“ရှင် ပြန်တော့”

“ဒါ ငါ့အိမ်ပဲ။ ငါ့ဖာသာ ပြန်ချင်ပြန်မယ်။ နေချင်နေမယ်”

“အား... ဗိုက်ဆာလိုက်တာ”

အော်သံကြောင့် သူလန့်သွားရပြန်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒါ တောမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်တိုနေတာ။ သိပြီလား။ ကုတ်ကနေချိုးပြီး ချဉ်ငန်စပ်နဲ့ တို့၊ ညွတ်ညွတ်... ညွတ်ညွတ်နဲ့ ငါးစားချင်နေပြီ”

“မင်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။ ကြမ်းစာမီးလိုက်တာ”

“ရှင်ကိုမြင်လေ၊ ပိုစိတ်တိုလေပဲ။ ရှင်ပြန်တော့။ မပြန်လို့ကတော့ ရှင်ကို ခက်ရင်းနဲ့ထိုးပြီး အဟုတ်ကိုက်စားပစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ခက်ရင်းကိုပြေးယူကာ အမှန်အကန်ကြီးပြေးထွက်လာတော့ သူတကာယ်ပဲလန့်သွားရသည်။ သူမပုံက တကာယ်လုပ်တော့မည့် ပုံကြီးနဲ့မို့ပါ။

“ဟေ့... ဟေ့”

“ရာဇဝင်ထဲမှာဖတ်ရတာတော့ လူသားက တခြားအသားတွေထက် ပိုအရသာရှိတယ်ဆိုပဲ။ စားဖူးသွားတာပေါ့”

“ဟေ့... ဟေ့...”

“ဘုန်း!”

တကာယ်ကြီး ခက်ရင်းဖြင့်ထိုးဟန်ပြုလာ၍ သူက ခုန်ရှောင်လိုက်

BURMESE
CLASSIC

ရပါသည်။

“ဟေ့၊ မင်း နောက်နေတာလား”

“အဖျော်စရလောက်တဲ့ထိ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမေတ္တာမရှိဘူး”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောကာ ခက်ရင်းနှင့်ရွယ်လိုက်ပြန်သည်။ အမှန်အကန်ကြီးလုပ်နေသည့်သူမရဲ့ပုံကြောင့် သူက လွတ်လမ်းကိုရှာ လိုက်ရပါသည်။ ခက်ရင်းခွဲရဲ့ရန်ကိုရှောင်ဖို့ တံခါးရွက်ကြီးမှလွဲ၍ အခြားမရှိတော့ပြီမို့ သူပြေးလမ်းမှာ ထိုတံခါးမကြီးသို့ပင်ဖြစ်တော့၏။ တံခါးကိုဝုန်းခဲနေပြန်သွားပုံလိုက်မှ သူသက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ပါသည်။

“ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ မသိပါဘူး။ ရွာသူတွေက အဲ့လိုပဲ ကြောက်စရာကောင်းသလား။ ပြေးလမ်းရှိနေလို့သာ တော်သေးတယ်။ ခက်ရင်းရန်က ကြောက်စရာကြီး။ စွာလင့်ကျဲသာ မကတော့ဘူး။ သူက ဘီလူးမ။ တကယ်ပဲ သူက ဘီလူးမဆိုရင် မြေညှပ်လိမ်းကရော”

ဟုပြောလည်းပြောကာ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ အစိမ်းရောင်ဦးဆောင်းနှင့် ဘီလူးမနှစ်ကောင်က တန်းခဲနေပေါ်လာခဲ့၏။

“ကြောက်စရာကြီး။ နိုင်စစ်အတွက် စိတ်ပူစရာပါလား။ အမယ် လေး...”

အသားလေးတွေပင် တုန်သွားရပါသည်။ သူ့အတွေးထဲမှာ ဘယ်

လိုပဲတွေးတွေး ကြယ်စင်ကြူးက ဘီလူးမရုပ်သာဖြစ်နေတော့သည်။

သူ ကားတံခါးကိုဖွင့်နေစဉ်မှာ...

“လျှပ်ရောင်”

ခေါ်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် နိုင်စစ်နှင့်မြေညှပ်လိမ်းဖြစ် နေ၍ သူလန့်သွားသည်။ မြေညှပ်လိမ်းကိုလည်း သူ့အာရုံထဲ ဘီလူးမတစ် ယောက်လိုပင် မြင်နေမိသည်။

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ငါခေါ်နေတာကြာပြီ”

“ဘီလူးမ”

“ဘာ!”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းမပြန်သေးဘူးလား”

“အင်း၊ ခဏနေရင်ပြန်မယ်”

“တစ်ခါတည်းပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဒါနဲ့ မင်းက မလိုက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ဘာကြောင့်”

“ငါ မင်းကိုပြောစရာရှိလို့”

“ဖုန်းနဲ့ပြောလည်းဖြစ်တဲ့ဟာကို”

“လူတွေပြီးပြောချင်လို့ကွာ”

“ပြော... ဘာလဲ”

“နောက်မှပြောတော့မယ်”

“ဒါဆို လာ၊ အခန်းထဲသွားရအောင်”

“ဟုတ်တယ်။ လျှပ်ရောင်ရော လိုက်ခဲ့ပါလား။ မြေညှပ်လိမ်း ကော်ဖီ
ဖျော်တိုက်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ ရတယ်။ ပြန်တော့မယ်”

“ကြယ်စင်ကြူနဲ့ ပြဿနာတက်လာပြန်ပြီလား”

“မင်းဘယ်လိုသိလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ထမင်းနဲ့ ပင်မုည့်ဖျော်ရည်လေးပါ။ သောင်းကျန်းလို့ကို မဆုံး
ဘူး”

“သူ ဆာနေလို့နေမှာပါ။ သူက အဲ့ဒီလိုပဲ ဗိုက်ဆာရင် သောင်း
ကျန်းတတ်တယ်”

“မြေညှပ်လိမ်း”

သူတစ်ခုခုမေးမယ်ကြပြီးမှ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ မည်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ကားထဲသို့ဝင်ချသွား

သည်။ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသော လျှပ်ရောင်ရဲ့ပုံကြောင့် နိုင်စစ်မှာ
တွေ့မရနိုင်ဖြစ်သွားရသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့လည်း ခက်ရင်ခွကြီးကိုကိုင်ကာ ပူငူကြီး
ထိုင်နေသော ကြယ်စင်ကြူနဲ့ကြောင့် အံ့သြသွားရသည်။

“ကြယ်စင်ကြူ... ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒေါသဖြစ်နေတာလေ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ လျှပ်ရောင်ပေါ့။ အကုန်စားမစ်လိုက်တယ်”

“ဒါမျှဟယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကိတ်မုန့်ရှိတာလဲ၊ စားလိုက်
ပေါ့”

“ငါက ထမင်းလုံးပဲ စားချင်တာ။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာအရမ်းပဲ”

“စိတ်ထိန်းပါဟယ်။ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ရှင်တော်တော်ရန်ဖြစ်
လိုက်တယ်ထင်တယ်။ သွေးပျက်နေတဲ့ပုံနဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... အဲ့လိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ”

“ရှင်ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ကြယ်စင်ကြူနဲ့”

“ဒီခက်ရင်ခွနဲ့ထိုးပြီး သူ့အသားကိုစားမယ်လို့ပြောလိုက်တာလေ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုစကားကိုအကြားမှာတော့ နိုင်စစ်က အကျယ်ကြီးရယ်လိုက်
မိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နိုင်စစ်”

“သူ နင့်ကို ဘီလူးမလို့မြင်သွားပြီ ကြယ်စင်ကြူ”

“ဘီလူးမ”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ငယ်ငယ်တည်းက ဘီလူးတွေသရဲတွေဆို
သိပ်ကြောက်တာ။ ဘီလူးက လူအသားစားလို့တဲ့။ ဟား... ဟား...
ရယ်ရတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဒီကောင်က ဒီလောက်သွေးဖျက်နေတာကိုး”

ဟုနိုင်စစ်ရဲ့မှတ်ချက်အဆုံးမှာတော့ သူမရော မြရည်လိမ်းပါ ရယ်
မောမိလိုက်ကြသည်။

“ဒါကြောင့် သူက မောင်းထုတ်တာနဲ့ လွှတ် တန်းပြေးတော့တာ
ကိုး။ ဟား... ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ်။ ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး
ကြောက်တယ်တဲ့။ ဟား... ဟား...”

သူမတို့သုံးယောက်လုံး တကယ်ပင်ပွဲကျသွားရပါတော့သည်။ အခု
တော့လည်း ဆာလောင်နေတဲ့ကြယ်စင်ကြူမှာ ဒေါသတို့က မရှိတော့ပြီ။

အခန်း (၉)

တိမ်နီနေရောင်က ဒီနေ့တော့ ရုတင်နားရက်မို့ ရိုက်ပြီးခွေကြမ်းများ
ကို ထိုးကြည့်နေလိုက်သည်။ လိုအပ်ချက်တွေကို ဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်ရန်
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ကိုးရိုကားရားပုံကြောင့် သူရယ်ချင်သွား
ရသည်။ မျက်နှာကို အမျိုးမျိုးပြင်ဆင်နေထိုင်ကာ ဟန်ရေးပြနေသော
သူမ။

ထိုအခါမှ သူက တစ်ခုခုကိုသတိရသွားရသည်။ သူမဘာလုပ်နေ
သလဲ။ မင်းသမီးဖြစ်ချင်သည့်သူမကို သူ လိပ်စာကတ်ပေးထားတာပဲ။

သို့သော် အခုထိပေါ်မလာတဲ့သူမ နည်းနည်းထူးဆန်းနေပြန်သည်။

ဒါမှမဟုတ် သူ့စိတ်ထဲဝင်သွားအောင် သရုပ်ဆောင်ပြသွားခဲ့တာလား။ ဒီလိုတွေးရအောင်လည်း သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက ရိုးရှင်းနေပါ၏။ သူ့ဘာမှမတွေးနိုင်လောက်အောင်ပဲ။ အခုခေတ်မော်ဒယ်လ်မလေးတွေက မထင်ထားတာတွေကြီးသာရွေးပြီး လုပ်ကြံဖန်တီးတတ်သည်မဟုတ်လား။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးရဲ့ကမောက်ကမပုံက သူ့ကိုပျော်ရွှင်စေမိတာတော့အမှန်ပင်။

“ဒါရိုက်တာ”

“အော့၊ မောင်ရင်ညှပ်လား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆရာမသမားကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ကိုယ်မအားသေးဘူး”

“ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးက ဇွတ်ပဲ။ ဆရာသမားနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ်တဲ့။ သူ့ရှာရတာ နဲ့နေပြီတဲ့”

“ဘယ်သူလဲ။ ကိုယ့်အသိထဲကလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာသမား”

“အဲ့ဒါဆိုရင်လည်းကွာ”

“ဪ၊ ဆရာသမားသိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အဲ့ဒီထဲက မိန်းကလေး”

ဟုဆိုကာ ကြည့်လက်စဖန်သားပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလာ၍ သူမမှာ ဆတ်ခနဲပင် ထရပ်မိလျက်သားပင်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ညောင်ခန်းမှာ ထိုင်နေတယ်”

သူခပ်သွက်သွက်ပင်ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ပြုံးတူးကြောင်တောင်လေးနှင့် သူမကိုအဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မကိုမှတ်မိသေးရဲ့လား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြာပြီနော်။ ကိုယ်က ချက်ချင်းပဲလာခဲ့မယ်ထင်နေတာ”

“လိပ်စာကတ် ပျောက်သွားလို့ပါ။ အခုစုံစမ်းပြီးလာခဲ့တာ”

“ဪ”

ဒါ့ကြောင့်ကိုးဆိုတာ အခုမှသဘောပေါက်သွားရသည်။

“ကျွန်မနာမည် ကြယ်စင်ကြူပါ။ နယ်က တက်လာတာ။ အိမ်က

တော့ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လို့။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ထိ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ အပျင်းကြီးလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှမလုပ်တတ်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ဇာတ်ကားထဲထည့်သုံးမယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးသရုပ်ဆောင်ပြနိုင်ပါတယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေသည့်မိန်းကလေးကို သူမြေ တောင်မြှောက်ပေးချင်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဘာအနုပညာပိုးမှမရှိဘဲ ကျော်ကြားချင်ရုံသက်သက်ဆိုသော သူဌေးသမီးမျိုးကို ကူညီတာထက် ဒီလိုရွက်ပုန်းမင်းသမီးလေးတွေကမှ ရွှေတစ်မှုန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာကို သူနားလည်နေမိသည်။

သူက ဝါရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပီပီ ထိုမိန်းကလေးရဲ့မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် အနုပညာပိုးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီးတွေ့နေရပါသည်။

“ကောင်းပြီ။ အဲ့ဒါဆိုရင် မင်းဘာတွေလေ့လာထားသလဲ”

“အဲ့လိုကြီးတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နေ့တိုင်း မှန်ရှေ့မှာ စကားပြောဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ သေချာပေါက်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“မင်းသမီးဖြစ်ဖို့က လွယ်ပေမယ့် သရုပ်ဆောင်ကောင်းဖြစ်ဖို့ဆိုတာက သိပ်ခက်ခဲလှတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကြိုးစားပါ့မယ်။ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်လို့

ကတိပေးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် မင်း ရေကူးတတ်သလား”

သူမ အနည်းငယ်ငိုင့်ကျသွားပြီး...

“ကျွန်မ သင်ပါ့မယ်”

“ပြီးတော့ မင်း မော်ဒယ်လ်သင်တန်းရော တက်ဖူးသလား”

“မတက်ဖူးပေမယ့် ကျွန်မလုပ်နိုင်ပါတယ်။ အိမ်မှာအမြဲလေ့ကျင့်နေကျပါ။ တီးလုံးသံမပါဘဲတောင် ကဗျာလွတ်လျှောက်နိုင်ပါတယ်။ ခဏနော်”

ဟုဆိုကာ သူမ ဆတ်ဆိုထရပ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီကိုဆွဲဆန့်ပြင်ဆင်ကာ သူ့ရှေ့မှာပင် ခပ်တည်တည်နှင့်လမ်းလျှောက်ကာ ဟန်ချေပြလိုက်သည်။

သည်တွင် သူက အတောမသတ်နိုင် အံ့သြသွားရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ပိုးက မသေးဘူးဟုလည်း စိတ်ထဲကြိတ်ကာ မှတ်ယူလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဆရာ။ ကျွန်မဖြစ်ရဲ့လား”

“အင်း မဆိုးပါဘူး”

“အဲ့ဒါဆို မင်းသမီးတင်ရှိကတော့မှာလားဟင်”

“ကိုယ်စဉ်းစားပါဦးမယ်”

“ကျွန်မအစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာမို့ မြန်မြန်စဉ်းစားပေးပါရှင်”

ထိုမိန်းကလေးရဲ့သွက်လက်မှုကို သူသဘောကျသွားသည်။

“မင်းနဲ့ကိုက်ညီတဲ့တောက်အိမ်တွေ့ရင် ကိုယ် မင်းကိုထည့်သုံးဖြစ်မှာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ တကယ်ပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒါဆို ကျွန်မက မင်းသမီးဖြစ်ပြီပေါ့နော်”

“အဲ့လိုကြီးတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး။ ကိုယ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းမှာ ဇနီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝါက လိုတယ်လေ။ အဲ့တော့ မင်းကို အရန်အဖြစ် အရင်သုံးပြီးလို့သေချာမှ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ အဲ့လောက်နဲ့ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပြောရင်ကောင်းမလဲ”

“ဘယ်လိုမှမပြောပါနဲ့၊ ရပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဆရာက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ နာမည်ကြီးတာပေါ့။ အဲ့ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဆရာ လူကြည့်မှန်တယ်။ အဲ့ဒီလိုလည်းပြောဖို့ အချိန်မရောက်သေးဘူး။ ကြိုးစားပါ့မယ်။ အရမ်းကြိုးစားပါ့မယ်”

သူ့ရှေ့မှာ ကမောက်ကမနှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်

သူမတို့သူက ဟက်ခနဲပင် ရယ်မိလိုက်ပါ၏။

အခန်း (၁၀)

လျှပ်ရောင်နှင့်နိုင်စစ်ပြောသမျှကိုနားထောင်၍ တိမ်နီရောင်မှာ
နိုင်စစ်နှင့်အတူ ရောနှောရယ်မောနေမိတော့သည်။

“အဲ့ဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ကိုကောင်းကောင်းရယ်မော
နေကြတာပေါ့”

“မင်းက ရယ်စရာကောင်းနေတာကိုး”

“အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက သူ့ပုံက တကယ့်ကြောက်စရာကြီး။ ခေတ်
သစ်ဘီလူးမ ကျနေတာပဲ။ ခက်ရင်းကြီးနဲ့ ငါ့အသားကိုတကယ့်ဝိုင်းဖဲ့
စားပစ်တော့မယ့်ဒီမိုင်းနဲ့”

“အဲ့တော့ မင်းကကြောက်လန့်ပြီး ဆင်းပြေးခဲ့တော့တာပေါ့ဟုတ်လား။ တိမ်ရောင်... မင်း သူ့ပုံကိုမမြင်သေးဘူး။” ဟား... ရယ်စရာကြီး။ မျက်နှာကြီးကိုရှုံ့တွပြီး ထိတ်လန့်နေတဲ့ဒီဖိုင်းနဲ့ အခုမှပဲ လျှပ်ရောင်ကြောက်ရမယ့်လူက ဘွားခနဲပေါ်လာတော့တယ်”

“လျှပ်ရောင်က ကြောက်ရတယ်ဆိုတော့ တကယ်ပဲ အဲ့ဒီတော့ သူမလေးတွေက ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးကြီးတွေလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲတိမ်ရောင်ရယ်။ လူလိုက်တာမှ မှန်နေတာပဲ။ တောသူလို့ကိုထင်ရက်စရာမရှိတာ”

“ဘာမှန်ရမှာလဲ။ ဘူးသီးကိုခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ရုပ်နဲ့”

“ဘာ! ဘယ်လို”

“တိမ်ရောင်... ဘူးသီးကိုခေါင်းဆောင်းထားရင် ဘယ်လိုရုပ်ပေါက်မလဲ”

“သိပ်တော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုလုံးလုံးနဲ့ အတော်တော့ ကြည့်ရဆိုးမှာပဲ။ ဟား... ဟား... လျှပ်ရောင် မင်းတောင် စကားပုံအသစ် ထွင်နိုင်နေပြီပဲ”

“သစ်တယ်။ သစ်တာမှ တကယ်အစစ်ပဲ။ ရေနဲ့လည်း ပက်ခံရတယ်။ ဂျာနယ်လစ်တွေကို လက်တို့လိုက်ရင်တော့ သတင်းကောင်းတစ်

ပုဒ်ပဲ။ ဘီလူးမရဲ့အစာဖြစ်တော့မည့် မော်ဒယ်လ်လျှပ်ရောင်လို့လေ”

“မဆိုးဘူးကွ။ အဲ့ဒီဂျာနယ်ကို ငါကိုယ်တိုင်ထုတ်ဝေမှနဲ့တယ်။ ဘီလူးနာဖြစ်လို့ဖြစ်ငြားလေ”

“ခွေးကောင်တွေ။ ငါ့ကိုနှိပ်ဖို့လောက်ပဲတတ်တယ်။ သွားတော့မယ်။ ငါ ရှုတင်ရှိသေးတယ်။ လစ်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောလျှပ်ရောင်ကို တိမ်ရောင်နှင့် နိုင်စစ်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်က...

“ကြားညပ်နေလို့ ဒီကောင်ရှောင်ထွက်သွားတာ”

“ငါ့အထင်တော့ ဒီကောင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ တောသူမက နေရာတစ်နေရာ ရနေပြီ”

“အသည်းအသန်မုန်းနေတာနော်”

“ဒီကောင့်ကို ငါဖတ်တတ်ပါတယ်။ မုန်းနေတာမှန်ရင် ခက်ရင်းခွနဲ့အထိုးခံရတာက ဖြစ်လာဖို့မလား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါခေါ်တော့ မလိုက်ချင်ဘူးလေးဘာလေးနဲ့။ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ အံ့သြသွားတယ်”

“ဒီကောင်က ဆရာကြီးလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ တစ်ခါမှချစ်မသေးတာမဟုတ်ဘူး”

၁၃၂ ❀ မယ်ခိုင်

“ဪ... တိမ်ရောင်။ ငါ ကျနယ်ထဲမှာပတ်လိုက်ရတယ်။ မင်း၊
မင်းသမီးအသစ်ကို အထူးခြားဆုံးစင်တင်မလိုဘူး”

“အင်း၊ ငါ့မှာ တော်တော်လန်းတဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိနေတယ်။
ကာရိုက်တာက အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့လိုက်တယ်။ ဇာတ်အိမ်အနေအထား
အရ အသစ်နဲ့ပဲအဆင်ပိုပြေနိုင်တယ်”

“တွေ့ထားပြီလေ”

“မင်းသားပဲလိုတော့တယ်”

“မင်းသားအတွက် ကာရိုက်တာက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“သူဌေးသား ဘော်ကျော့ လူညစ်”

“တွေ့ထားပြီလား”

“စဉ်းစားတုန်းပဲ”

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ အဲဒီကာရိုက်တာနဲ့ လိုက်ဖက်အညီဆုံး
လူက မင်းအနားမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး”

“လျှပ်ရောင်လား”

“လျှပ်ရောင်အပြင် ဘယ်သူရှိဦးမလဲ”

“ဟား... ဟား... မင်းပြောမှပဲ၊ ငါ လျှပ်ရောင်ကိုမေ့နေတာ”

“နားလည်ကြီးဦးမယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း စတော်လေးတွေတွဲထားလို့

ဒါနဲ့ မင်းသမီးကရာ ဖြောင့်ရဲ့လား”

“ချစ်စရာလေးပါ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်”

“မင်းလည်းမဆိုးဘူး၊ ချီးမွမ်းတတ်လာပြီ”

နိုင်စစ်ရဲ့ထိုသို့အပြောမှာတော့ တိမ်နီရောင် ပီပီပြင်ပြင်ကြီးပြီး
လိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“မြရည်လိမ်း၊ ငါ့ဗွီဒီယိုစရိုက်ရတော့မယ်”

“ရှင်ကို တိမ်နီရောင်က ကူညီလိုက်တာလား”

“အမှန်ပဲ။ ငါသူနဲ့တွေ့ရတာ ကံကောင်းသွားတယ်”

“သီချင်းခွေမှာ အရင်သရုပ်ဆောင်ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဇာတ်လမ်း”

“တယ်ဟုတ်နေပါလား။ အရန်မင်းသမီးအနေနဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဓိကမင်းသမီးနေရာကပဲ”

“ဘုရားရေ၊ ငါ နားကြားများ လွှဲသွားတာလား”

“မလွဲပါဘူး။ ရှင်ကြားလိုက်တာအမှန်ပါ”

“ဒါဆို ရှင့်ဒရိုင်ဘာ တိမ်နီရောင်ကို ဆေးခန်းပြသင့်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ရူးနေလို့ပေါ့”

“သူလည်း မရူးဘူး။ ရှင်လည်း နားကြားမလွှဲဘူး။ အဲ့တော့ ငါဝတ်ဖို့ဝတ်စုံအတွက် ရှင်ပြင်ဆင်ထားတော့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့။ အခုပဲ ငါ စတူရိုယိုကိုသွားမလို့။ အဲ့ဒီမှာ စကား ပြောကြလိမ့်မယ်။ ငါနဲ့သရုပ်ဆောင်ရမယ့်မင်းသားနဲ့လည်းခွဲတွေ့ရမယ်။ ဇာတ်ညွှန်းလည်း ရမယ်တဲ့။ ဟဲ့ဟဲ့... မင်းသမီးရဲ့ကာရိုက်တာကို ကြိုက်ပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ။ ငါ ဝတ္ထုဖတ်ပြီးသွားပြီ”

“နင်လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကြယ်စင်ကြူးပါ။ ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲ့ဒီကြယ်စင်ကြူးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ပဲ လုပ်မှာလား”

“ဒါပေါ့။ ဒီနာမည်က လပ်ကီးတည့်တယ်လေ။ စတိတ်ရှိုးပွဲတွေ မှာ အားပေးကြတဲ့လက်ခုပ်သံကို နင်ကြားဖူးပါတယ်”

“ဗေဒင်လေးဘာလေးတွက်ကြည့်...”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ ငွေကုန်တယ်။ အချိန်ကုန်တယ်။ ဗေဒင်ဆိုတာ တွက်ရင် ထွက်မှာပဲ။ နာမည်ဆိုတာ ပညတ်ချက်တစ်ခုပါ။ ကံကို လူ က ဖိမိခါတဲ့။ ငါတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်နေတယ်”

“ဟား... ဟား... ဖိုက်တယ်။ ဒါမှ ကြယ်စင်ကြူးကွ။ ငါတို့ ရွာက ထွက်လာရကျိုး နပ်သွားပြီ”

“နောက်ဆို ငါက နာမည်ကြီးမင်းသမီး နင်က နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းနာ။ ဟား... ဟား... အားကျချင်စရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ကို ‘ရွာကလူတွေ အားကျကြရတော့မှာ။ ဝေး... ဟေး... ဟေး’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ ပျော်ရွှင်ပစ်ကြ သည်။ သို့သော် တစ်ခုခုကိုသတိရသွားဟန်နှင့် ငြိမ်သက်သွားကြပြန် သည်။

“အိမ်စရိုက် မလောက်တော့ဘူးဟ”

“ဒါတောင် ငါတို့အခန်းက အလကားနေရသေးတယ်”

“ခဏပါပဲဟာ။ နောက်ဆို သရုပ်ဆောင်ခတွေ့ရတော့မှာပဲ”

“ဒီကြားထဲ စရိုက်ပြတ်နိုင်တယ်”

“ဒီအတိုင်းအငတ်ခံနေလို့တော့ မရဘူး။ ဗိုက်က ခဏခဏဆာ

တယ်”

“ဒါဆို ငါတို့ပိုက်ဆံရအောင် ဘယ်လိုကြမလဲ”

“သရုပ်ဆောင်ခ ကြိုထုတ်လို့လည်း မရဘူး။ ငါ့ကို ဒါရိုက်တာက
မသုံးပေးသေးတဲ့ပြင် တွေ့ရာနဲ့ကောက်ပေါက်ပစ်နိုင်တယ်”

“ချေးငှားရအောင်လည်း ငါတို့မှာ အသိလည်းမရှိဘူး”

“ရှာကိုလှမ်းတောင်းခိုကျတော့လည်း ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေဘူး”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ညည်ညူကာ နံပေါ်ထိုင်ပစ်ကြပြန်သည်။
အကြံအိုက်သွား၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပင် မကြည့်နိုင်ကြ
တော့ဘဲ မျက်နှာကြက်နှင့်သာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားကုန်ကြ၏။ အတော်
ကြာမှ မြရည်လိမ်းက တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံမျိုးနှင့်...

“နိုင်စစ်”

“ရှင်ရှားသွားပြီလားမြရည်လိမ်း။ ဒီလောက်ခက်ခဲနေတာ၊ အဲ့ဒီ
ဒရိုင်ဘာကောင် နိုင်စစ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟာ! ရှင်ကလည်း ရိုးမလိုလိုနဲ့ တုံးပါတုံးနေပြန်တာပါလား”

“ပြောစမ်းပါဦး။ အပျင်းပြေနားထောင်ရတာပေါ့”

“ဟားဟား... ငါတို့ကို အခု ဒီမှာဘယ်သူထားပေးတာလဲ”

“နိုင်စစ်”

“ဟုတ်ပြီ။ ဘူတာကနေ ဒီကိုခေါ်လာတယ်။ ကားခရော ယူ
သလား”

“မယူဘူး”

“ပြီးတော့ ငါတို့မစားဖူးတာတွေတောင် အပြင်မှာလိုက်ကျွေးတတ်
သေးတယ်လေ”

“အဲတော့”

“ဒီလောက်ကြီး သဘောကောင်းနေတာ။ မရှိလည်း သူ့ဆီက
ချေးသုံးရမှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်။ အခွင့်အရေးဆိုတာ ယူတိုင်းကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး”

“ချေးတာပဲ ပြန်ဆပ်မှာပေါ့”

“ရှင်ချေးလိုက်။ ငါတော့မျက်နှာပူတယ်။ တော်ကြာ မင်းသမီး
ကြယ်စင်ကြူး ချေးငွေယူပါတယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေမှ”

“မရှက်မကြောက် သူ့ကိုယ်သူ မင်းသမီးကြယ်စင်ကြူးတဲ့။ ဟား
...ဟား...”

“ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စပြေလည်သွားပြီဆိုတော့ ငါ စတုရန်းကိုသွား

လိုက်ဦးမယ်။ ဟဲဟဲ... အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့လေ"

ဟုဆောင့်ကြားကြားလေးပြောကာ ထွက်သွားသောကြယ်စင်ကြူ
ကို လက်သီးဆုပ်ကလေး ထောင်ပြလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ကြယ်စင်
ကြူကတော့ မြရည်လိမ်းဘာပဲလုပ်ပြနေနေ လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမရဲ့အတွေးထဲမှာ ဒါရိုက်တာ တိမ်နီ
ရောင်ရဲ့ ကြည်ရှင်းရှင်းမျက်နှာက ထင်းခနဲလင်းခနဲနေရာယူထားပြီမို့
ပါ။ ရုပ်ချောသလောက် သဘောကောင်းတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို သူမ
အပြည့်အဝယုံကြည်အားကိုးနေမိပါသည်။

ဒါရိုက်တာတိမ်နီရောင်လို လူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရသည်
က သူမအတွက် အကြီးမားဆုံးသော ကံကောင်းမှုကြီးတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်
သည်။ ဒါကြောင့် သူမက ထိုအခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်မခံဘဲ ကောင်း
ကောင်းအသုံးချပြီး သူမရဲ့အရည်အချင်းကို ကြွေးဝါချင်နေမိတာတော့
အမှန်ပင်။

သူမသာ နာမည်ကြီးမင်းသမီးဖြစ်သွားပါလျှင် အရင်ဆုံးနှိပ်ကွပ်
ချင်မိတဲ့လူက မော်ဒယ်လ်မကျ၊ သရုပ်ဆောင်မကျတဲ့ ဘာလိုလိုကောင်
ဘဝင်ရှူးလျှင်ရောင်ကိုပါပဲ။ ရုပ်ချောပြီး စမတ်ကျတာလေးကလွဲလို့ ဘာ
တစ်ခုမှအဆင်မပြေသည့်မာကျောကျောသူ့မျက်နှာပေးကို သူမပုန်းလှ

ပါသည်။ ပြီးတော့ရှိသေး။ သူမကိုများ ဘီလူးမလေးသာလေးနဲ့။ သူမ
သာ တံကယ်ဘီလူးမသာဖြစ်လို့ကတော့ သူ့ကိုကုတ်ချိုးပစ်လိုက်ပြီဟု
ပင် တွေးခဲ့ဖူးပါသည်။

သူ့အကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာလျှင် ဒေါသဖြစ်ရလွန်း၍
အတွေးထဲမှ သူ့ကိုမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ စတုရိယိုရှေ့လည်း
ရောက်နေပြီမို့ သူမရင်အစုံက ခုန်စပြုလာခဲ့သည်။

ပါဝါတစ်မျိုးကြောင့် ကြောက်နေမိသည်ထင်ပါရဲ့။ မသွားရဲသွားရဲ
ဖြစ်နေသည့် သူမခြေလှမ်းတွေကို သူမ သိပ်အားမရဖြစ်မိပါသည်။ သို့
သော်လည်း သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသူလို အား
တင်းပစ်ကာ အရဲကိုးလိုက်မိသည်တွင် သူမဘေးလေးဆီမှကပ်လျက်
ကွေ့ဝင်လာသောကားကြောင့် သူမမှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဘေး
သို့ပင် ခုန်ရှောင်မိလိုက်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်လုံးကိုမမြင်တဲ့ ထိုကားမောင်းသူကို သူစိတ်ဆိုး
သွားရပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရန်လုပ်ပစ်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ဒီအချိန်
လာမည့်သူမှာ သူမထက် အများကြီးသာသောလူတွေချည်းပဲမို့ အခု
မသန်၍ မာန်လျော့လိုက်ရပါသည်။

သို့သော် ကားပေါ်မှဆင်းလာသူကြောင့်...

“လျှပ်ရောင်”

ထိုလူကတော့ သူမကိုပင် လုံးဝသတိထားမိဟန်မရှိ။ ဒါဆို သူမ နဲ့တွဲရမည့်မော်ဒယ်လ်မင်းသားက လျှပ်ရောင်ပေါ့။ ဒီလောက်ထိ ဆုံစည်း စေတဲ့ရေစက်ကို တစ်စက်မှမကျန်ရလေအောင် ကော်ဗက်ပစ်လိုက်ချင် မိပါသည်။

သူမကို ကားနှင့်ရှုပ်ပွတ်သွားသည့်လူက လျှပ်ရောင်ပဲဖြစ်နေတာ ကြောင့် ငုံ့လျှိုးသိမ်ဝင်နေသည့်ဒေါသက ပြန်လည်သက်ဝင်လာရပြန် သည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူမက အဆောတလျင်ကြီးပြေးကာ လျှပ်ရောင် ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်! တောသူမ”

သူ့ကိုမိန့်မိန့်လာရပ်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးမော့ကြည့်နေသော ထိုကျမုမလေးကြောင့် သူ့အတော်အံ့သြမိသွားသည်။ ထိုကျမုမလေးက သူ့ကိုရန်လိုနေသည်မှာတော့ သေချာပင်ဖြစ်သည်။

“ရှင်၊ ကျွန်မကိုတောင်းပန်ပါ”

“ဟား... ရယ်စရာပဲ။ ငါက မင်းကို ဟား... မင်းတော်တော် ရယ်ရတာပဲ”

“ရှင်က ဘာမို့ ငါက မင်းကိုလို့ ပြောရတာလဲ”

“ငါဘာလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား။ မော်ဒယ်လ်မင်းသားလျှပ် ရောင်။ ပရိသတ်အချစ်တော်၊ လူထုအချစ်တော် လျှပ်ရောင်။ မင်းလို တောသူမက မသိဘူးလား။ ဪ၊ သတိရပြီ။ မင်းလည်း ငါ့ကိုလက် မှတ်ထိုးခိုင်းဖူးတာပဲ”

“ရှင်က အဲဒီဖြစ်ရပ်လေးကို အမှတ်တရသိမ်းထားနေတယ်ပေါ့။ ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကိုကြိုက်နေလို့လား”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း မိန်းမရှိနေတာပါဆိုရင် တောင် ငါ မင်းကိုမကြိုက်ဘူး။ ဂျယ်ပဲလုပ်ပစ်မယ်”

“ဪ၊ ဟော်ဟော်... ကျွန်မက ဂျာနယ်လစ်တွေလျှောက် ဖွတ်ယ်ထင်နေတာ။ ရှင်က တကယ့်ဂျယ်ပဲကိုး”

“ဘာ!”

“နေပါဦး။ ရှင့်ကို မမလိုခေါ်ရင်ကောင်းမလား။ ညီမလေးလို့ ခေါ်ရင်ကောင်းမလား”

“မင်း ဆွဲထုတ်ခံချင်နေပြီလား”

“ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ရှင်က ကျွန်မကိုဆွဲထုတ်မှာလဲ”

“ဒါ ဘယ်သူပိုင်တဲ့နေရာလဲ။ မင်းမသိဘဲ ဖွတ်မဝင်လား။ ဝတ် လဲ၊ မင်းမျက်လုံးထဲမှာ ငါ့ကိုပဲမြင်နေပြီလား”

“ရှင်လည်း ဘဝင်မြင့်ရလွန်းလို့ အတိတ်မေ့တတ်သွားပြီထင်တယ်”

“မင်းပြန်ရင် ကောင်းမယ်။ ဒီလိုနေရာနဲ့ မင်းက ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်း ဆွဲထုတ်ခံနေရမယ်”

“အံ့မယ်၊ အံ့မယ်... ရှင်ကများ”

ဟုဆိုပင် ဒေါသတကြီးနှင့် မခံချင်စိတ်လေးနောကာ အဆောက်အဦထဲသို့ ဝင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်... ဟေ့၊ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ ထွက်ပေါက်က ဒီမှာ”

“ကျွန်မ အဲ့လောက်ထိ မကန်းသေးဘူး”

“မင်း ဆွဲထုတ်ခံရတော့မယ်။ ငါ မင်းကိုကူညီမှာမဟုတ်ဘူး နော်”

“မလိုဘူး၊ လုံးဝမလိုဘူး”

“ဟေ့... မင်း ဒီမှာစွာမနေနဲ့နော်၊ ဒါ မင်းနယ်ပယ်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ကို ကျွန်မစိတ်တိုလာပြီနော်”

“ငါ့နောက်လိုက်လိုက်ပြီးမှပြဿနာရှာနေရင် ငါ မင်းကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ကြိုက်သွားမယ်ထင်လို့လား”

“ဘာ၊ ဘာ၊ ဘာပြောတယ်။ ဟား... ရယ်ရတယ်။ ရှင်ရှားသွားပြီ လျှပ်ရောင်”

ဟုပင်ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးပြောပစ်ကာ လျှပ်ရောင်ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အထဲသို့ပင် တန်းဝင်လာပါသည်။

“ဟေ့... မင်းပြောလေကလေပါပဲလား။ ဟေ့... ဟေ့၊ တောသုမ”

သူက အနောက်မှ တကြော်ကြော်အော်ပြီး လိုက်ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ နိုင်တွဲကို ချိုင်းမှာညှပ်၍ ဘောပင်တစ်ချောင်းကိုက ထွက်လာသောတိမ်နီရောင်နှင့်ကြယ်စင်ကြူးက ပင်ပင်းတိုးသွားရသည်။ သည်တွင် လျှပ်ရောင်မှာ ပြဿနာတက်မည်စိုးတာကြောင့် နှစ်ယောက်ကြား အမြန်ဆုံးပြေးရပ်ကာ...

“ဆောရီး တိမ်ရောင်။ သူ့ကို ငါပဲ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“မင်းဘာပြောနေတာလဲ လျှပ်ရောင်”

“ခဏ”

ဟု တိမ်နီရောင်ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး ကြယ်စင်ကြူးဘက်လှည့်ကာ...

“လာလာ...”

ဟုဆိုကာ လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆောင်ဆွဲလိုက်ပါတော့သည်။ ဒါကို အင်မတန်အံ့သြသွားရသူက တိမ်နီရောင်မှတစ်ပါး... နီနီတော့။ သူမနှင့်လျှပ်ရောင်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်နေသော ဒါရိုက်တာကြောင့် သူမက လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲဆောင်ရုန်းလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ရောက်ပါပြီ”

“အင်း... အဲ... လူတွေစုံနေပြီ။ ဇာတ်ညွှန်းဆရာလည်းရှိနေပြီ။ မင်းနဲ့လျှပ်ရောင်ကိုပဲ စောင့်နေကြတာ။ လျှပ်ရောင်၊ မင်းကိုပြောပြတဲ့ ငါစင်တင်မယ်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်လေ။ ကြယ်စင်ကြူစတဲ့”

“ဟာ! ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ငါက ဒီတော့သူမနဲ့တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရမယ်ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ မင်းနဲ့ကြယ်စင်ကြူက သိနှင့်ကြပြီးသားလား”

“မင်းကရော ဒီဘီလူးမနဲ့ဘယ်မှာသိလိုက်တာလဲ”

“ဘီလူးမဟုတ်လား”

ထိုအခါကျမှ တိမ်နီရောင်မှာ သဘောပေါက်သွားမိသလိုပြီးလာသည်။ ရှာရှာကြဲကြဲ ထူးဆန်းတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုကြီးကိုလည်း အံ့သြသွားရသည်။

နီနီစစ်ပြောတုန်းကတော့ သာမန်ဟာသတစ်ပုဒ်လိုပင် ပေါ့ပေါ့

လေးနားထောင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အခုကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရသည့် လျှပ်ရောင်နှင့်ကြယ်စင်ကြူတို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးကြောင့် နီနီစစ်ပြောပြတာ လိုနေသေးလားဟုပင် ထင်မိသည်။

ကြယ်စင်ကြူက ခါတိုင်း သူနဲ့တွေ့နေကျလို နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုမရှိတော့ဘဲ ဂျွတ်ဆတ်ဆတ်၊ ဘုတောတောနှင့် လျှပ်ရောင်ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့ သလို လျှပ်ရောင်ကလည်း ထိမထင်ပုံ မာရေကျောရေနှင့် လူတတ်ကြီးစတိုင်လ်ဖမ်းကာ ကြယ်စင်ကြူကို ရှုတ်ချနေပုံနှင့်ကြည့်နေပုံမှာ အမြဲကမောက်ကမနှင့် ပြဿနာအိုးလေး သူညီ လျှပ်ရောင်မှ ဟုတ်ပါလေ၏။

လျှပ်ရောင်က သူ့ကိုပင် ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ကြည့်လာပြန်ကာ...

“မင်းလူရွေးမှားသွားပြီ တိမ်ရောင်။ မင်းရိုက်မယ့်ဇာတ်ကားက အမှိုက်ပုံးထဲရောက်ဖို့ သေချာနေပြီ”

“ရှင်က ဒါရိုက်တာလား။ ဒါရိုက်တာကို ရှင် ဒီလိုပြောတာလွန်လွန်းနေပြီ”

“ငါတို့ညီအစ်ကိုချင်း ဘယ်လိုပြောပြော မင်းအပူမပါဘူး။ မင်းအေးဆေးနေပါ”

“ဘာ!”

“ကြယ်စင်ကြူမသိသေးဘူးထင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့လျှပ်ရောင်က ညီအစ်ကိုတွေပါ။ ဒီဇာတ်ကားမှာ လျှပ်ရောင်ပါမို့ ကိုယ်ကြိုက်တာတော့။ ဒီဇာတ်ကောင်နဲ့အသင့်တော်ဆုံးလူက သူပဲ။ ပြီးတော့ အခုလောလော ဆယ် ဒီလောကထဲမှာ လျှပ်ရောင်က နာမည်အရှိဆုံးပဲ။ အသစ်နဲ့က လျှပ်ရောင်လိုနာမည်ရှိတဲ့လူနဲ့မှ ပိုအဆင်ပြေနိုင်တယ်”

တိမ်နီရောင်ရဲ့မှတ်ချက်ချစကားမှာတော့ သူမမျက်နှာက ဆီးရွက် မျှသေးငယ်သွားပြီး လျှပ်ရောင်ရဲ့မျက်နှာမှာ ငှက်ပျောရွက်မျှကြီးထွား သွားရပါသည်။

လျှပ်ရောင်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ‘ကဲ! မှတ်ပြီလားတော့သူမ။ ကိုယ့် အဆင့်နဲ့ကိုယ်သိပြီလား ဘီလူးမ’ ဟုပြောနေသယောင်ပင်။ သူမ ထို မျက်ဝန်းကြီးကို မုန်းလိုက်စမ်းပါဘိ။

အခန်း (၁၂)

ဇာတ်လမ်းစရိုက်တဲ့နေ့မှာတော့ ရိုက်ကွင်းကို သူမက အစောကြီး ရောက်နေခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့ဝီရိယကြောင့် ဒီနေ့တော့ မြေညီလိမ်းပင် သင်တန်းသို့မသွားဖြစ်တော့ဘဲ သူမနောက် လိုက်ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်ထိ ပင်။

မြေညီလိမ်းကလည်း ကြယ်စင်ကြူမနောက် အခုလိုတကောက် ကောက်လိုက်နေရတာကို ဖျော်ပါသည်။ ပထမဆုံးနေ့မို့ သူမလည်း ကြယ်စင်ကြူမနည်းတူပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေရပါသည်။ စက်အဖွဲ့တွေက အမျိုးမျိုးပြင်ဆင်နေကြလေ။ သူမတို့ စိတ်ပိုမောပီလေပါ။

၁၅၀ ❀ မယ်ခိုင်

“ကြယ်စင်ကြူ”

“အော့... ”

“ရှင်ရဲ့ဒါရိုက်တာကြီးက ပေါ်မလာသေးပါလား”

“လာမှာပေါ့ဟဲ့။ သူက အဓိကလူပဲကို။ မြေညှပ်လိမ်း၊ ငါ့ရဲ့မိတ်ကပ်က အဆင်ပြေမှပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ဟာ။ ပြေပြေလေးပဲလှတယ်။ လိမ်းထားမှန်းတောင်မသိသာဘူး။ ရှင်က အသားဖြူတော့လိုက်တယ်”

“ငါသရုပ်ဆောင်တာကို ရှင်သေချာကြည့်နော်။ လိုနေရင် ချက်ချင်းပြော”

“လိုမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်အကြောင်း ငါသိနေတာပဲ။ ပိုဖို့ပဲရှိတယ်”

“အဲ့ဒါဆိုရင်လည်း လက်တို့ခွဲ။ ပိုလွန်းရင်လည်း ပရိသတ်မှန်းတတ်တယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့... ငါ့သူငယ်ချင်းက အခုတော့လည်း အများဆန္ဒကို ဂရုစိုက်သားပဲ”

“ဟေ့! ဟိုမှာ ကားအနီကြီးဝင်လာပြီး အဲ့ဒါ ဒါရိုက်တာ တိမ်နီရောင်ပဲ”

ဆိုသဖြင့် ထိုကားပေါ်မှဆင်းလာမည့်လူကို မြေညှပ်လိမ်းက စိတ်ဝင်တစားကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆင်းလာသောလူကိုမြင်လိုက်ရသည်တခဏမှာပင် သူမကိုယ်သူမ မေ့လျော့သွားချင်ပါသည်။ ငါ့မရဲ့တစ်သက်တာမှာ အခုလောက်ထိ သေသပ်စမတ်ကျပြီး ရည်မှန်းတဲ့ယောက်ျားမျိုးကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးဟုပင် မှတ်ယူမိသွားသည်။

တကယ်ပင် သူမရဲ့အိပ်မက်ထဲမှ ရွှေမင်းသားလေးတစ်ပါးကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသလိုပင်။

“မြေညှပ်လိမ်း၊ ရှင်အသက်မှရှိသေးရဲ့လား”

“အရမ်းချောတာပဲ။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အစောတည်းက မပြောသလဲ”

“ရှင့်ကိုပြောသားပဲ။ ရှင်မှမယုံတာကိုး”

“ကြယ်စင်ကြူ၊ ငါတို့ကံတွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး”

“တစ်သက်မှာတစ်ကြိမ်တော့ မျက်နှာရကြစမြဲပဲတဲ့။ ငါတို့က သူတော်ကောင်းမလေးတွေဆိုတော့ သကြားမင်းထိုင်တဲ့ပလ္လင်က တင်းလာပြီး သကြားရေစင်နဲ့ ကူညီနေတာဖြစ်မှာပေါ့ဟ”

“အဲဟိုမှာ ရှင့်ရဲ့လျှပ်ရောင် ပေါ်လာပြီ”

လျှပ်ရောင်ရဲ့ကားကြီးထိုးဆိုက်လာသောအချိန်မှာ စက်အဖွဲ့ထဲ

မှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြေးသွားကာ သူဆင်းရဲနဲ့ တံခါးရွက်ကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလိုက်၍...

“ကိန်းကြီးလိုက်တာ၊ မုန်းကိုမုန်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းအရတော့ သူနဲ့ရှင်က ချစ်သူတွေဖြစ်ကိုဖြစ် ရတော့မှာလေ”

“ဟင်း! သူ့ကို ငါပါးရိုက်ရမယ့်အခန်းရောက်လာရင်တော့ နာနာ လေးကို တွယ်ထည့်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟိတ်! ဟိုမှာ၊ ရှင့်ကို ဒါရိုက်တာကိုလူချော ခေါ်နေပြီ”

ဟုမြရည်လိမ်းက သတိပေးလိုက်သည်တွင် ကြယ်စင်ကြူးက အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်သွားလိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာပါမယ့်မင်းသမီးကြီးက အခုချိန်ထိရောက်မလာ သေးလို့ အစီအစဉ်ပြောင်းသွားတယ်။ ကတိသလောက် အရင်ရိုက်မယ် တဲ့။ ကာဗာပေါ့ဟာ”

“ဒါဆို ရှင်အဝတ်အစားလဲရမှာပေါ့”

“အင်း”

“ဘာဝတ်စုံလဲ”

“ရှင်ကိုယ်တိုင် ဒီခိုင်းဆွဲပြီး ချုပ်ပေးထားတဲ့ စင်ဒရဲလားဝတ်စုံ လေ”

“ဟယ်... ဒါဆို ရှင်နဲ့သူက လက်ထပ်ဖွဲ့ကျင်းပနေသူတွေပုံစံ ရိုက်ရမှာပေါ့”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်”

ဟုညည်းညူမိလိုက်ပေမယ့်လည်း နောက်နာရီဝက်မျှအကြာမှာ ငဘာ့ မိုးပြာရောင်စင်ဒရဲလားဝတ်စုံလေးနှင့် သူမက အစွမ်းကုန်ဖူးကြ လှပနေခဲ့ပါပြီ။

ကတိကရိုထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင်လိမ်ခွေခွေလေးများကို မြရည် လိမ်းက ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက ယိမ်းကြည့်ကာ ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံရည်ဖားဖားလေးနှင့် တမူထူးကာ လှနေသော သူမကို လျှပ်ရောင်က အမှတ်မထင်ကြည့်မိသွားစဉ်မှာ တဒင်္ဂလေးငေးမောမိ သွားရပါသည်။ သူမက ဒီလိုမျိုးဝတ်စားလိုက်ပြန်တော့လည်း လှရှာ သားပဲဟု တွေးမိလိုက်ပါသည်။

ခုံပေါ်မှာထိုင်နေသည့် သူမရဲ့လက်ကို ယုယုယယဆွဲကိုင်လိုက် သည့်ကတိကရိုထုံးမှာဖြစ်၍ အမြဲတကျက်ကျက်နှင့် ရန်ချည်းဖြစ်နေကြသော နှစ်ယောက်မို့ ခက်ခဲလှပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း အလုပ်ဟုစိတ်ထဲတွေးမှတ်ကာ မျက်လုံးကို
အတတ်နိုင်ဆုံးနည်းသွားအောင် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ခုံပေါ်မှာ
ထိုင်နေသောသူမထံသို့ လျှောက်သွားမိသည်တွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာကြီး
ပုန်းမသိနိုင်တဲ့ခံစားချက်က တွဲလျက်ဝင်ကပ်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ
ကင်မရာတွေအများကြီးကြား ရပ်နေသူဟုပင် မထင်မိတော့။

သူက ရှုတင်အတွေ့အကြုံရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်
အခုတော့ ထူးထူးခြားခြားပင် ပြောင်းလဲခံစားနေရတာပါ။ သူကလည်း
အခုလိုပြင်းရှုရှုခံစားနေရသလို ထိုင်နေသောသူမကလည်း သူ့မျက်လုံး
နုနုများကြောင့် ရင်ထဲမှာ တဒင်္ဂချမ်းမြေ့သွားရသလိုပင်။

ဒါ သူမနှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် မော်ဒယ်လ်လျှပ်ရောင်တဲ့လေ။ တစ်
လှမ်းချင်းလျှောက်လာသောသူမမြေလှမ်းတွေက မိန်းကလေးတို့အသည်း
ကို တစ်စစဖဲ့မြေနေသလို။ သူက သူမရှေ့မှာပင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ
သူမကို နူးညံ့ရိစေစွာ ရှမ်းရှမ်းစားစားကြီးကြည့်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို
ကမ်းပေးလာသည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ သူမက ညှို့စက်ဝန်းထဲဝင်ရောက်သွားသူတစ်
ယောက်နယ် သူမလက်ကို အလိုလိုကမ်းပေးမိလိုက်သည်။ ဒါရိုက်တာ
ကလည်း ထိုသို့ပြုမူရပါမည်ဟု အတန်တန်မှာထားခဲ့သည်ကိုး။

သို့သော် သူမရဲ့လက်ဖျားလေးများကိုတို့ထိရုံလေး အနမ်းပေး
လိုက်သောလေပူလေးများကြောင့် သူမမှာ တခြားကမ္ဘာရောက်သွားရ
သလို လှိုက်လှိုက်ဖိုဖိုကြီးခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာလည်း တဒိန်းဒိန်းနှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့
လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ဒါသရုပ်ဆောင်နေတာပဲဆိုတာ အတန်တန်စိတ်
တင်းထားပေမယ့် ရင်ခုန်သံတို့ကို ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်မရ။

တကယ်ပဲ သက်ဝင်လိုက်ဖက်လွန်းတဲ့ ထိုမိုးပြာရောင်စုံတွဲကြောင့်
အဖွဲ့သားများအားလုံးမှာ မှင်တက်သွားကြသည်။ မထင်မှတ်ပါဘဲ အင်
မတန်လိုက်ဖက်ညီလွန်းနေသည့် လျှပ်ရောင်နှင့်ကြယ်စင်ကြူးတို့အတွဲ
ကြောင့် ကတ်ဆိုသောစကားလုံးကိုပြာရန်ပင် တိမ်နီရောင်မှာ မေ့လျော့
သွားရပါသည်။

သိပ်အသက်ဝင်လှပပြီး လိုက်ဖက်ညီလွန်းတဲ့ထိုအတွဲကြောင့် ဒီ
ကတ်သလောက်မှာ အတိုင်းထက်အလွန် နာမည်ကြီးလာလိမ့်ဦးမယ်
ဆိုတာကို ဒါရိုက်တာတိမ်နီရောင်မှာ သူ၏သိက္ခာကို လောင်းကြေးထပ်
အတပ်ပြောနိုင်သည်ထိ အာမခံရဲနေပါ၏။

အခန်း (၁၃)

ဒီနေ့တော့ ရိုက်ကွင်းက ယလာတကြီးထဲမှာဖြစ်သည်။ ကမောက်
ကမနင့် မင်းသားနှင့်မင်းသမီး မတွေ့ကြတဲ့အခန်းရိုက်မှာမို့ ဒီနေ့ဇာတ်
ဝင်ခန်းကိုတော့ သူမက ထူးပြီးပြင်ဆင်နေစရာမလိုပေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမနဲ့သူက အမြဲတမ်းတည့်နေကြတာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ မရိုက်ခင်ကတည်းက ထိုဇာတ်ဝင်ခန်းကိုပိုင်ပြီးသားပင်ဖြစ်
သည်။

ဒီနေ့တော့လည်း သူမတို့ရိုက်ကွင်းလေးက လွယ်လွယ်ကူကူပဲ
အဆင်တပြေလေး ပြီးဆုံးသွားရပြန်သည်။

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း လျှပ်ရောင်နှင့်သူမက ပိုတိုးပြီးရင်းနှီးသွားကြသလို။ သို့သော် လစ်ရင်လစ်သလို စကားနာထိုးတတ်ကြတဲ့ အကျင့်ကတော့ မပျောက်နိုင်ကြသေးပါ။

သို့သော် အရင်ကလိုတော့ ခါးခါးသီးသီးကြီးမဟုတ်ကြတော့ဘဲ အနည်းငယ်နူးညံ့သွားကြပါသည်။ ရှုတင်ပြီးတော့ ဘာယကာသနမှမရှိသေးတဲ့ မင်းသမီးလက်သစ်လေးသူမက အိတ်ကိုဆွဲ၍ တက္ကစီငှားရန် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“တီ...တီ”

သို့သော် နောက်နားဆီမှထွက်ပေါ်လာသောဟွန်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်စဉ် လျှပ်ရောင်ရဲ့ကားဖြစ်နေပါသည်။

“တက်”

“ရပါတယ်”

“ပဲများမနေနဲ့၊ တက်မှာသာတက်”

စကားသံက မေတ္တာသျှဉ်းချင်စရာပဲဆိုပေမယ့် တက္ကစီသောက်သာ တာပဲဟုတွေးမိပြီး ပေကပ်ကပ်ပင် ကားပေါ်သို့တက်ပစ်ပြန်သည်။

“မင်းဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ကျွန်မ ဘာဝယ်စားတာ ရှင်မြင်လို့လဲ”

“ဝိုင်းအုံလာကြသူတွေ ဒီလောက်များတာ၊ မင်းက ဘီလူးမပဲ။ အသားတစ်တုံးချင်း ဖွဲစားပြီးနေပြီလို့”

“ကျွန်မက အသားရွေးတာပဲ”

“ဟား...ဟား...ရယ်စရာပဲ။ အဲ့တုန်းက တကယ်မှတ်ပြီး လန့်သွားတာပဲ”

“ရှင်က ပုစွန်ပဲ။ ဘယ်သူက အသားကို အလကားနေရင်းစားနိုင်မှာလဲ”

“မင်းပုံက အမဲဖျက်မယ့်ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်နေတာကိုး”

“ရှင်ကို အဲ့ဒီနေ့က တကယ်ကိုစိတ်တိုတာ”

“အဲ့ဒါလေး၊ စားတာနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ထမင်းလုံးက လုပ်ရခက်တယ်။ မီးသွေးဖို မွှေးရတယ်။ ဆားနဲ့ နယ်ပြီး အလုံးလေးတွေလုပ်ပြီး တင်းသွားအောင် မီးပူနဲ့ကင်ရတယ်။ ကျွန်မက အရမ်းကြိုက်တာ။ ပြီးတော့ တက်ခေါက်ချက်ကလည်း စားရခဲတယ်။ မြေညှပ်လိမ့်က မပျင်းတဲ့ခါမှ ချက်ကျွေးတာ။ ပြီးတော့ အစုံဟင်းရည်၊ ရှင်သောက်လို့ကုန်တာ။ နောက်ပြီး ပင်မှည့်ဖျော်ရည်။ ကျွန်မက အအေးခံပြီးသောက်မယ်လို့ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားတာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူ တကယ်ပဲစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ငါလည်း ဆာလို့စားလိုက်မိတာပါ”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မက ရှင့်ကို အဲ့လိုကြီးမလုပ်လိုက်သင့်ဘူး။ ကျွန်မက ဆာလောင်လာရင် ဒေါသဖြစ် တတ်လို့ပါ”

“ကြယ်စင်ကြူး”

“ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“ရှင်က အရူးလား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါက နည်းနည်းရူးတယ်။ အဲ့တော့ မင်း ငါ့ကို အဲ့လိုနဲ့ညှဉ်းမပြောနဲ့။ အဲ့ဒါဆို ပျော်စရာမကောင်းဘူး”

“အံ့မယ် ရှင်ပျော်အောင်ပဲ ကျွန်မက ဟာသလုပ်နေသလို”

“ငါ မင်းကိုတစ်ခုခုဝယ်ကျွေးမယ်”

“ရပါတယ်”

“ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေလို့ပါ။ အဖော်လိုက်စားပါလား”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းကိုပိုရင်း အိမ်မှာပဲ ဝင်စားလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်။ အဲ့၊ မရဘူး”

“ကပ်စေးလိုက်တာ။ လိုက်စားဆိုလည်းမဟုတ်။ သူ့ဆီမှာ စား မယ်ဆိုလည်း...”

“ရှင့်ကို ကျွန်မက ရပါတယ်လို့ပြောတယ်လေ။ ငြင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ... ငါက မင်းများ သိက္ခာလေးထိန်းသိမ်းပြီး...”

“ဘာမှထိန်းစရာမလိုဘူး။ အငြိုးနဲ့ကို စားပစ်ဦးမှာ”

“ခေါ်မိတာတောင် မှားသွားပြီထင်တယ်”

မွှစ်မွှစ်လေးပြောလိုက်ပေမယ့် သူမက မကြားလေဟန်ပြုပြီးသာ နေပြလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့က သူမနှင့်သူက အပေးအယူတည့်ကာ မျက် နှာချင်းဆိုင်ပင် စားသောက်ပစ်ကြပါသည်။

သူမကို အိမ်ပြန်အဖို့မှာတော့ သူမက မေတ္တာသုဉ်းချင်စရာပင် ကျေးဇူးတင်စကားတစ်ခွန်းမှပြောမသွားဘဲ ဂရုစိုက်သလို ဆင်းသွား ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူက ကားမောင်းပြီး ပြန်အထွက်မှာတော့ ကျကျန်ရစ် သော သူမရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ပါးပါးကို သတိပြုမိသွားသည်။

“အမြဲတမ်းပဲ အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ”

ဟုပင်ပြောကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းကောက်ကုန်ပြီး လေ

ကားအတိုင်းပြောတက်လာမိသည်။ ဒုတိယအလွှာရောက်တော့ ဟဟ လေးပွင့်နေသောတံခါးရွက်ကိုအဆွဲမှာတော့...

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကြယ်စင်ကြူ။ မနက်ဖြန်အတွက် တက္ကစီ ခတောင် မလွယ်ဘူး”

“မင်းစားပြီးပြီလား”

“အင်း၊ နင့်အတွက်တော့ ကြက်ဥကြော်ထားပေးတယ်”

“ငါအပြင်မှာ စားခဲ့ပြီးပါပြီ။ မနက်ဖြန်စာပဲ လုပ်လိုက်တော့ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားလိုက်”

“ငါအလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်မယ် ကြယ်စင်ကြူ”

“နင်က အဲ့လိုပြောတော့ ငါက အပြစ်မကင်းသလိုခံစားရတယ်။

ငါ့ကြောင့် နင်ပါသက်သက်ဒုက္ခခံသလိုဖြစ်နေပြီ”

“အဲ့လိုမပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ လည်း နင့်ကြောင့် စက်ချုပ်သင်တန်းတက်ဖြစ်သွားရတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဇာ”

“အဲ့လိုမပြောပါနဲ့ဟာ”

“နင့်အလုပ်တော့ ထွက်မလုပ်ပါနဲ့။ သင်တန်းသာ ပြီးအောင် တက်ပါ။ ခဏလောက်သည်ခံလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အဆင်ပြေလာမယ့်ရက်က ဘယ်နေ့မှန်းမသိပေမယ့် ဒီလိုပဲ အားတင်းထားရမှာပေါ့”

အင်အားဆုတ်ယုတ်နေသလို ပြောနေကြသော စကားသံနှစ်ခု ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နှိမ်းလျသွားရသည်။ တကယ်တမ်းတော့ သူ၊ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကိုကူညီချင်နေမိတာပါ။

ဒါကြောင့်ပင် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ သူ့ရဲ့ခေါက်ချိုးအိတ်ကိုထုတ် လိုက်ပြီး လက်ကျန်ပိုက်ဆံများကို အကုန်လုံးဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျန် ရစ်ခဲ့သော ကြယ်စင်ကြူ၊ ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်ပြီး တံခါး ကိုခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သည်နှင့် ကြယ်စင်ကြူ၊ ရဲ့မျက်လုံးပြူးများ နှင့် ဘွားခနဲရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! ရှင်မပြန်သေးဘူးလား”

“ဒီမှာ မင်းအိတ်ကျန်ခဲ့လို့ လာပြန်ပို့တာ”

ဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပစ်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ဆတ်ခနဲဖမ်းယူလိုက်သည်မှာတော့ သူက ဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ ကြယ်စင်ကြူ”

“လျှပ်ရောင်ပါ”

“ဟင်၊ ပြန်သွားပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ အထဲခေါ်မဝင်လိုက်တာလဲ။

အားနာစရာကြီး။ ရန်တွေလွှတ်လိုက်ပြန်ပြီလား။”

“မတွေ့လွှတ်ပါဘူးဟာ။ သူဟာသူပြန်သွားတာ။ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်
သူကားထဲမှာကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာဖို့သွားတာ”

“ဒါဆို မင်းက သူကားနဲ့ပြန်လာတာလား။”

“အင်း”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ငြိမ်းချမ်းရေး ရသွားကြပြီပေါ့”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူမက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရေခဲသေတ္တာထဲ
မှရေဘူးကိုထုတ်ကာ မော့ချပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်”

သည်တွင် ဆက်တီပေါ်ပစ်တင်ထားသော ကြယ်စင်ကြူးရဲ့ပိုက်ဆံ
အိတ်ကို မြရည်လိမ်းက ကောက်ဖွင့်လိုက်သည်တွင် မျက်လုံးကြီးပြူး
သွားပြီး စကားပင်မပြောနိုင်ဖြစ်လွှားရပါသည်။

“ဘာလဲ၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ သရဲလေး ပွန်းနေလို့လား”

“ငါ မျက်စိအမြင်မှားနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက မေးလိုက်ပေမယ့်လည်း မြရည်လိမ်းမှာ သူမစကားကို
ပင် မဖြေနိုင်တော့ပါ။

“ငုတ်တုတ်ကြီး အသက်ပျောက်သွားတာလား”

သို့သော် မြရည်လိမ်းမှာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူမအိတ်ထဲမှတစ်ခု
ခုကိုဆွဲထုတ်နေပါသည်။ ဖုန်းရဲ့ကျလာသောတစ်ထောင်တန်အရွက်စိမ်း
များကြောင့် သူမပင် ရေနံသွားရသည်ထိ အံ့သြသွားရသည်။

မြရည်လိမ်းက ကျလာသောပိုက်ဆံများကို တစ်ရွက်ချင်း ဖြန့်
ရေလိုက်ပြီး...

“ငါးသောင်းနဲ့သုံးထောင်ဟ”

“ဒီပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရောက်လာခဲ့တာလဲ”

“ငါလည်း အံ့သြနေတာ။ ရှင့်မှာ ဒီလောက် မချမ်းသာမှန်း ငါ
သိနေတာလဲ”

“ဒါဆို လျှပ်ရောင်”

“သူ ဒီလောက်သဘောကောင်းပျံ့မလား”

သူမတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝိုင်သွားကြသည်။ တစ်ခုခုကို
အသည်းအသန်စဉ်းစားနေကြ၍ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ လျှပ်ရောင်ပဲဖြစ်နိုင်တယ်။ သူကလွဲရင် ငါ့အိတ်

၁၆၆ မယ်ခိုင်

ကို ဘယ်သူမှမကိုင်ဘူး”

“အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ဟာ။ ပြတ်နေတာနဲ့”

“ချေးတယ်လို့ပဲသဘောထားပြီး သုံးကြတာပေါ့”

“ဟင်း... ကယ်တင်ရှင်ကြီးနိုင်စစ်လည်း ပျောက်နေတာကြာပြီ။ နေများမကောင်းလို့လား။ လျှပ်ရောင်ကိုမေးကြည့်ဦးမှပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်။ သူ့ရောက်မလာတာကြာပြီ။ ကား မပြေးဆွဲတော့ဘဲ ဘာလုပ်နေသလဲမသိဘူး။ ချမ်းသာဦးမယ်”

“ရှင်သတိထားမိသလား။ သူပုံစံက ခပ်သန့်သန့် ကားကလည်း ခပ်သန့်သန့်နဲ့ ငါတို့ထင်သလို တက္ကစီဒရိုင်ဘာမှဟုတ်ရဲ့လား”

“သိပါဘူးဟယ်။ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး”

အမှန်တကယ်ပဲ နားမလည်တော့တာပါ။ ပြောတော့ ဒရိုင်ဘာ၊ ဘယ်တော့မှလည်း အကုန်ပြန်နေတာလည်းမတွေ့။ နားမလည်ပေမယ့် ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့နိုင်စစ်ကိုတော့ သူ့မတို့နှစ်ယောက်လုံးက ခင်မင်ပါသည်။

အခန်း (၁၄)

“ဒုန်း!... ဒုန်း!”

တံခါးထုသံကြောင့် မနက်စာအဖြစ် ပေါင်မုန့်မီးကင်နှင့်ကော်ဖီပူကို စကားပြောရင်း သုံးဆောင်နေကြသောသူမနှင့် မြရည်လိမ်းမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“နိုင်စစ်ထင်တယ်”

ဟုပြောကာ ပြေးထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သို့သော် တံခါးရွက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်မှာတော့ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသည့် လျှပ်ရောင်ရဲ့မျက်နှာချောချောကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးမှတ်တက်သွားရပါသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း လျှပ်ရောင်က သူမတို့အိမ်ကိုရောက်လာ၍ပါ။

“အခန်းထဲဝင်လို့မရဘူးလား”

“အဲ...ဝင်၊ ဝင်လေ”

ဟုပင်စကားကမဆုံးလိုက်သေးခင်မှာဘဲ လျှပ်ရောင်က သူမတို့ကို ကျော်လွန်၍ အခန်းထဲသို့ပင် ရောက်၍နေပါပြီ။

“ကော်ဖီအနံ့ရတယ်၊ ငါထင်တာမမှားဘူးဆိုရင် မင်းတို့ကော်ဖီ သောက်နေကြတာထင်တယ်”

“လျှပ်ရောင်က အနံ့ခံကောင်းသားပဲ”

“ငါလည်း အိမ်က ဘာမှမစားလာရသေးဘူး”

“အဲ့တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဝင်စားရင်လည်း အပြောက ခံရဦးမယ်။ အလိုက်လည်းမသိဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ မြေညီလိမ်းက ကြားထဲမှမနေသာတော့ဘဲ...

“စိတ်ဝင်စားရင်လာလေ၊ ပေါင်မုန့်က ကပ်လိုက်ရင် ခဏလေးပဲ”

ဝတ်ကျောတန်းကျလေးဆိုပေမယ့် သူကစားပွဲပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ထိုအခါမှာတော့ မြေညီလိမ်းက ပေါင်မုန့်ကိုပြန်ကပ်နေသလို ကြယ်စင်ကြူးကလည်း မကျေမနပ်ပင် ကော်ဖီကိုဖျော်လိုက်ရသည်။

ကော်ဖီခွက်ကို သူ့ရှေ့မှာချပေးပြီးမှ သူမရဲ့ကော်ဖီကိုဆက်သောက် လိုက်ရသည်။ မြေညီလိမ်းကလည်း ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ကာ သူ့ရှေ့မှာချပေးလိုက်ပြီး...

“နိုင်စစ်ကို မမြင်တာကြာပြီနော်”

“အင်း”

“နေများမကောင်းလို့လား”

“ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ”

“သူ့အလုပ်အားလို့လား။ ကျွန်မတို့ဆီ မရောက်လာဖြစ်ဘူး”

“အင်း၊ သူ့အလုပ်အားလို့”

“ကျွန်မတို့ သွားကူညီလို့မရဘူးလား”

“မင်းတို့ မကူညီနိုင်ပါဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကူညီနိုင်ပါတယ်။ သူက အခုဘယ်မှာလဲ”

“နိုင်ငံခြားမှာ”

“ဘုရားရေ၊ ဘယ်တုန်းက သွားလိုက်တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်ကပဲ”

“ကြာမှာလားဟင်”

“မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

“မြန်လိုက်တာ”

“မြန်တာပေါ့။ သူ့အလုပ်ပဲဟာ”

“သူက ဒရိုင်ဘာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကားမပြေးဆွဲတာကြာပြီနော်”

“သူက ဘာကိစ္စ ကားပြေးဆွဲရမှာလဲ”

“သူ့အလုပ်က ဒရိုင်ဘာဆို”

“ဘာ! ဟား... ဟား... ဟား”

လွဲတာမှ အကြီးကြီးကိုလွဲနေ၍ သူ့ဟားတိုက်ရယ်ပစ်မိပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာရယ်ရမှာလဲ. ရယ်စရာကောင်းလို့ပေါ့”

“ကျွန်မစကားက ဘာရယ်စရာပါသွားလို့လဲ”

ဟု ကြယ်စင်ကြူက ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်သော်လည်း

လျှပ်ရောင်ရဲ့မျက်နှာပိုးမှာ သေမသွားခဲ့ပါ။

“မင်းတို့က ငါ့သူငယ်ချင်း နိုင်စစ်ကို တကယ်ပဲ တက္ကသိုလ်ဒရိုင်ဘာ လို့ ထင်နေကြတာလား”

“မဟုတ်လို့လား။ ရှင်ပဲ စောစောကပြောတော့ ဒရိုင်ဘာဆို”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က တော်တော်တုံးတာပဲ။ တက္ကသိုလ်ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်က PRADO စီးနိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ဒီအခန်းမှာရော မင်းတို့ကို အလကားနေစေခိုင်းပါ့မလား”

“ဟင်! ဒါဆို သူက ဒရိုင်ဘာမဟုတ်ပြန်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လျှပ်ရောင်, ရှင်စကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်မပြောနဲ့နော်”

“ဘယ်မှာ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လို့လဲ”

“လျှပ်ရောင် ရှင်ကိုစိတ်တိုလာပြီနော်။ ပြော, နိုင်စစ်က ဘာလဲ”

“နိုင်စစ်က...”

“ဘာလဲ, မြန်မာပြည်မာဖီးယားခေါင်းဆောင်လား”

“မြရည်လိမ်းက ဟာသပြောတတ်သား”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“နိုင်စစ်က ဒရိုင်ဘာတော့ ဒရိုင်ဘာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လေယာဉ်”

“ဘာ ဘယ်လို, လေယာဉ်ဒရိုင်ဘာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ယောက်မှာက နာတစ်ယောက်ကြည့်ပစ်လိုက်ကြသည်။

“ဟား... စားလို့တော့ကောင်းတယ်၊ ပြန်တော့မယ်။ ဪ့၊

ဒီနေ့ ရှုတင်ဖျက်လိုက်တယ်”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တိမ်ရောင် နေမကောင်းဘူး။ အားလုံးကို ဖုန်းနဲ့သတင်းပို့ပြီး သား။ မင်းက ဖုန်းမရှိလို့ ငါလာပြောတာ”

ဟုဆိုကာ ထထွက်မည်အပြုတွင်...

“ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ပြေလည်ရင် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“ဪ... ဒါလား၊ အဲ့ဒီကိစ္စပဲ ငါအခုပြောချင်နေတာ”

“ဟင်! အကြွေးတောင်းမလို့လား။ ရှင် မနေ့ကမှ ချေးပေးထား တာနော်”

“ငါက ငွေတိုးလည်း ချေးစားတယ်”

“ဟင်... တကယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘေးခါကဝင်ငွေပေါ့”

ဟုပင် သူက ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလိုက်တော့ ထိုတောသူမနှစ် ယောက်က တကယ်ယုံသွားခဲ့သည်မှာ အထူးစပယ်ရှယ်ပင် လိမ်လည်

နေစရာမလို။

“အခုလောလောဆယ် ငါ့မှာ ငွေသုံးသိန်းရှိနေတာ။ အဲ့ဒါ မင်း တို့ ယူမထားချင်ဘူးလား”

“သုံးသိန်း”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ အတိုးတော့ပေးရမှာနော်”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ စရိတ်ပြတ်နေတာ”

ဟု ရိုးရိုးသားသားပင် ဝန်ခံလာသော သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဟန် တွေထဲခိုက်တွေ့လိုက်တွေ့မပါတဲ့ရိုးရှင်းမှုကို ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူသဘော ကျသွားမိပါသည်။

“မင်းတို့ကို ငွေသုံးသိန်းချေးမယ်။ အဲ့တော့ ငါ့ကို ဟိုအရင်တစ်ခါ စားတဲ့ထမင်းလုံးလေးတွေ အဲ့ဒါလုပ်ကျွေး”

ဟုပင် သူက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောမိပါသည်။ သည်တွင် မြရည် လိမ်းက မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သွားကာ...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီနေ့ ကျွန်မ သင်တန်းရှိတယ်”

“ရပါတယ်။ မြရည်လိမ်း၊ ရှင်သွားလိုက်ပါ။ အဲ့လောက်တော့ ငါလုပ်တာပဲပါတယ်”

“တကယ်ရော လုပ်တတ်ခဲ့လား”

သူက မယုံသင်္ကာမေးလိုက်သည်တွင် သူ့ထံသို့ မျက်စောင်းကြီး တစ်ခု ခိုင်းခနဲထိုးကျလာရသည်။

“လုပ်တတ်ပါတယ် လျှပ်ရောင်ရဲ့။ ထမင်းလုံးဆို ကြယ်စင်ကြူ၊ က ကျွမ်းပြီးသား။ အရင်တစ်ခါ ရှင်စားတာလည်း သူပဲလုပ်တာလေ”

“ဪ”

“ကဲ၊ လျှပ်ရောင်။ ရှင် ချေးများမှာလား။ မများဘူးလား။ များ မှာဆိုရင် အစောတည်းက လုပ်ကျွေးဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူက ငြိမ်ကျသွားပြန်ပါသည်။ သူမက ထို အခါမှစ၍ မီးဖိုခန်းထဲမှာ တတုတ်တုတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသလို၊ မြေညှိ လိမ်းကလည်း နောက်ကျနေပြီဆိုပြီး ထွက်သွားတာကြောင့် သူ့မှာ ဆက်တီပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရသည်။

သတင်းစာပဲ ကောက်ဖတ်ရတော့မှာလား။ သူမနားမှာပဲ ရစ်ဝဲ ကာ ဝိုင်းကူရမှာလား မသိနိုင်လောက်အောင်ပါတဲ့။ သို့သော် နောက်ဆုံး မှာတော့ ယောင်လည်လည်နှင့်ပင် အလုပ်ရှုပ်နေသောသူမနား ရောက် လာခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် ဘယ်တုန်းကမှ မီးဖိုခန်းထဲမဝင်ခဲ့ဖူးသည့်သူက ဘာ

လုပ်လို့လုပ်ရမှန်းပင်မသိ။

“ငါဘာလုပ်ကူရမလဲ”

“ဆန္ဒရှိရင်တော့ ဟိုးမှာ ကြက်သွန်နီတွေရှိတယ်။ အဲ့ဒါကို ဝါးပါး လှီးပေး”

“ရတယ်”

ဟုဆိုကာ အားကြီးမာန်တက်ပင် အင်္ကျီလက်ကိုပင့်လိုက်ပြီး စဉ်း တီတုံးနှင့်စားကိုယူကာ စဉ်းတီတုံးပေါ် ကြက်သွန်ကိုတင်လိုက်ပြီး စား နှင့်အလယ်မှပိုင်းချကာ စနစ်တကျပါးပါးလှီးပစ်သည်။

“အား... လား... မျက်စိတွေစပ်လိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ မျက်စိကိုလက်နှင့်ဖွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား... လား... လား... လုပ်ကြပါဦး။ စပ်တယ်။ အရမ်းစပ် တယ်”

ဟုလည်းပြောကာ လက်ဖျားများကို ခါးကခါကာနှင့် ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိဖြစ်နေသောလျှပ်ရောင်ကြောင့် သူမက ဟင်းအိုးပေါ်လက်စွန်း ကိုပစ်ချပြီး လျှပ်ရောင်နား အပြေးသွားလိုက်သည်။

“လျှပ်ရောင် ရရဲ့လား”

“မရဘူး အရမ်းပူနေတယ်”

“လက်နဲ့မပွတ်နဲ့လေ။ ရှင့်လက်က ကြက်သွန်တွေကိုဝှက်ထားတာပဲ။ ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“အား... ပူတယ်”

“လာ၊ လာ၊ ကျွန်မနောက်ကိုလိုက်ခွဲ”

ဟုဆိုကာ ရေစင်ဘက်သွားလိုက်ပြီး ပိုက်ခေါင်းမှရေတစ်ခွက်ခံကာ သူ့ခြေထောက်ကို ဖက်လောင်းပစ်ပါတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နေလို့ကောင်းလား”

“ပြန်လောင်းဦး”

နေမချီထိုင်မသာဖြစ်နေတဲ့သူ့ပုံကြောင့် တော်တော်ခံရဆိုးနေမှာပဲဟု သူမတွေးမိလိုက်သည်။

“ရသွားပြီလား”

“အင်း၊ နည်းနည်းရလာပြီ”

“ရှင်လည်း ဘာထူးလဲ၊ တုံးတာပဲ။ ကြက်သွန်နီက မျက်စိစပ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

သူမက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပြောလိုက်တော့ သူက ယုန်သူငယ်လေးလို ငြိမ်ကျသွားပြီး...

“ဒါ... ငါ ပထမဆုံး မီးဖိုထဲဝင်ဖူးတာပါ”

ထိုအသံက သူမရင်ကို ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားစေပါလိမ့်။ သူမရင်ထဲ ဟာလျာဟင်းလင်းဖြစ်သွားရပါတယ်ဆိုတာကိုတော့ မိုးသားစွာဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။

“ရှင့်အမေကို ရှင်ဝင်မကူဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ့အမေက မီးဖိုခန်းထဲမှဝင်တာ။ ပြီးတော့ ငါတို့က အတူမနေဘူး”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“ဆက်မမေးတော့ဘူးလား”

“မမေးသင့်ဘူးထင်လို့ဘဲ”

“ငါလည်း ငါတို့မိသားစုအကြောင်းမေးတာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ပြောပြချင်နေတယ်”

“ရှင်ဆန္ဒရှိရင်တော့ နားထောင်နေပါတယ်”

“ငါတို့အဖေခန့်အမေက အလုပ်အရမ်းများတယ်လေ။ နိုင်ငံခြားမှာ နေဖြစ်တာများတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်တော့ ငါတို့မိသားစုက ဘိုဆန်တယ်။ ငါနဲ့တိမ်ရောင်က မြန်မာပြည်မှာပဲနေချင်လို့ နေဖြစ်နေကြတာ”

“ဒါဆို ရှင်တို့မိဘတွေနဲ့ရှင်တို့ ဘယ်အချိန်တွေကြုံရလဲ”

“တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ သူတို့ပြန်လာကြပါတယ်။ အဲ့တော့ တွေ့တာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ တိမ်ရောင်နဲ့ငါ အားတဲ့နေ့ဆိုရင် ငါ့ကိုလှီသွားဖြစ်ကြတယ်”

“ရှင်တို့ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ဝါသနာပါရာလုပ်နေတော့ သူတို့က ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“မင်းကိုပြောပြီးပြီဧရော။ အနောက်တိုင်း နည်းနည်းဆန်ပါတယ်ဆို”

“ပျော်စရာကောင်းသလိုလိုနဲ့ မပြည့်မဝလို့ပဲနော်”

“မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီထမင်းလုံးအတွက်”

“ရှင်ပြောတော့ ဒါရိုက်တာ နေမကောင်းဘူးဆို”

“မင်းကို ငါက လိမ်ပြောရမလား”

“အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဒီကောင်က ဘယ်တော့မှအိမ်မှာကြာကြာနေလေ့မရှိဘူး။ စတုရိယိုမှာပဲနေမှာပေါ့”

“ကျွန်မတို့ချက်ထားတာတွေ သူ့ကိုရော သွားပို့ရင်မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်။ သူလည်း တောစာ စားဖူးသွားတာပေါ့”

“မေတ္တာသွင်းတယ်”

သူမက ထောပနာပြုလိုက်ပေမယ့် ပြုံးပြီးရှင်ရှင်ရယ်ပါ။ ဒီနေ့တော့ သူမနှင့်သူက တက်ညီလက်ညီပင် မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေမိသည်က အတိုင်အဖောက်ညီညီ။ သူမလည်း သူမ ဆရာကြီးလုပ်သမျှကို မှတ်သားနာယူနေသလို၊ သူမကလည်း အနိုင်ရတုန်းလေး အပြတ်ဆရာကြီးလုပ်နေမိပါသည်။

သူမနှင့်သူ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်လိုက်ကြရာ စားချင့်စဖွယ် စားသောက်ဝိုင်းလေးဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သူမရောသူပါ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စကားများ ရန်ဖြစ်မနေကြတော့ပါဘဲ မောမောနှင့်ပင် စားသောက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ဝင်းထဲသို့ လျှပ်ရောင်ရဲ့ကားက ချိုးကွေ့ဝင်လာတာကို မြင်တည်းက သူက အဆင်သင့်စောင့်နေမိတာပါ။ သို့သော် လျှပ်ရောင်ရဲ့ကားပေါ်မှဆင်းလာသောကြယ်စင်ကြူကြောင့် သူအံ့သြသွားရသည်။ ဒါ့ထက် ကြယ်စင်ကြူလက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ချိုင့်ကြီးက ပို၍အံ့သြချင်စရာကြီးပင်။

လျှပ်ရောင်နှင့်ကြယ်စင်ကြူကတော့ သူ့ကိုမြင်သွား၍ အစွမ်းကုန် ပြုံးပြလာပါသည်။

“အိပ်မက်၊မက်နေတာလားလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တိမ်ရောင်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်တုန်းက ပြီးချမ်းရေးရသွားကြတာလဲ”

သူက ပြုံးပြီးပြီးမေးလိုက်တာဆိုပေမယ့် ထိုနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့စကားကိုလက်မခံချင်ကြသလို။

“ဒါရိုက်တာကြီးနေမကောင်းဘူးလို့ လျှပ်ရောင်ကပြောတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ဒီမှာလေ”

ဟုဆိုကာ ချိုင့်ကိုထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒုက္ခရှာလို့”

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်က ဒါရိုက်တာရဲ့ကျေးဇူးက ကျွန်မပေါ်မှာ အများကြီးရှိနေတာပါ။ ဒီလောက်က ဘာမှမပြောပဲလောက်ပါဘူး”

ဟု အပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် သူမကပြောလိုက်တော့ လျှပ်ရောင်မှာ ခေါင်းရှုပ်သွားရသည်။ သူမက ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်ကာ စားသောက်ဖို့ပြင်ဆင်နေသည်တွင် လျှပ်ရောင်နှင့်တိမ်နီရောင်မှာ ခွေပုံတွေကြားထဲ အလုပ်ရှုပ်နေမိသည်။

“မင်းက ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ အဲ့ဒီအိမ်ကိုရောက်သွားရတာလဲ”

“ပျင်းလို့။ သူနဲ့တွေ့ရင် နည်းနည်းအပျင်းပြေတယ်လေ”

“မင်းပဲပြောတော့ ဘီလူးမကိုစိတ်ပျက်လွန်းလို့ သေတောင်မသွားဘူးဆို”

“အခု သေမှမသေသေးတာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

“အိုး... ဟိုး... ဟိုး... ဒီဘီလူးမ၊ တောသူမကို ဟုတ်လား။

ကမ္ဘာကြီးများ ပြောင်းပြန်လည်သွားပြီလား”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“ခေါင်းကို နံရံနဲ့ပြေးဆောင့်ပြီးမှပဲ သေပွဲဝင်လိုက်တော့မယ်”

“အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ ပြီးတာပဲ”

“ငါ့ကိုအဲ့လောက်မေးနေတာ၊ မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သေချာအောင်လို့ပါ။ မင်းမကြိုက်ရင် ငါ သူ့ကိုကြိုက်မလို့။

ကြယ်စင်ကြူးက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ခိုးရှင်းတယ်၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုပုံလေးတွေက ရှားသွားပြီ၊ ငါကြိုက်တယ်”

“တိမ်ရောင် မင်းဟုတ်မှလည်းလုပ်နော်၊ ဒီတောသူမက၊ ကမောက်ကမနဲ့ ပြာကလပ်စိန်လေး။ မင်းအရှက်ကွဲနေမယ်”

“မင်းပြောသလောက်ကြီး မဆိုးပါဘူးကွာ။ သူက ခိုးသားပြီလို့ တုံးတာကလွဲလို့ အားလုံးအိုကေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။

ငါက အဲဒါလေးကိုပဲကြိုက်တယ်”

“ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဒီတောသုမ မင်းကို ဘာဆေးတွေတိုက်လွှတ်လိုက်ပြီလဲ”

“အချစ်ဆေးထင်တယ်”

“တိမ်ရောင် မင်း တကယ်ပဲ ဒီတောသုမနဲ့တွဲတော့မလို့လား”

“မင်းက ငါနောက်နေတယ်ထင်လို့လား”

“အတည်တွဲမှာလား”

“အပျော်တွဲရလောက်အောင်လည်း ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး”

“သုံးဆောင်လို့ရပါပြီ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လွင့်ယုံလာသောအသံစူးစူးကြောင့် သူ့ရော၊ တိမ်ရောင်ပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စိတ်ပါလက်ပါပြင်ဆင်နေပုံနှင့် ကြယ်စင်ကြူကြောင့်...

“ငါသွားတော့မယ်။ မင်းရောစားဦးမလား”

“မင်းသာ အဝစား။ ငါက စားပြီးခဲ့ပြီ”

ဟုပင်ပြောမိလိုက်ပြီး ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားသူလို ခွေပုံကြီးကို လှန်လှောရှာဖွေနေလိုက်သည်။ သူ့ဘာခွေရှာနေတာလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်မသိပေမယ့် ခွေတွေကိုလှန်လှောနေတဲ့ သူ့လက်တွေကတော့ ဆောက်

တည်ရာမဲ့နေပါသည်။

သူ့အမှတ်တမဲ့ဦးကြည့်မိလိုက်တော့ တိမ်ရောင်နှင့်ကြယ်စင်ကြူမှ ဘာတွေပြောဆိုနေကြသည်မသိ ပြီးပြီးချွန်ချွန်ကြီးတွေပင်။ ထိုမြင်ကွင်းက သူ့ကိုကလိထိုးလိုက်သလိုပင် ထုံကျင်လိမ်တက်သွားရပါသည်။ တောသူမက ဘာတွေများပြောနေလို့ တိမ်ရောင်က အဲဒီလောက်တောင်ကြီးသဘောကျနေရတာလဲ။

သူ့စိတ်မဝင်စားသလို၊ ဂရုမစိုက်သလိုပင် မျက်နှာလွှဲကာနေလိုက်သည်။ ခွေပုံကြီးကိုလှန်လှောနေရပေမယ့် ဘယ်ခွေကိုကိုင်ရမှန်းမသိ။

သူ နောက်တစ်ကြိမ်လှည့်ကြည့်မိပြန်တော့လည်း စောစောက အတိုင်းပင် ပြုံးရယ်နေကြဆဲ။ တိမ်ရောင်က ထမင်းလုံးကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးစားသောက်ပြီး တစ်ခုခုပြောလိုက်ပုံရသည်။ သူမမျက်နှာက အစွမ်းကုန်ဖူးပွင့်သွားရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းက ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးနယ်သက်ဝင်နေတာကြောင့် သူ့ထပ်ပြီးမကြည့်နိုင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် လက်ထဲမှာ ကိုင်မိကိုင်ရာ ကိုင်ထားမိသည့်ခွေကို စက်ထဲထည့်ကာ ထိုးကြည့်မိလိုက်သည်။

သည်တွင် ဖန်သားပြင်ပေါ် သွားခနဲပေါ်လာသည့်ကြယ်စင်ကြူ

ရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူ့အာရုံတွေက ဖန်သားပြင်သို့ ပြန်လည်၍ရွှေ့ပြောင်းလာရသည်။

သို့သော် အမြီးအမောက်မှတည့် ကင်မရာရှေ့မှာ ကိုးရိုးကားရားလုပ်နေသည့်ကြယ်စင်ကြူးရဲ့ပုံက သူ့ကိုကလိထိုးလိုက်သည့်နှယ်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ပျံလွင့်လာသောရယ်သံကျယ်ကြီးကြောင့် သူမတို့ကြည့်မိလိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရသော ဖန်သားပြင်ပေါ်မှသူမမျက်နှာကြောင့် ဟားတိုက်ပြီး ရယ်နေသောလျှပ်ရောင်ကို ဒေါသဖြစ်မိသွားသည်။

အဲ့ဒါ ဘာရယ်စရာပါနေလို့လဲ။ သူမကို သက်သက်ဟားတိုက်နေတာပဲဟုတွေးကာ လျှပ်ရောင်ထံသို့ တဘုန်းဘုန်းနှင့်ပြေးလာပြီး တိဗ္ဗိရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖယ်ပါ”

“ဘာရယ်စရာပါနေလို့လဲ”

“ရယ်ရတာပေါ့၊ မင်းမတွေ့ဘူးလား။ ကင်မရာရှေ့က အရူးမကို”

“လျှပ်ရောင်”

“ဘာလဲ။ ငါ့နာမည်က ခေါ်ကောင်းလို့လား”

“အွတ်...အွတ်”

သူ့စကားကို သူမက နှလုံးနာပုံနှင့် ပျို့အန်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ ရယ်နေသော လျှပ်ရောင်ရဲ့မျက်နှာကြီး ရုတ်တရက်တည်သွားရကာ...

“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နှလုံးနာလို့။ ဒီမှာ ရှင့်နာမည်က ခေါ်ကောင်းနေတယ်ဆိုရင် ဘုတ်ဆိုဆိုတဲ့နာမည်က နိုင်ငံတကာမှာ ခေတ်စားနေပြီ”

“ဘာ! ဘယ်လို၊ ဘီလူးမ၊ မင်းဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဝွက်ထော်ဆိုတဲ့နာမည်ကတောင် ရှင့်နာမည်ထက် အများကြီးလှသေးတယ်”

“ကြယ်စင်ကြူး... မင်းပြန်တော့”

“ဘာကြောင့်ပြန်ရမှာလဲ။ ဒါ ရှင်ပိုင်တဲ့နေရာလား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ”

“ရှက်တတ်စမ်းပါ။ ရှင်က အဲ့လိုမျိုးပဲ လိမ်စားနေကျလား။ သနားလိုက်တာ။ ဥစ္စာရူး ရူးနေရှာပြီ”

“ကြယ်စင်ကြူး၊ မင်း...”

“မကျေနပ်ရင် ရှင်ပြန်သွားလို့ရတယ်နော်”

“ရတယ်လေ၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံအိတ် ပါမလာတာ ခေါ်တယ်။

လမ်းလျှောက်ပြန်လိုက်ဦးပေါ့”

“ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်။ ဒါမှ ကျွန်မကို တိမ်နီရောင် ဒါရိုက် တာက လိုက်ပို့မှာပေါ့”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့မျက်လုံးများက အဆုံးစွန်ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက် သွားရသည်။

“မင်း တိမ်ရောင်ကို ဘာတွေတော်ကံထည့်လိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“ရှင်တွေ့ကြည့်လို့မရပါဘူး”

“မင်းတော်တော်မာယာများပါလား”

“ကြိုက်သလိုထင်”

“မင်းက ဘီလူးမ၊ မဟုတ်ဘူး၊ စုန်းမ”

“ကျွန်မသာ စုန်းမဆိုရင် အရင်ဆုံးအဖောက်ခံရမယ့်လူက ရှင် ပဲ။ ဗိုက်ထဲက အူတွေကို တစ်ခွေချင်းနှိုက်ယူပြီး အချဉ်ရည်နဲ့ တို့စား ပစ်မယ်”

ထိုအခါမှာတော့ တကယ်လုပ်မည့်ပုံနှင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ပြော လာသောသူမရဲ့ပုံကြောင့် သူ့ဗိုက်ထဲမှာအူတွေက တွန့်သွားရသည်။ သူ ကျောတစ်ပြင်လုံး အေးလာကာ သူမကိုကြောက်လာရသည်။ သူ့ထံ သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်းတိုးလာသောသူမရဲ့ပုံက တကယ်စုန်းကား

တွေထဲမှ စုန်းမကြီးတစ်ယောက်လိုပင်။ သူမက လက်ကြီးကို လေထဲ သို့ အရှိန်နှင့်မြှောက်ပစ်လိုက်တော့...

“အား...”

သူ့ကြိုးအော်ပစ်တော့သည်။ သူထင်နေတာက သူမက စုန်းကား တွေထဲကလို သူ့ကုတ်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ကိုင်ပေါက်ပစ်တော့မည်ပေါ့။ သို့ သော် သူမရဲ့လက်က သူ့ထံသို့ရောက်မလာဘဲ စားပွဲပေါ်မှာပင် ရပ်တန့် သွားရကာ ရှိမှတ်ခံကိုယူပြီး တီဗွီကိုပိတ်ချပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျ မှ သူက ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ရှင်ကြောက်သွားပြန်တာလား”

ဒါ သူ့ကို သူမလှောင်လိုက်ပြန်တာပေါ့။ သူစိတ်တိုသွားမိသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ဘေးနားမှာရှိနေသည့်ခွေကာဗာကို အဝေးသို့ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းလွှင့်ပစ်ကာ ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဒါကို သူမက တဟားဟားနှင့်ရယ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ သူက ဒီလိုပုံကိုလန့်ပါတယ်ဆိုတာ သိလိကြီးနဲ့ သူမက သူ့ကိုတမင်ညစ်ပတ် တာပင်ဖြစ်သည်။

အဲ့လောက်ငါ့ သူမရှေ့မှာ အသည်းငယ်သွားသည့်သူမကို လည်း သူမုန်းမိပါသည်။ သူ့ပျော့ကွက်ကိုနှိပ်သည့်သူမကိုလည်း မုန်း

မိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူကားကို စတုရိယိုသို့ပင် ပြန်ကျွေးလာခဲ့ပါသည်။

တိမ်ရောင်က နေမကောင်းသောကြောင့် သူမ၏အပြန်အတွက် အခက်တွေ့မည်စိုးသောကြောင့်ပင်။ သူ့အပေါ်ဆိုသည့်သူမကို သူဘာကြောင့်ကောင်းနေပြန်တာလဲ။

သို့သော် စတုရိယိုရှိရာလမ်းချိုးလေးသို့အကျွေးမှာတော့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ကားအနီးကြီးကြောင့် သူ့ဘရိတ်ကိုဆောင့်နင်းမိလိုက်သည်။ မှန်ပါသည်။ သူထင်သလိုပဲ တိမ်နီရောင်ရဲ့ကားအမှန်ပါ။

ကားထဲမှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ပါသွားသောကြယ်စင်ကြူကို သူထင်ထင်ရှားရှားကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူကားကိုပင် မမြင်နိုင်လောက်အောင် ကြယ်စင်ကြူရဲ့လေးကြောမှာ မျောသွားသောသူရဲ့ချစ်အစ်ကိုကြီး တိမ်နီရောင်ကိုလည်း သူဒေါသဖြစ်မိပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရေရေရာရာမသိပေမယ့် အခုချိန်မှာ သူစိတ်တိုနေမိတာတော့အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ စိတ်တိုတိုနှင့်ပင် ထိုကားအနီးကပ်နောက် ရှဲ့ဒီးလိုက်ဖြစ်နေပြန်သည်။

သို့သော် ကြယ်စင်ကြူကို အိမ်သို့ပြန်မယ့်အခါ အခြားတစ်ဖက်သို့ ချော်ထွက်သွားသောထိုကားကြောင့် သူ့မှာမျက်လုံးပြုံးသွားရသည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် တိမ်ရောင်က ဘယ်တုန်းက ကောင်းသွားတာလဲ။

သူ တိမ်ရောင်ကို စိတ်တိုမိနေပြန်တာလား။ ဘာလဲဆိုတာ သူကိုယ်သူ မဆန်းစစ်နိုင်ပေမယ့် သူတို့ဘယ်သွားကြမှာလဲဆိုတာတော့ သိချင်မိပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ထိုကားအနီးလေးသွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် တစ်ချိန်လုံး ကပ်ပါလာသော လျှပ်ရောင်၏ကားကို သူမြင်နေပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူက ကြယ်စင်ကြူကို တစ်ခုခုလိုက်စားဖို့ ကမ်းလှမ်းမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လျှပ်ရောင်က ကြယ်စင်ကြူကိုစိတ်တိုပြီး ထပြန်သွားရာမှ ပြန်လှည့်လာပြန်၍ သူ လျှပ်ရောင်ကို နည်းနည်းတော့ ကလိလိုက်ချင်သည်။

ဒါကြောင့်ပင် ကားကိုအချိန်ဖြုန်းကာ မောင်းနေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ဘယ်လမ်းထဲကိုပဲကျွေ့ဝင်ကျွေ့ဝင် နောက်မှကောက်ကောက် ပါအောင်လိုက်လာသောလျှပ်ရောင်ရဲ့ကားကြောင့် သူ ပိုစချင်မိသွားသည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူက လူသိပ်များသော ဗိုလ်ချုပ်ရော့ဘက် ယတ်

ဝင်ပစ်လိုက်၏။

“ကြယ်စင်ကြူ၊ မင်း ပုဂ္ဂိုလ်သုတ်တို့ ကဏန်းချက်တို့ စာမေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မစားဖူးဘူး”

“ကိုယ်၊ ဆိုင်ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ကား ဒီမှာပဲရပ်လိုက်တော့မယ်။ ဒီကနေ ဆင်းလျှောက်ကြရအောင်”

ဟုဆိုပြီး သူက ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကြယ်စင်ကြူဘက်မှတံခါးခွက်ကို ကြင်ကြင်နာနာပင် ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဒါမှ လျှပ်ရောင်ရဲ့အမြင်မှာ သူက ကြယ်စင်ကြူကို ပိုးနေသလို ဖြစ်မှာလေ။ သူက ကြယ်စင်ကြူရဲ့လက်ကို တမင်တကာပင် ဆတ်ခနဲ ကိုင်ကာ လူများပြီဆိုရာဘက် ကွေ့ဝင်ပစ်လိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒီလိုလူအများကြီးကြားထဲ အခုလိုသွားရတာ က စိတ်လွတ်လပ်စေတယ်”

ဟုပင် သူမနားကပ်ကာ ပြောမိလိုက်သေး။ လျှပ်ရောင်မှာ ချီတုံချီတုံနှင့် ဆင်းပစ်လိုက်ရတော့မလို၊ ကားပေါ်ကပဲ အိပ်စောင့်ရတော့မလို

ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် ကြယ်စင်ကြူနားကပ်ကာ ဘာပြောနေမှန်းမသိတဲ့ တိမ်နီရောင်ကြောင့် သူ တစ်ခုခုကိုစိတ်မချနိုင်ဖြစ်သွားရကာ သူတို့နောက်ပဲ ဆင်းလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလိုက်သည်။

သို့သော် အခက်တွေ့နေရသည်။ လူများသောနေရာတွေကိုသွားရမှာ စိတ်ညစ်လို့ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တရိပ်တစောင်းအကဲခတ်လာမည့် မျက်လုံးတွေကို သူကြောက်လှပါသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က သူ့ကိုအပြင်းထန်ဆုံးဆွဲဆောင်နေခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူဆင်းလိုက်ဖို့ ရူးရူးမိုက်မိုက်ဆုံးဖြတ်ပစ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် ကြံရွယ်ပါသေးသည်။ မြေကြီးပေါ် မချချင်မိသည့်သူ့ခြေထောက်ကြောင့် သူ့စိတ် ကသိကအောင်ဖြစ်သွားရသည်။

သူအပြင်းအထန်တွေးခေါ်စဉ်းစားလိုက်သည်တွင် ဦးထုပ်ရောင်းသောဆိုင်က သူမျက်စိထဲ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ သည်တွင် သူ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးထပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကမန်းကတန်းကောက်ဝယ်ကာ ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းချလိုက်ပြီး ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်တော့ သူ့ကိုသိနေတဲ့ဆိုင်ရှင်က...

“လျှပ်ရောင် ဟတ်ပါကယ်နော်”

သူက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ အပြုံးနှင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အပြင်မှာ ပိုချောတာပဲ”

အရစ်ရည်သောထိုစကားကလည်း သူ့ကို မကြည်နူးစေတော့ပါ။

“ဟိုကြော်ငြာလေးမှာဆို လျှပ်ရောင်က အရမ်းခိုက်တယ်။ ဓာတ်ခဲကြော်ငြာလေ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပိုက်ဆံကို ထိုလူလက်ထဲ အတင်းထိုးတည့်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

“လျှပ်ရောင်၊ အမ်းငွေ...”

သူ ထပ်လည်မကြည့်တော့ပါ။ ဒီလိုမှ စကားစကုံးမဖြစ်ရင် ထိုစကားစက ပြတ်တတ်တော့မည်မဟုတ်။ လူအုပ်ကြားထဲ ခဏတွင်းမှာပင် ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားသောထိုအတွဲကို သူပြေးလွှားရှာဖွေမိလိုက် သည်။

ထိုဦးထုပ်ဝယ်နေသော တဖက်အတွင်း ဘယ်ပျောက်သွားကြပါလိမ့်။ သူစိတ်ပူသွားမိ၍ ပြေးလွှားရှာဖွေမိနေပါသည်။ သို့သော် တကယ်ပင် ရှာမရနိုင်တော့ပါ။

နေပူကျဲကျဲကြီးမှာမှ ချွေးဒီးဒီးကျကာ ပူအိုက်လောင်မြိုက်နေရ

ပေမယ့်လည်း သူ့ရင်ထဲကအပူက ထိုအပူထက်သာသည်။ တကယ်ပဲ တိမ်မှောင်က ကြယ်စင်ကြူးနဲ့အတည်တွဲတော့မှာလားဆိုတဲ့ အတွေးကြီးက သူ့ကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ပါသည်။

ကြယ်စင်ကြူးကရော တိမ်ရောင်ကို ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ဒါမှိုက်တာ ပါဆိုပြီး ကြိုက်လိုက်တော့မှာလား။ တိမ်ရောင်ရဲ့ရှုပါကလည်း ကြယ်စင်ကြူးကြွေလောက်သည်မို့ အကယ်၍များဆိုတာမျိုးကိုတွေးမိရင် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ထူပူယောင်အမ်းလာရသည်။

ဒါကြောင့် သူ မနားမနေပင် မောပန်းတကြီးရှာဖွေမိလိုက်သည်။ ဒါကို ဆိုင်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်နေတဲ့ တိမ်နီရောင်က အရသာရှိရှိထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လျှပ်ရောင်ကို အဲ့လိုကလိရတာ ပျော်စရာကောင်းတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။ ရှာစမ်း! လျှပ်ရောင်။ မတွေ့တော့ရင် မင်းကားပေါ်မှာ အိပ်စောင့်မှာပဲ။

ဒီနေ့တော့ ငါ မင်းကိုညည်းဆဲရဦးမှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းက ကောင်မလေးနဲ့ အခြောက်တိုက်ရန်ဖြစ်ချင်တာကိုး။ ဆော့ဦးပဲ ညီလေးရဟုပင် စိတ်ထဲမှာပင် ပြောမိလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

“အံ့သြစရာပဲနော်၊ နိုင်စစ်က လေယာဉ်မှူးတဲ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဟာ၊ သူလည်း အရပ်အမြင့်ကြီးနဲ့ သန်နေတာ
ပဲကို”

“ကြယ်စင်ကြူ၊ ငါတို့က တဖြည်းဖြည်းကံကောင်းပြီးရင်း ကောင်း
ရင်းပဲ”

“ဘာလဲ၊ လေယာဉ်မှူးနဲ့ဆုံပြန်လို့လား”

“အင်းလေ၊ ဒါ ငါငယ်ငယ်ကကြီးနဲ့ မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်ပဲ။
လေယာဉ်မှူးနဲ့လက်ထပ်ချင်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းရဲ့အိပ်မက်တာ

၁၇၈ မယ်နိုင်

တိမ်နီရောင်ကိုသဘောကျတယ်”

“ငါလည်း ဒါရိုက်တာကြီးကိုသဘောကျတာပါပဲ”

“အင်းနော်၊ သူက အရမ်းချောတာ။ ငါတို့စိတ်ကူးယဉ်ဖူးတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ တည်ကြည်တယ်၊ ခန့်တယ်၊ လူကြီးဆန်တယ်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ သူက လူကြီးဆန်တယ်။ အလုပ်ကိုပဲ သူက ရူးသွပ်တဲ့လူ”

“ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ဟိုနေ့က လျှောက်သွားဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ရှင်ကို များ ကြိုက်နေတာလား”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အတတ်ပြောနိုင်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ရှင် ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ဘူး နော်”

“တခြားနေရာမှာတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စမှာတော့ ငါတို့မိန်းကလေးတွေရဲ့ထိုးထွင်းညာဏ်ကို ရှင်သိပါတယ်။ သူ့စကားတွေ က ငါ့အပေါ် ရိုးသားတယ်။ ဆရာတစ်ယောက်က တပည့်တစ်ယောက် ကို မြေတောင်မြှောက် သင်ကြားပေးတဲ့အဆင့်မှာပဲရှိတယ်”

“သူ့မှာ ရည်းစားများ ရှိနေတာလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဟာ။ ဒီလောက်ကြာနေပြီ။ ရှိရင် နည်းနည်းပါးပါး တော့ လျှံထွက်နေမှာပေါ့”

“ငါလေ သူ့ကိုမြင်စတုန်းကဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားမှန်းကိုမသိဘူး။ သူက အရမ်းမိတာနော်။ ဘာကြောင့် မင်းသားမလုပ်တာလဲမသိဘူး”

“သူငါသနာနဲ့သူပဲကွာ”

“သူ့သားဒါရိုက်တာမလုပ်ဘဲ လေယာဉ်မှူးလုပ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲဟာ”

“ဘာလဲ။ ရှင်က မှတ်တိုင်စိုက်မလို့လား”

“ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်မှူးလုပ်နေတဲ့နိုင်စစ်လည်း မဆိုးပါဘူး။ မိန်း ကလေးမိတ်ဆွေ နည်းနည်းပေါတာကလွဲလို့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နိုင်စစ် ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ”

“အရူးမ၊ အဲ့ဒီလိုပြောရအောင် ရှင်ကိုရော ဟိုက ကြိုက်နေလို့ လား”

ဟက်ခနဲပြောလိုက်တဲ့ကြယ်စင်ကြူရဲ့စကားကြောင့် မြရည်လိမ်း ရဲ့မျက်စောင်းဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသည်။

“ရှင်က နိုင်စစ်ကိုအထင်ကြီးလှချည်လား။ ငါက သူ့ကိုတကွာစီ

ဒရိုင်ဘာမို့ အရေးမပေးလို့ပါနော်။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ သူနဲ့ငါ ရည်းစား
ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“နောက်တာဝါဟယ်။ တကတည်း၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ငါသာ နိုင်စစ်နဲ့လက်ထပ်လို့ကတော့ ငါတို့ရွာကတွေ မှာလာ
ပွဲကိုမဖိတ်ဘဲနဲ့တောင် အလှအယက်လာကြဦးမှာ။ သတို့သားက လေ
ယာဉ်မှ။ သတို့သမီးက နာမည်ကြီးဖက်ရှင်ဒီဒိုင်နာ။ အဟား...
ဘယ်လောက်ထိ နိပ်သလဲ”

“ရှုပ်ကြီးကိုမှ”

“အလည်၊ ပျော်စရာကြီး။ သတို့သားအရံက မော်ဒယ်လ် မင်း
သား လျှပ်ရောင်နဲ့ တက်သစ်စမင်းသမီးကြယ်စင်ကြူ။ ဟဲဟဲ... ငါ
မလာပွဲတော့ နာမည်ကြီးဦးမယ်”

“ရှင် ဆေးလေးဘာလေးသောက်ဦးနော်။ မနေ့ကမှ နှလုံးငြိမ်
ဆေးက ဝယ်လာတာ အသစ်ကြီးရှိသေးတယ်”

“အဲ အခုမှသတိရတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ရွာမှာ နိုင်သင်းကြည်ရဲ့မလာပွဲခွေကြည့်တော့ ရှင် ဘာ
ပြောခဲ့သလဲ။ မှတ်မိလား”

“အင်း”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်မင်းသမီးဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် နာမည်ကြီးမင်းသား
ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ဆို”

“အဲ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အခု ရှင့်ဆီ ဒီအခွင့်အရေးက တည်တည်ကြီးဝင်လာပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လျှပ်ရောင်လေ”

“သေလိုက်ပါလား။ အဲ့ဒီဒေါသကုမ္ပဏီရ အာပလာ လေကြွား။
ဘဝင်ရူးကိုများ ငါနဲ့”

“အံ့မယ်၊ ရှင်ပဲ နယ်မှာတုန်းက လျှပ်ရောင်ဆိုရင် အသေကြိုက်
အရှင်ကြိုက်”

“အခု မကြိုက်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ ရှင့်ကို ဘီလူးမလိုပြောလို့လား”

“ဒေါသထွက်ရင်က မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးနီရဲလို့ လူကိုအော်
ငေါက်တတ်သေး။ တောသူမလိုလည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတယ်။ အထင်
လည်း သေးသေးတယ်။ ငါ့ကိုလည်း အရေးမစိုက်ဘူး”

“ရှင် လျှပ်ရောင်ကို တော်တော်အလွတ်ရနေတာပဲ”

“ကြက်သွန်ကိုလည်း ပါးပါးမလှီးတတ်ဘူး။ ငှက်သီးက စပ်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ တကယ်ပဲ ငါ ခြေလျင်လျှောက်ပြန်ရတော့မလို့။ ဒါရိုက်တာကြီးက သဘောကောင်းလို့သာ။ တော်ပါပြီဟာ၊ သူ့အကြောင်းမပြောနဲ့။ မုန်းလွန်းလို့”

“နင့်စကားတွေက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ”

“ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ”

“နင်နဲ့ငါက ငယ်ငယ်တည်းက အတူနေလာတာပါ။ ရှင့်ကို ငါကောင်းကောင်းသိတယ်။ ရှင်၊ လျှပ်ရောင်အပေါ် ငြိတွယ်နေပြီ”

“မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ခုတော့ဝန်ခံချင်တယ်။ ငါတို့ စ၊ စချင်း ကက်သလောက်ရိုက်တုန်းကလေ အဲ့ဒီခဏလေးမှာတော့ ငါ သူ့ကိုရင်ခုန်ဖူးတယ်။ သူနဲ့မတည့်ပေမယ့် အဲ့ဒီလို ချက်ပြုတ်စားသောက်ရတာကို ငါပျော်သလိုပဲ”

“သူ့မျက်ဝန်းတွေကလည်း ရှင့်ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်”

“သူက နာမည်ရ သရုပ်ဆောင်ပဲ။ သူ့သရုပ်ဆောင်နေတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက သရုပ်ဆောင်ဘူး”

“ငါလေ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း သရုပ်ဆောင်လောကကိုစိတ်ပျက်မိတယ်။ လူတွေကြားထဲ သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့သွားဝံ့ဘူး။ ငါတွေ့

မိတယ်။ တကယ်ပဲ အနုပညာသည်ဖြစ်သွားရင် လွတ်လပ်မှုတွေပျောက်ဆုံးကုန်ပြီလားလို့”

“ရှင်သိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ ငါလွတ်လပ်မှုကို ပိုခံမင်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်”

“ဒါဆို ရှင်ဆက်မလုပ်တော့ဘူးလား”

“အဲ့ဒါ ငါမသိဘူး”

“ရှင်စိတ်ထဲ တစ်ခုခုဝင်လာပြီထင်တယ်။ ရှင်က ကြယ်စင်ကြူးမဟုတ်တော့သလိုပဲ”

“တကယ်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးကဘာလဲ။ အောင်မြင်မှုလား။ ကျော်ကြားမှုလား။ ချမ်းသာခြင်းလား”

“အေးပေါ့။ ဒါတွေက အရေးအကြီးဆုံးတွေပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုက အရေးကြီးဆုံးပဲ”

“ပျော်ရွှင်မှု”

“ဟုတ်တယ်၊ ပျော်ရွှင်မှု။ ဘဝဟာ ပျော်ရွှင်မှုတွေရှိမှ ပြည့်စုံတယ်”

“ရှင်ပြောင်းလဲသွားပြီ ကြယ်စင်ကြူး။ ရှင် လျှပ်ရောင်ကဲ့သို့ ချစ်မိသွားပြီလား”

“လောကမှာ ပြောဖို့အခက်ခဲဆုံးစကားနဲ့ အလွယ်ကူဆုံးစကားက အဲဒီစကားပဲ။ ငါ့အမှန်ကိုဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ ငါ့ကိုစိတ်တိုပြီး ထွက်သွားရင် သူပြန်မလာတော့မှာကို ငါစိုးရိမ်မိတယ်။ ဟားဟားဟား... ရယ်ရတယ်နော်။ ဒီလိုဘဝင်ရူးကို ငါက တွယ်တာနေသေးတယ်။ သူပြောသလိုပဲ။ ငါက အရူးမှီး တောသူမို့နေမှာ”

ကစဉ်ကလျားနှင့်ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေသောကြယ်စင်ကြူးကို မြရည်လိမ်းက မှင်တက်စွာ ငေးမောနေမိစဉ်...

“ဟား... ဟား... ဟား၊ မြရည်လိမ်း ရှင်၊ တကယ်ထင်နေတာမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့အကယ်ဒမီရနိုင်သလား”

ဟု ထဖောက်လာသည့် ကြယ်စင်ကြူးကြောင့်...

“အရူးမ၊ ငါ့ကိုဒီလိုနောက်စရာလား”

ဟုဆိုကာ ကျောကုန်းကို ဖွဖွထုရိုက်ပစ်တော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“ဒုန်း!... ဒုန်း!”

ဒီနေ့တော့ သူမတို့နံနက်စာကို မုန့်ဟင်းခါးစားဖို့ ပြင်နေကြစဉ် ထွက်ပေါ်လာသောတံခါးထုသံကြောင့်...

“လျှပ်ရောင်ပဲ နေမှာ။ ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

ဟုကြယ်စင်ကြူးက ခူးခပ်ပြင်ဆင်ရင်း ပြောမိလိုက်သည်တွင် မုန့်ဟင်းခါးစားနေသောမြရည်လိမ်းက...

“ရှင် သွားမဖွင့်ဘူးလား”

“မဖွင့်ဘူး။ မနေနိုင်ရင် ရှင်သွားဖွင့်လိုက်”

“အရှေးမ၊ ဒါကြောင့် ရှင်နဲ့လျှပ်ရောင်က မတည့်တာ”

ဟုပ္ပစ္စိပ္ပမိလေးပြောကာ ထွက်သွားသော မြရည်လိမ်းကို သူမ လျှာလေးပင် ထုတ်ပြလိုက်သေး။

“ဟယ်! နိုင်စစ်”

“ဘာလဲ။ ကိုယ်က သရဲနဲ့တူနေလို့လား”

“အော့... အင်း၊ လာလေ”

မှင်တက်နေရာမှ လှုပ်ရှားလိုက်ရသည်။

“ရှင်အကြာကြီးရှိပြီနော်၊ ပျောက်နေတာ”

“အင်း၊ ကိုယ်အလုပ်များနေလို့ပါ”

“ရှင်က ဘာလို့အမှန်ကိုမပြောရတာလဲ”

“တကယ်ပါ။ ကိုယ်တကယ်အလုပ်များနေလို့ပါ”

“ရှင်က လေယာဉ်ဒရိုင်ဘာဆို”

“အော့... လျှပ်ရောင်ပြောပြတာလား”

“ရှင်က ဘာလို့ ကျွန်မတို့ကို တက္ကစီဒရိုင်ဘာလို့ လိမ်ထားတာလဲ”

“ကိုယ် မင်းတို့ကိုဘာမှမလိမ်ပါဘူး။ မင်းတို့က ရိုးသားသလို၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းတို့နဲ့ပတ်သက်လာရင် ရိုးရိုးသားသားပါပဲ။ တစ်ခါမှ

လိမ်ထားတာ မရှိပါဘူး”

“ရှင်ပဲ ဒရိုင်ဘာဆို”

“အင်းလေ။ ကိုယ်က တကယ်ဒရိုင်ဘာပဲဟာ”

“ယုံသွားပြီ။ ရန်ကုန်သားတွေက စကားကို အဲဒီလိုပဲ ကွေ့ပြော တတ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝယုံသွားပြီ”

“ကိုယ်လည်း ယုံသွားပြီ”

“ရှင်က ဘာယုံတာလဲ”

“တောသူတွေက အားမနာတတ်ဘူးဆိုတာ”

ဟု သူက ပြုံးစိစိလေးနောက်လိုက်တာဆိုပေမယ့် မြရည်လိမ်း မျက်နှာက ချက်ချင်းအိုကျသွားကာ...

“ကျွန်မတို့ အိမ်ငှားရှာနေပါတယ်”

ထိုအခါမှာတော့ အကြီးအကျယ်ကြီးလွှဲသွားသောကြောင့် သူက ပျာပျာသလဲပင်...

“ဟာ! မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်စကားက အဲ့လို၊ အာ... အဓိပ္ပာယ် ကောက်လွှဲသွားပြန်ပြီ”

“ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကသာ နိုင်စစ်တို့ကိုအားနာရမယ်”

“မဟုတ်ဘူး မြရည်လိမ်း၊ လွဲနေပြီ။ ကိုယ်ဆိုတာက အား

၂၀၈ နီနီ ဖယ်နိုင်

မနာဘဲ တည့်တည့်ကြီးမေးတာကိုပြောတာပါ။ မင်းတို့ကိုမနေစေချင်တဲ့ စေတနာမျိုး မပါပါဘူး။ အဲ့လိုစိတ် လုံးဝမရှိဘူး။ ဒီအခန်းက အပိုပါ။ မင်းတို့ဆန္ဒရှိရင် တစ်သက်လုံးနေလည်းရတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ်က မင်းတို့ပြန်သွားမှာတောင် စိုးရိမ်နေသေးတာ”

“ရှင်!”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့စကားက ဘုရိတ်အုပ်မရတော့ဘူးဆိုတာ သူနားလည်လိုက်ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူ မြေညှပ်လိမ်းကိုတည့်တည့် ကြီးကြည့်မိကာ...

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်နေပြီ မြေညှပ်လိမ်း။ တကယ်ပါ။ လုံးဝသေချာ သွားပြီ။ ဒီတစ်ပတ်လုံးလုံး ကိုယ် မင်းကိုပဲ သတိရမိနေတယ်။ တခြား မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ကိုယ် အာမချောင်ချင်လာတော့ဘူး။ သေချာ တယ်။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်မိနေပြီ။ မင်းကိုပဲ ကိုယ်သတိရနေမိတယ်။ ဒီကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မင်းဆီကို ကိုယ်လာချင်နေတာ”

“ရှင်နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟားကွာ... ကိုယ်က အဲ့လိုပုံဖြစ်နေလို့လား။ ကိုယ်တကယ် မင်းကို”

“တော်ကြပါတော့ဟယ်။ တခြားလူရှိသေးတယ်ဆိုတာလည်း

သတိရဦး”

ဟုကြယ်စင်ကြူက လှမ်းအော်လိုက်သည်တွင် သူ့ခိုးလုမိသွား ပုံမျိုးနှင့် နိုင်စစ်မှာ ရှက်သွားရသည်။

“နိုင်စစ်၊ ရှင် မုန့်ဟင်းခါးစားမှာမဟုတ်လား”

ဟု ဘာမှမဖြစ်သလို၊ ဘာမှမကြားလိုက်သလို မေးလာသည့် ကြယ်စင်ကြူကြောင့် နိုင်စစ်မှာ ပြုံးပြီးပြီးလေးလုပ်ကာ...

“စားမယ်လေ”

ဟုဆိုကာ စားပွဲမှာ ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း!... ဒုန်း!”

ဒုတိယအကြိမ်ထွက်ပေါ်လာသော တံခါးခေါက်သံကြောင့်...

“ဧည့်သည်ထင်တယ်”

“ကဲ၊ ကြယ်စင်ကြူ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်အလှည့်ပဲ”

ဟုဆိုကာ စိတ်မဝင်စားသလိုပြောကာ မုန့်ဟင်းခါးကိုဆက်စား နေလိုက်သည်။ သည်တွင် ကြယ်စင်ကြူက ရေရှိနေသောလက်ကို စင် ပြောင်အောင်သုတ်ရင်း တံခါးဝနားသို့တိုးကပ်သွားသည်။ တံခါးရွက် ကိုဆွဲချလိုက်တော့ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့မျက်နှာကြီးကြောင့်...

“အား...”

“ဝန်း!”

သူမ လန့်အော်ကာ တံခါးကိုဆွဲပိတ်ပစ်တော့သည်။ သည်တွင် အလန့်တကြားနှင့်ပြေးလာသောနိုင်စစ်နှင့် မြရည်လိမ်းက...

“ဘာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူလဲ”

“သရဲ... သရဲ”

“ဟယ်... ရှင်ကလည်း နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး”

“တကယ် သရဲ”

ဟုအကြောက်အကန်ပြောလာသဖြင့် နိုင်စစ်က ယုံရခက် မယုံရခက်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒန်း!... ဒန်း!”

သို့သော် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသော တံခါးထုသံကြောင့်...

“သရဲဆိုရင် ဒီလိုတံခါးမထုနိုင်ဘူး”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောကာ တံခါးရွက် ကိုဆွဲလိုက်သည်တွင် ပြုံးပြီးကြီးရပ်နေသည့်လျှပ်ရောင်ကြောင့်...

“ငါထင်သားပဲ။ မင်းပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ”

“လျှပ်ရောင်၊ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မင်းလန့်သွားတယ်မဟုတ်လား။ မင်းလန့်အောင် လုပ်လိုက်

တာလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဗီတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်လုပ်လိုက်တာက လူတစ်ယောက် ဆေးရုံရောက်သွားနိုင် တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“မသိဘူး ထင်လည်းမထင်ဘူး။ မင်းက အူတွေစားမယ့်စုန်းမ။ အသားတွေစားမယ့်ဘီလူးမပဲ။ မထင်ဘူး။ အဲ့လောက်လန့်တတ်မယ် လို့”

“ရှင်ကို အဲ့လိုလန့်အောင် မလုပ်ဖူးဘူး”

“ဘာကြောင့် မလုပ်ဖူးရမှာလဲ။ ခက်ရင်းကိုင်းပြီး တကယ်ထိုးမယ့် ပုံနဲ့။ ငါသာ မပြေးရင် မင်းတကယ်လုပ်မှာပဲ”

“တော်ကြပါတော့ဟယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း အမြဲရန် ဖြစ်နေကြတာပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ လျှပ်ရောင်။ မင်း သူနဲ့တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီလိုပဲပေါ့။ ဘာမသိဘာမတတ်နဲ့ဆိုတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် လက်တွဲခေါ်ရတာပေါ့”

“အံ့မယ်... သူ့ကိုယ်သူ ငါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကျနေတာပဲ”

“ပြီးသွားပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး။ တိမ်ရောင်နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ခဏနားထားတယ်”

“မင်း အခုတလော ရှုတင်မရှိဘူးလား”

“ဒီနေ့တော့အားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်တော့ရှိတယ်”

“ဟား... ဒါဆိုအတော်ပဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါတို့အပန်းဖြေခရီးထွက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အချိန်ဘယ်လောက်မှမရဘဲနဲ့”

“တစ်ရက်ဆိုတဲ့အချိန်က လုံလောက်ပါတယ်။ ငါလည်းအကြာ

ကြီး မအားပါဘူး”

“ထားပါတော့။ ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ”

“ပဲခူးက အိမ်ကိုလေ”

“အင်း၊ မဆိုးဘူးပဲ”

“မြရည်လိမ်းနဲ့ကြယ်စင်ကြူရော လိုက်ခဲ့ပါလား။ အဲ့ဒီမှာအရမ်းအေးချမ်းတာ၊ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဟုနိုင်စစ်က ဆွဲဆောင်လိုက်သည်တွင် သူမတို့နှစ်ယောက်တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ပြီးနောက် ဟန်မဆောင်ကြတော့ဘဲ ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ပစ်ကြသည်။

“အိုကေ၊ ဒါဆို မှီကံပြီ။ တစ်ယောက်လိုသေးတယ်။ တိမ်ရောင်ကိုလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်ရအောင်။ သူက နေမကောင်းတော့ အပန်းဖြေရာလည်း ရောက်တာပေါ့”

ဟုဆိုကာ တိမ်နီရောင်ထဲ ဖုန်းဆက်ဖြစ်ကြသည်။

အခန်း (၁၈)

“အား...လား...လား...သာယာလိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ ခြံထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ မြေညှပ်လိမ်းနှင့်ကြယ်စင်
ကြူးက ကလေးငယ်များလို ကားပေါ်မှပြေးဆင်းသွားကြပါသည်။

“အေးချမ်းလိုက်တာ”

“ဒီလိုမျိုးတိတ်ဆိတ်မှုမျိုးနဲ့ ကင်းဝေးနေတာကြာပြီ”

“ရွာကိုသတိရလိုက်တာ”

ဟု ညည်းတွားမိလိုက်ကြသည်တွင်...

“မင်းတို့ရွာကရော ဒီလိုပဲသာယာလှပလို့လား”

“ဒီထက်တောင် လှပသေးတယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို နောက် မင်းတို့ရွာကို ငါတို့အလည်လိုက်မယ်”

“ဘယ်သူက ခေါ်လို့လဲ”

“ငါတို့အခန်းမှာတော့ လအိုပြီး နေနေပြီးတော့ သူတို့ရွာကိုတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက်တောင် ကပ်စေးတယ်။ မင်းတို့ရွာမှာလည်း ငါတို့က ကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူး။ တကယ်ရွာသူတွေပဲ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ လျှပ်ရောင်။ ရှင်နဲ့စကားများနေရင် လေထု ညစ်ညမ်းတယ်”

ဟုဆိုကာ အားလုံးကိုကျော်လွန်ပြီး အိမ်မကြီးဆီသို့ သူမတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။ သည်တွင် အမှတ်တမဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် သူမ ငေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

မှန်ပါသည်။ အိမ်ကြီး၏ဘေးမှ သဘာဝရေပြာအိုင်ကြီးကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမစိတ်ကို ထိုရေပြာအိုင်က ညှို့ယူလိုက်ပါပြီ။ သူမက တဖြည်းဖြည်း ရေပြာအိုင်နား တိုးကပ်သွားမိသည်။

ကြည်စိန်နုသောရေပြင်ကြောင့် ပြေးလွှားနေသောငါးသေးသေးလေးများကိုပင် တွေ့မြင်နေရသည်။

သူမ သိပ်နှစ်သက်သဘောကျသွားရပါသည်။ ဤနေရာသို့ခေါ်လာသောနိုင်စစ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။ သူမက ရေကန်စပ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ငါးကလေးများကိုငေးမောကြည့်နေစဉ် သူမဘေးနားမှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရပ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါးဖမ်းရောင်းဖို့ စဉ်းစားနေတာလား”

“ရှင်က အဲ့လိုစဉ်းစားဖူးလို့လား”

“မစဉ်းစားပါဘူး။ လုပ်ချင်ရင်လုပ်ပစ်မှာပဲ။ စဉ်းစားတာကို ငါ ဝါသနာမပါဘူး”

“ငါးတွေက မွေးထားတာလား။ အလိုလိုရှိနေတာလား”

“မွေးထားတာ။ နိုင်စစ်ရဲ့အဘိုးက ငါးမွေးတာကို ဝါသနာပါတယ်လေ”

“ဒါဆို ဒါက နိုင်စစ်ပိုင်တဲ့နေရာပေါ့”

“သူများရဲ့ပိုင်နက်ကိုအသိမပေးဘဲ ဝင်လာရင် အခုချိန် ငါတို့ရဲ့ခန်းရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဒီကန်က သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေတာလား။ တူးထားတာလား”

“တူးထားတာ။ ငါတို့ငယ်ငယ်ကဆို ဒီမှာ လှေစီးနေကျပဲ။ ငါ
ရယ်၊ နိုင်စစ်ရယ်၊ တိမ်ရောင်ရယ်”

“လှေစီးတယ်၊ ဟုတ်လား။ စီးလို့ရရဲ့လား”

“မယ့်ဘူးလား”

“ကျွန်မလည်း လှေစီးဖူးချင်လိုက်တာ”

“မင်း ရေကူးတတ်သလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုရင်တော့ စီးလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီကန်က ရေအနက်ကြီးပဲ။
မြပ်သွားရင်တော့ ပေါ်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ရော ရေကူးတတ်သလား”

“ကူးတတ်တာပေါ့။ ငါတို့ငယ်ငယ်တည်းက အမြဲရေကူးပြိုင်နေ
ကျပဲ”

“ရှင်က ရေကူးတတ်ပြီး လူတစ်ယောက်ကိုတောင် ကယ်နိုင်တဲ့
အစွမ်းအစမရှိဘူးလား”

“ဘာလဲ။ မင်းက ငါနဲ့အတူလှေစီးချင်လို့လား”

“ရှင်ပြောသလိုမျိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လှေတော့ စီးချင်
တယ်”

“ငါကရော ဘာပြောလို့လဲ”

“သိပါဘူး။ မင်းများ ငါနဲ့”

“ရှင်နော်”

“ဟိုးနားမှာ လှေရှိတယ်။ လာ၊ အဲ့ဒီကိုသွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ ဦးဆောင်ကာ သစ်ပင်ရိပ်လေးဆီသို့လျှောက်လာခဲ့
လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သစ်ပင်မှာ ကြိုးဖြင့်ချည်ထားသော လှေကိုဆွဲ
ထုတ်ကာ...

“တက်၊ ဪ... ခဏ၊ မင်း ငါးမျှားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မမျှားဖူးဘူး”

“လှေစီးရင်းနဲ့ ငါးမျှားရင် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း၊ ကောင်းတယ်”

အခုကျတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီညီ
ပင် သူငယ်ချင်းရင်းချာကြီးတွေပမာ ရင်းရင်းနှီးနှီးအဆင်တပြေ။ သူက
ကားထဲမှအသင့်ထည့်လာသောငါးမျှားချိတ်နှစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လာခဲ့၏။

“ငါးမျှားရင် ငါးစာကရော”

“တိကောင်ပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ တိကောင်က”

“ခါတိုင်းတော့ ဟိုးနောက်ကျောလေးမှာ တူးနေကျပါ။ အဲဒီမှာ တိတွေအများကြီးရှိတယ်။ မြေက ပွဲပြီးဆိုနေတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် သွားတူးလေ”

“နေဦး။ နိုင်စစ်ကိုသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဲ... တကယ်တော့ ငါက တိကောင်ကိုကြောက်တယ်”

“ရှင်မကြောက်တာ ဘာရှိသေးလဲ။ လာပါ... နေရာသာပြ။ ကျွန်မ တူးမယ်။ တိတူးဖို့တောင် သူများကိုအကူအညီတောင်းရရင် အသုံးမကျရာရောက်တယ်”

“ဘာသူများရမှာလဲ။ နိုင်စစ်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း”

“ကြွေးမနေနဲ့၊ သိတယ်”

“ဟေ့! ဟိုနှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ကုန်းကွကုန်းကွ”

“ဗွ”

အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝရန်တာမှာရပ်ပြီး သူမတို့ကိုကြည့်နေကြသော ထိုသုံးယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မြရည်လိမ်း၊ ရှင်ရော လာမှာလား။ ဒီမှာ ငါ သူနဲ့ငါမျှားမလို့”

“တော်ပါပြီဟာ၊ ရှင်တို့ ငါးအများကြီးရအောင်မျှားခဲ့နော်။ ငါတို့

က ထမင်းလုံးလုပ်ထားမယ်။ ငါးကင်နဲ့စားဖို့”

“အိုကေ၊ အိုကေ ဖြစ်စေရမယ်”

ဟုအော်ပြောကာ လျှပ်ရောင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...

“သူတို့ ကျွန်မတို့ကိုယုံကြည်နေပုံရတယ်”

“ငါတို့ တကယ်ငါးရမှာပါ”

“တိကောင်က ဒီမှာရှိတာရော သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်။ ငါတို့ ခါတိုင်း ဒီမှာတူးနေကျပါ”

“ဟော၊ တွေ့ပြီ။ ဒီမှာ တိကောင်တစ်ကောင်”

ဟုဆိုကာ သူမက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်တွင် လျှပ်ရောင်မှာ နောက်သို့ပင် တွန့်သွားရသည်။ သူမကလည်း လျှပ်ရောင်နည်းတူပဲ နောက်တွန့်သွားရတာ...

“ဖမ်းလေ”

“ငါ၊ ငါကြောက်တယ်။ မင်း ဖမ်းလိုက်။ ငါ မကိုင်ရဲဘူး”

“ဟာ ရှင်ကလည်း ရှင်က ယောက်ျားပဲဟာကို ရှင်ဖမ်းလိုက်”

“ယောက်ျားလည်း ကြောက်တတ်တာပဲ”

“ကျွန်မလည်း ကြောက်တယ်”

“အစောတုန်းကတော့ သူပဲစွန့်စွန့်စားစားဖမ်းတော့မယ့်ပုံနဲ့”

“အဲ သိပြီ။ တုတ်နှစ်ချောင်းနဲ့ ညှပ်ဖမ်းလိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ တုတ်နှစ်ချောင်းကို ဖတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှာဖွေလိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူမရှာဖွေလာသောတုတ်ကို သူထံလှမ်းပေးကာ...

“ရော... ကျွန်မ တုတ်ရှာခဲ့ပြီ။ ဖမ်းတာက ရှင့်တာဝန်”

ထိုအခါမှာတော့ ချောင်ပိတ်မိသွားတဲ့သူက ခပ်တုန်တုန်ပင် တိကောင်ကို တုတ်နှင့်ညှပ်ဖမ်းလိုက်သည်။ တော်တော်ကြာ ကြိုးပမ်းလိုက်တော့ အစာအဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ငါးမျှားချိတ်ကိုရရှိလာသည်။

ဒီတော့မှ သူမနှင့်သူက ငါးမျှားချိတ်နှစ်ချောင်း၊ လှေတစ်စင်းနှင့် အိုင်လေးထဲမှာ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းစတင်ပါတော့သည်။ သူတို့ရဲ့လုပ်ရပ်လေးက ကြက်ကန်းတိုးသွားတာလားတော့မသိ။ အရွယ်အလတ်စား ငါးသုံးကောင်ကို အလွယ်တကူပင် ရသွားခဲ့ပါသည်။

ငါးတွေကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ဖမ်းမိ၍ ပျော်နေသော ကြယ်စင်ကြူရဲ့ရယ်သံက ရင်ကိုလှုပ်ရှားသွားစေပါသည်။ စိတ်ကူးယဉ် ဗို့ဒါသနာမပါတဲ့သူက ခဏလေးအတွင်းမှာပင် စိတ်ကူးယဉ်မိသွားသည်။

ထိုတဒဂ်လေးအတွင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ သံသယဝင်လာပါ၏။ သူ ကြယ်စင်ကြူကိုမျှား ချစ်မိနေပြီလားဟု။ သို့သော် ထိုအတွေးကို အမြန်ဆုံးမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကြယ်စင်ကြူ၊ မင်းအရမ်းပျော်နေသလား”

“အင်း... ပျော်တယ်။ ငါးတွေအများကြီးရတာကိုး”

“မင်းက အဲ့လိုပျော်နေရင် လှတယ်”

တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်မှာ လေးနက်စွာထွက်ပေါ်လာတဲ့လျှပ်ရောင်ရဲ့အသံကြောင့် သူမနှလုံးသားသို့ လျှပ်စစ်တို့အလုံးအရင်းစီးဝင်သွားသလို။ တဒဂ်မျှ လူနှစ်ယောက်ကြား ငြိမ်သွားကြပြီ။

“ရှင်က အဲ့လိုမျိုးကြီးပြောတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရတယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြား အမှန်တကယ်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ မသိစိတ်နှင့်သိစိတ်တို့က အပြင်းအထန်လွန်ဆွဲနေကြတာလား။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၁၉)

တရားရှုအိပ်ပျော်နေသောမြရည်လိမ်းကိုကြည့်၍ သူမမှာ ဘယ်
လိုမှအိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေရသည်။ သူမကို စူးရှစွာစိုက်ကြည့်နေသော
လျှပ်ရောင်ရဲ့ရွှမ်းရွှမ်းစားစားမျက်ဝန်းက သူမရဲ့အာရုံထဲမှာ ကပ်ညီနေ
လို့ပါ။

တကယ်ပဲ လျှပ်ရောင်က သူမကိုစူးရှစွာအတည်ပြောနေတာလား။
သရုပ်ဆောင်နေတာလားဆိုတာကို ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ဘဲ။ သူမ အိပ်ရာ
ထက်မှာ လူးလိမ့်နေမိရင်း အိပ်မရတော့သည့်အဆုံး ဝရန်တူးစက်သို့
ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

၂၂၆ မယ်နိုင်

သည်တွင် လရောင်အောက်မှာ လူးလိမ့်နေတဲ့လှေငယ်လေးတစ်စင်းကို ရေပြာအိုင်ထဲမှာတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ ထိုလှေငယ်လေးဆီသို့ အာရုံစိုက်ကာ ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လျှပ်ရောင်ပါပဲ”

လှေငယ်ထဲမှလူမှာ လျှပ်ရောင်ဖြစ်မှန်းသေချာသွားပြီမို့ သူမက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုဆွဲဝတ်ကာ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

သည်တွင် သီချင်းသံအေးအေးကို ညည်းနေသံကြားလိုက်ရသည်။

“လျှပ်ရောင်”

အသံလာရာဘက်သို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အတွေးတွေထဲမှာ မင်းသမီးဖြစ်သော ကြယ်စင်ကြူးကို လရောင်အောက်မှာ အလှဘုရင်မတစ်ပါးနယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက လှေကို ကမ်းနားကပ်ပေးလိုက်တော့ သူမက လှေပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

“ရှင်လည်း အိပ်မေ့ဘူးလား”

“ငါဒီမှာရှိနေတာ ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ကျွန်မလည်း အိပ်မပျော်လို့”

“အခုလိုလသာတဲ့ညတွေမှာ ခုလိုလှေစီးရတာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အရမ်းသာယာတယ်။ ကျွန်မလည်းကြိုက်တယ်”

“ငါစဉ်းစားနေတာ။ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသင့်မပြောသင့်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဆွံ့အသွားခဲ့သလို သူ့ထံမှလည်း ဘာမှထွက်ပေါ်မလာ။

“ရှောင်မှာတွေ့တော့ ငါက အလွယ်ပဲပြောပစ်နေကြပါ။ တကယ်တော့ အဲ့ဒီစကားဟာ အဲ့ဒီလောက်ပြောရခက်မယ်မှန်း ငါမသိခဲ့ဘူး”

သူက ထိုမျှသာပြောပြီး နှုတ်ဆိတ်နေသလို၊ သူမကလည်း ထူးဆန်းစွာပင် ငြိမ်သက်နေရသည်။

“ကြယ်စင်ကြူး”

“အင်း”

“ငါ၊ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်”

ဟုဆိုကာ ရွှမ်းရွှမ်းစားစားကြိုးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်တွေကို သူမက ဘယ်လိုရှောင်လွှဲရမှာတဲ့လဲ။ တလှုပ်လှုပ်ခန့်နေသော ရင်အစုံကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရမှာတဲ့လဲ။

“ကြယ်စင်ကြူး”

သူမနာမည်ကိုသာ ငုံ့လင့်တကြီးခေါ်နေပါသောလျှပ်ရောင်ကြောင့်

၂၂၈ မယ်ခိုင်

သူမမှာ ရင်တုန်လွန်း၍ ထူပူသွားရသည်။

“မင်း စဉ်းစားချင်သေးတာလား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားချင်ချိန်နေဖို့မလိုပါဘူး။ စဉ်းစားချင်ချိန်နေတာက အချစ်မှမဟုတ်တာ။ အချစ်ဆိုတာ တဒင်္ဂဖြစ် ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကြောင့် နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထင်သွားတဲ့အရိပ်တစ်ခုပါ။ ကိုယ်ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် Yes or No မင်း ကောင်းကောင်းသိနေ လောက်ပါပြီ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အချစ်က ကဗျာတွေစာတွေလို ကာရံတွေမှမလိုတာ။ ကဗျာ လွတ်သာ ပြောချပစ်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ကဗျာစပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပါ။ ရင်ခုန်သံပဲဖြစ်ပါစေလို့ ကိုယ်မျှော်လင့်နေတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို ကျွန်မက ကဗျာလွတ်ပဲ တည့်တည့်ကြီး ပြောချလိုက်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက လျှို့ဝှက်သောအပြုံးတစ်ခုကိုပန်ဆင်လိုက်၏။ ထိုအပြုံးက ရက်စက်တော့မှာလားဟု သူ့ရင်ထဲ သံသယရှိသွားခဲ့ရက်...

“ချစ်တယ်”

အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားသော ထိုအသံတိုးတိုးလေးက ကို တဘုန်းဘုန်းမြည်ဟည်းသွားစေပါသည်။

“ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုသိပ်ချစ်နေတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့လက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲကိုင်လာသော သူ့လက်အေးအေးကြောင့် သူမ ရင်ခုန်သွားရပါသည်။ ရှုတင်မှာတုန်း ကထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်သည့်ရင်ခုန်ခြင်းတွေနှင့်ပါ။

“မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ် ကြယ်စင်ကြူ”

ချစ်သူရဲ့ချစ်စကားလေးများက ဂိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ‘ချစ်တယ်’ ဟု နှစ်ခွန်းတည်းဆိုပေမယ့် သူမနှလုံးသားလေးတစ်ခုလုံးက နွေးထွေးလုံ ခြုံသွားရတာပါ။

ပိုးစုန်းကြူလေးများက သူမတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ဩဘာပေးနေကြ သည်ထင်ပါရဲ့။ မှောင်ရိပ်ဆီမှ အလျှိုလျှိုထွက်ပေါ်လာကြသည်။ တိမ်နီ ရောင် ရိုက်ကူးနေသော သူမနဲ့သူ့ရဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက သက်ဝင် လှပလာဦးမည်မှာ ဧကန်ပဲဖြစ်တော့၏။